Gérard de Villiers

Omorâți-l pe Henry Kissinger !

Malko Productions – Paris,
Kill Henry Kissinger !
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

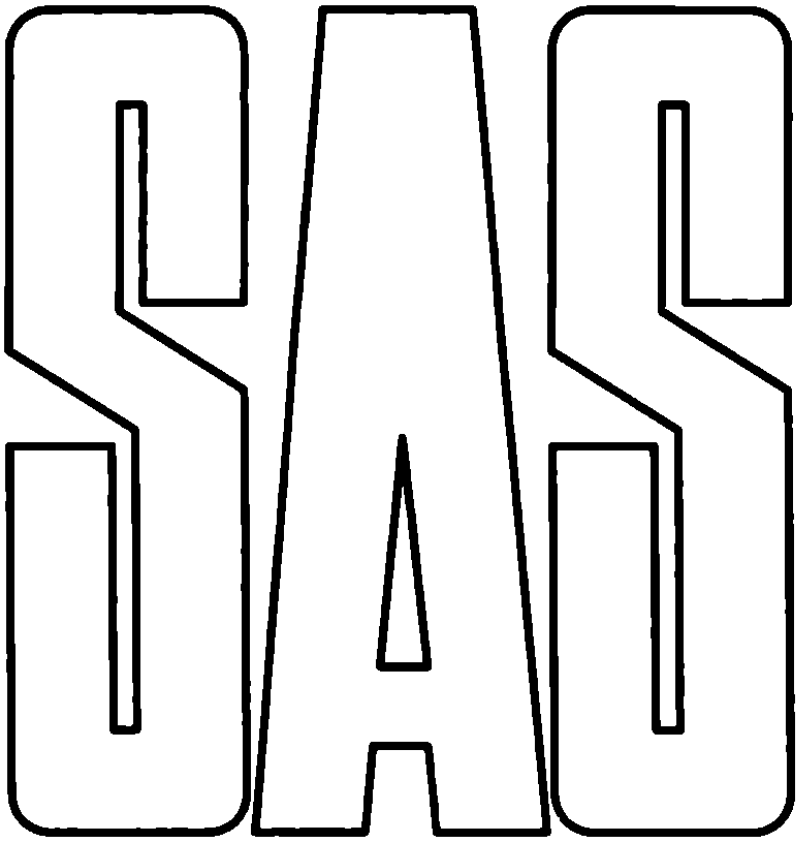

Omorâți-l pe Henry Kissinger !

În românește de
Vasile Murgu

1999

Capitolul I

Prinţul Said Hadj Al Fujailah îşi introduse mâna în cupa conţinând vreo treizeci de ceasuri Piaget, toate din aur masiv, şi luă unul la-ntâmplare, verificând dacă merge, şi-l puse la mână.

Încă de când începuse să adune fabuloasa sa bogăţie, el avea obiceiul să le arunce pe cele care se opreau. Acum le păstra în această cupă din care valetul său Jafar, le lua şi le punea în mers pe măsură ce se opreau.

Prinţul întoarse şeaua veche pentru cămilă de care-i plăcea să se rezeme pentru a citi Coranul ridică o perdea neagră de velur şi intră în camera vecină,"barul" său, la fel ca-n fiecare casă de bogătaş kuweitian.

Consumul de băuturi alcoolice fiind interzis cu trei ani în urmă, toţi cei care aveau posibilităţi, îşi instalaseră la locuinţa lor o cameră, mereu încuiată, unde stocau scotchul cumpărat de pe piaţa neagră cu patru dinari[1] sticla şi-l consumau departe de privirile servitorilor lor.

Said Hadj Al Fujailah adăugase la intrarea în această cameră un pat imens foarte jos pentru a combina plăcerea cărnii cu beţia alcoolului.

O veioză difuzând o lumină slabă, scotea în evidenţă o masă de păr blond împrăştiat pe pat. Deşi era mai mult frig la acest sfârşit de decembrie, fata blondă dormea dezbrăcată, întinsă pe o parte cu o mână pe covorul din lână bej, cadou din partea emirului din Dhofar către prinţul Said. Pereţii de marmură roz aveau o blândă strălucire în penumbră. Acesta se

1. 1 dinar = 15 franci (n.a.)

aplecă asupra patului, își puse degetele cărnoase pe c...l tinerei fete, urmărind cu blândețe linia care separa fesele agresiv de rotunde, terminând periplul între coapsele fusiforme. Blonda se mișcă, fără însă să se trezească. Fața de vultur plictisit a prințului Said se crispă imperceptibil de dorință. El se gândi că va avea la dispoziție tot timpul să o posede din nou atunci când se va întoarce. Ea se numea Marietta, era englezoaică și o împrumutase pentru o săptămână de la una din cele mai bune agenții de call-girls din Europa. Ea urma să plece cu un Boeing 707 al Kuweit-Airways. Prințul Said o contemplă. Marietta era exact ce-și dorea el: blondă, cu sâni grei și tari, cu coapsele și pulpele grăsuțe și elastice, confortabile ca la egiptene. Prințul Said însă, era snob: el aprecia că sângele său de văr al emirului Kuweitului îi impunea să se distreze cu europene, chiar dacă acestea erau de zece ori mai costisitoare decât o egipteană. Desigur că asta îi punea probleme deoarece lista sa civilă, deși generos garnisită de emir, nu era totuși inepuizabilă. Totuși, acesta din urmă era departe de a fi meschin cu familia sa, plecând de la principiul că atunci când cineva cheltuie, nu se gândește la asasinat, metoda obișnuită de a obține tronul în Golful Persic fiind aceea de a tăia gâtul deținătorului titlului.

Din fericire prințul Said nu era nici ambițios nici fanatic. El se mulțumea să cultive cele trei surse ale fericirii conform părerii sale: aroganța, risipa și venalitatea, fălindu-se în plus cu modernismul lui, cumpărând de fiecare dată când mergea în Europa câte treizeci de costume de haine pe care le arunca după ce le purta odată, ca pe kleenexuri.

Un altul dintre verii lui îndepărtați, emirul Dhofarului, deja dobândise reputația unui suveran luminat înlocuind lapidarea femeilor adultere prin condamnarea la moarte cu lovituri de baston, după ce au fost băgate într-un sac.

Îmbrăcat în continuare în singura sa hlamidă princiară, prințul Said se depărtă de pat cu regret. El nu înțelegea generația precedentă. Tatăl său îi mărturisise că el nu văzuse nici o femeie mâncând și bând, nici chiar pe mama sa. El nici măcar nu-și dăduse osteneala să ridice vălul tuturor soțiilor sale, dându-le în acest fel un omagiu, ceea ce era poate mai bine deoarece ele nu semănau toate cu strălucitoarea Marietta.

Dacă fața ei ar fi fost o idee mai puțin colțuroasă și bărbia mai puțin voluntară, ea ar fi fost perfectă.

Prințul Said luă de jos o dișdașa[1] din borangic și se-mbrăcă cu ea pentru a disimula corpul său scheletic. El mânca totuși ca un înfometat pentru a-și susține bulimia sexuală. Sub veșmânt își fixă chiar pe piele o centură de care era agățat un holster conținând un revolver Smith & Wesson de calibru 38 cu țeava de 2 degete, un mic obuzier, apoi își puse pe cap un kouffieh alb cu o agrafă împodobită cu fir de aur.

Înainte de a pleca, el se așeză pe vine în fața unui cufăr din lemn de abanos pe care-l deschise și băgă în el sticla de J&B începută. Mobila era plină cu băuturi alcoolice de marcă precum J&B, Dom Pérignon, trecând pe la coniacul Gaston de Lagrange, Moet & Chardon, votca Laika și chiar o sticlă de Château-Margaux 1945.

Prințul Said încuie cufărul de două ori. Era inutil să dai idei proaste servitorilor.

Marietta continua să doarmă. Kuweitianul își puse ochelarii negri, își luă porțigaretul și aruncă peste dichdacha o capă mare din mătase neagră.

Sub arcadele curții interioare el fu cuprins de un frison. O ploaie fină și glacială îi biciui fața. Vara, când sufla șamalul – vântul deșertului – afară erau 550, dar o săptămână pe an, termometrul cobora aproape de 00 ca în această dimineață.

Prințul Said, înfrigurat, se uită chiorâș la duzina de Cadillacuri de toate culorile aliniate în garaj.

În urmă cu treizeci de ani, nu existau decât beduini și pescuitori de perle în Kuweit. Acum întors spre Mecca la ora rugăciunii, emirul Kuweitului întreba: „Doamne spune-mi ce trebuie să fac cu toți acești bani!". Această problemă nu exista pentru vărul său Said Hadj Al Fujailah. Acesta din urmă cunoștea posibilitatea de a transforma petrolul în bucurii foarte pământești și cheltuia cu cea mai mare nerușinare.

După o ezitare de câteva clipe, el se-ndreptă spre un Cadillac Eldorado de culoare galben canar și lansă un ordin cu voce stridentă:

— Jafar!

---

1. Robă arabă tradițională purtată de bărbați (n.a.)

* * *

Servitorul palestinian ieşi din casă fugind şi se-nclină adânc în faţa stăpânului său.

— *Mahrabah, Jalatah!*[1]

Said nu avea nici un drept la acest titlu, dar el era snob şi Jafar ştia asta.

Jafar era un palestinian refugiat în Kuweit, la fel ca alţi douăsute cincizeci de mii de compatrioţi ai săi, înrăit anti-semit, cu un corp atletic şi fanatic. Prinţul Said, la fel ca cea mai mare parte a kuweitienilor era complexat de aceşti tineri lupi care erau gata să devoreze nu numai Israelul dar şi ciolanul atât de gras reprezentat de bogăţia minusculului Kuweit. Alternând aroganţa cu paternalismul, ei încercau să-i tempereze dându-le de lucru şi permiţându-le să trăiască în umbra luxului lor. Bineînţeles câte unii erau bătuţi din când în când, aşa ca din greşeală, dar nu se mergea prea departe.

Prinţul Said se urcă tăcut şi impenetrabil în Eldorado-ul a cărui portieră era ţinută deschisă de Jafar. Brusc, el se simţi jenat: palestinianul o servea pe străina blondă de o săptămână ca un robot, citindu-i-se dispreţul în ochi.

Cuprins de un subit acces de generozitate, prinţul Said îi spuse:

— Astă seară, după ce voi termina cu ea, vei putea s-o ai pe fată.

Era un cadou regesc pentru un individ care se culca într-o cabană în grădină şi câştiga şaizeci de dinari pe lună. Ochii negri ai lui Jafar nu-şi schimbară expresia. Acesta nici măcar nu mulţumi, ca şi când n-ar fi auzit.

Jignit de acest refuz mut, prinţul acceleră cu brutalitate şi porni pe autostrada încadrată de leandrii. Jafar rămase câteva secunde imobil, apoi scuipă şi închise poarta.

* * *

Autostrada urca spre nord, paralelă cu coasta. Kuweit City era situat la vreo zece kilometri. Casele kuweitienilor bogaţi se

---

1. Bună ziua, Majestate! (n.a.)

găseau între șoseaua asfaltată și mare, pentru a putea profita vara de briza slabă din golf.

Trei kilometri mai departe, prințul văzu epava unui Buick albastru zăcând pe marginea șoselei. Cu câteva luni în urmă i se rupsese o bielă și proprietarul preferase să-și cumpere o mașină nouă decât să-și bată capul cu reparația. În Kuweit exsta o mașină la fiecare trei locuitori, inclusiv bătrâni, nou născuți, retardați mintal sau bețivi. Pe lângă California acesta era totuși un stat de pietoni, cu excepția magnaților de la Kuweit Oil Company. Minuscul burete îmbibat cu petrol înfipt între Irak și inospitaliera Arabie Saudită, Kuweitul era țara cea mai bogată din lume.

Conducând, prințul Said decroșă telefonul de la tabloul de bord, tastând la repezeală un număr. Aproape toate mașinile kuweitienilor erau echipate cu telefoane ultramoderne, utilizarea lor fiind aproape gratuită. La stânga sa, pustiul se etala monoton și gălbui. Camioane enorme veneau pe celălalt sens al autostrăzii dinspre Irak și coborau spre Arabia Saudită.

O voce de femeie se auzi în receptor. Kuweitianul surâse mulțumit și spuse imediat:

— Aici prințul Said Al Fujailah! Vă voi aștepta într-o jumătate de oră la bazarul pentru femei.

— Aveți noutăți? întrebă femeia.

Ea avea o voce agreabilă, molcomă și caldă care mângâia plăcut auzul prințului.

— Desigur, spuse el. Altfel nici nu v-aș da întâlnire. În realitate, acesta era un lucru neadevărat. El voia s-o vadă pentru un alt scop foarte precis.

El racroșă și înjurând de Allah făcu un viraj brusc pentru a evita o cămilă care traversa autostrada.

Buildingurile din centrul lui Kuweit City se conturau în depărtare, aureolate de fum. Exista deja o poluare accentuată, la fel ca în țările din occidentul industrializat. Aglomerația în forma unui croasant imens înconjurat de mare la vest și la nord era un conglomerat de terenuri virane, de cuburi de beton botezate pompos orașe de către arhitecții egipteni, buildinguri moderne deja decrepite și colibe de paiantă. Buldozerele emirului răseseră cu furie de pe fața pământului străduțele vechiului oraș pentru a șterge amintirile rușinoase ale sărăciei.

Pe ici, pe colo, se ridicau stranii construcții datorate capriciului unui emir miliardar, copii ale Palatului de la Versailles sau Casei Albe.

Pe măsura apropierii de centrul Kuweitului, circulația devenea mai intensă. Prințul Said traversă succesiv al patrulea, al treilea și al doilea ring, apoi vină pe primul, mergând spre stânga spre vest. „Ringurile" erau bulevarde largi care înlănțuiau orașul concentric, primul marcând limita centrului, extremitățile sale pierzându-se în foburgurile populate la est și la vest, unde kuweitienii se regrupaseră între al doilea și al treilea ring, la jumătatea drumului între port și centru. Desigur, nu exista nici un plan de sistematizare și casele erau așezate la mica înțelegere și la noroc.

Prințul Said vină la dreapta pe Cairo Street, salutat cu respect de către un polițist în uniformă neagră. Orașul era presărat cu enorme sensuri giratorii „à l'anglaise", generatoare de strangulări de circulație. Prințul conducea singur mașina, ca cea mai mare parte dintre kuweitieni. Doar libanezii și femeile angajau șoferi. Chiar și atotputernicul emir conducea el însuși.

Enormul și hidosul turn de telecomunicații marcând centrul orașului se ridica peste buildinguri. Înaintând cu zece kilometrii pe oră pe Mubarrak Al Kabber Street, prințul Said sfârși prin a ajunge pe Safat Square – un ocean de mașini, mărginit de case mici din paiantă strâns lipite unele de altele.

Prințul Said Al Fujailah înjură printre dinți. Mașinile erau imobilizate bară la bară într-un vacarm de claxoane care acopereau microfoanele muezinului de la moscheea Fahd Al Sahim, ceea ce reprezenta un sinistru sacrilegiu. Saudiții aflați în trecere, la auzul acestor zgomote sinistre, nu mai reveneau. În țara lor, ei se duceau de cinci ori pe zi la rugăciune, altfel existând riscul să fie pedepsiți exemplar.

Nervos din cauza întârzierii, prințul Said făcu un viraj scurt la dreapta și Cadillacul urcă pe trotuar. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i dea amendă pentru contravenție. El încuie portiera cu cheia. Nu existau mulți hoți în Kuweit. Bunul obicei de a le tăia mâinile, menținuse morala la un nivel înalt și acum cu petrolul orașul era plin de bogății. Pentru kuweitieni, practic totul era gratuit: telefonul, asistența medicală, benzina, chiar și impozitele erau necunoscute. Evident, cei patru sute de mii de

străini nu beneficiau de aceste avantaje, dar salariile erau așa de mari că toată lumea putea să trăiască și mulți dintre palestinienii care sângerau pentru patria lor, nu aveau nici o poftă să mai părăsească această țară atât de primitoare.

Prințul Said fu cuprins de frisoane sub dișdașa sa de mătase și se amestecă în mulțime. Solul fusese transformat de ploaie într-o veritabilă baltă. Patru sau cinci imobile ultramoderne erau presărate pe strada cu prăvălii. Acestea erau sediile unor bănci.

Prințul ezită. Venise un pic mai înainte de ora stabilită. Pentru a mai pierde timpul, intră în bazarul cu bijuterii, printre minusculele dughene cu brățări, coliere excesiv ornate și pandantive greoaie. Cu patru ani în urmă, nu se găsea nici o bijuterie în Kuweit. Apoi hindușii, atrași de mirosul plăcut al petrolului și-au început asaltul. Femeile îmbrăcate în abayasurile lor negre se înghesuiau în dughene și se tocmeau pentru un dinar sau doi. Bijuteriile erau singura lor recompensă. Femeile nu existau în țările arabe ca subiect de drept. În cel mai rău caz ele erau luate în considerație ca cocote și în cel mai bun erau bune pentru procreere.

O egipteancă cu părul vopsit roșcat proba un pandantiv care-i acoperea locul de unde porneau sânii săi foarte generoși. Prin vitrină, privirea ei se-ncrucișă cu cea a prințului Said Hadj Al Fujailah. Ea avea o față grosolană, foarte machiată și vulgară. Schițarea unui surâs scoase la iveală niște dinți strălucitori. Ea luă pandantivul în mână și-l cântări. Prințul Said ezită o fracțiune de secundă. Dacă Marietta ar fi fost acolo, el ar fi cumpărat bijuteria fără nici o ezitare. Restul ar fi fost o formalitate. Mergea deseori pe la bazarul cu bijuterii. El își spuse că la fel cu multe alte egiptence, ea avea probabil corpul plin de păr negru și-și văzu de drum. Decepționată, ea puse bijuteria la loc pe tejghea spunându-i vânzătorului:

— Vrei să mă păcălești. Acesta nu-i aur.

* * *

La bazarul de femei, din păcate nu se mai vindeau femei de mult timp. Ființe de vârstă nedefinită, cu fața acoperită până la ochi, ghemuite asupra unor grămezi de țesături, ocupau tot

centrul unei galerii încadrată de dughene mizerabile pe ambele laturi.

Prințul Said încercă să-și astupe urechile pentru a nu mai auzi țipetele vânzătoarelor. Somptuoasa sa dișdașa, kuffiehul aurit, portțigaretul lui lung atrăgea atenția. Una dintre vânzătoare îl trase de un colț al veșmântului. Pentru a justifica prezența sa, el luă o vestă brodată cu neîndemânare și începu s-o examineze. Imediat proprietara acesteia începu să laude alegerea făcută cu nenumărate ditirambe. Era vorba de o piesă unică, incredibil de frumoasă, demnă de un prinț ca el.

— Doar șaptezeci de dinari, spuse ea.

— Eu îți dau doar douăzeci, spuse prințul pentru a se amuza. Vesta valora treizeci, dar dacă vânzătoarea era de acord, el i-ar fi făcut-o cadou Mariettei. Se simțea mirosul de mirodenii, sudoare și murdărie. Cu piciorul său gol, un cerșetor strivi un gândac mare.

Prințul Said Al Fujailah ridică ochii și văzu trei oameni tineri înaintând spre el cu nonșalanță. Ei erau identici: cu părul tuns scurt, purtând haine europene strâmte și fețe dure. Aceștia nu erau kuweitieni pentru că nu purtau dișdașa. Prințul lăsă deoparte vesta brodată și îi fixă deodată cuprins de neliniște Unul dintre tineri se opri lângă el și îi spuse:

— *Allah Amrack!*[1]

Acum cei trei tineri îl înconjurară surâzând, aproape batjocoritori. Prințul Said le răspunse mașinal:

— Allah Amrack! Ce doriți de la mine?

— Să te omorâm, spuse cel care vorbise.

Prințul Said Hadj Al Fujailah văzu lama lungă a unui pumnal, înainte ca aceasta să i se împlânte în stomac. O durere teribilă îi tăie răsuflarea. Neîndemânatic, el încercă să scoată arma, dar unul din indivizi se lipi de el prin spate și simți o arsură puternică: lama unui al doilea pumnal i se înfipse orizontal între coaste, străpungând carnea și perforându-i inima.

Țipetele vânzătoarelor voalate ajunseră la urechile prințului ca de undeva de foarte departe.

---

1. Dumnezeu să-ți dea viață lungă (n.a.)

* * *

Cei trei asasini continuau să sfârtece fără nici o grabă corpul întins pe jos. Erau arme teribile, pumnale de comando lungi de treizeci de centimetri cu lamele ascuțite ca briciul.

Dișdașa sa nu mai era decât o enormă pată de sânge. Femeile fugeau care-ncotro. Tejghetarii îngroziți priveau paralizați fără să poată interveni. Asasinii se ridicară cu pumnalele pline de sânge în mână. Cel de-al treilea, ținând de mâna stângă corpul prințului Said încă agitat de convulsii, îi pipăia pieptul ca un măcelar care se pregătește să decupeze carcasa unui animal. Tăind, răsucind lama înfigând-o în balta de sânge a arterelor secționate, el scoase în sfârșit, o masă de carne plină de sânge și diformă, mare cât cei doi pumni ai săi pe care-i întinse spre colegii săi. Era inima prințului Said Hadj Al Fujarilah.

O aruncă pe solul plin de sânge și cu o ultimă lovitură o decupă în două bucăți și se ridică murdar de sânge până la coate.

Atunci, în liniștea care se lăsase, izbucni un zgomot necuviincios: tinerii asasini râdeau din toată inima.

Ei începură să danseze un fel de horă funebră și veselă în jurul cadavrului, lovindu-l cu picioarele, strivind resturile inimii, făcându-le terci.

Cel mai tânăr se aplecă, își muie degetele în sângele răspândit pe jos și-și mânji cu el fața, apoi cei trei tineri se îndepărtară, după ce mai dădură cadavrului o ultimă lovitură de picior, spre ieșirea care dădea spre Safat Square. În același moment apăru la intrarea în galerie un polițist îmbrăcat în negru, atras de țipetele vânzătoarelor.

Cei trei asasini nici măcar nu-și iuțiră pașii și nu se osteniră să-și ascundă armele.

Polițistul îi zări și înțelese imediat.

Când îi zări, el se forță din toate puterile să-și fixeze atenția asupra unei femei vârstnice împietrită de teroare. Unul dintre tineri își întoarse fața spre el și strigă cu o voce plină de dispreț:

— El Fath va învinge!

Polițistul continuă să meargă cu capul drept, lăsând pe cei

trei tineri să se piardă în mulțimea de pe Safat Square, apoi fugi spre micul grup care înconjura resturile prințului Said Hadj Al Fujailah.

* * *

O muscă mare se pusese pe buzele senzuale ale mortului întins în mijlocul unui cerc de gură cască înspăimântați și amorfi. Polițistul în negru plecase să telefoneze, depășit de această crimă sângeroasă.

O femeie înfășurată într-o abaya neagră străbătu mulțimea și se apropie de mort.

Se petrecu o busculadă și abaya se desfăcu scoțând la iveală trăsăturile fine ale unei negrese cu ochi de gazelă plini de oroare.

Ea se retrase făcându-și loc cu coatele prin mulțimea care o înconjura și-și desfăcu vălul negru care căzu complet, ieșind la iveală un pulover alb foarte ajustat, o fustă mini din piele încheiată cu nasturi în față și cizme albe fine.

Gurile căscate o fixară cu stupefacție. Deja ea se depărta înfășurându-se în abaya ei. Îngrozită, Eleonor Ricord, oficial vice-consul al Statelor Unite în Kuweit, sub-șef al Central Intelligence Agency, nu reușise să-l păstreze pe prețiosul ei informator care trebuia să-i procure lista cu numele celor care se pregăteau să comită un atentat care tulbura somnul tuturor șefilor CIA.

Ținta era secretarul de stat Henry Kissinger care urma să sosească trei săptămâni mai târziu în Kuweit, în calitate de invitat al emirului, o invitație pe care nu o putea refuza.

Capitolul II

Singur la masa lui, în mijlocul larmei provocate de râsete, de conversații și de pocnitori, Malko începea să se plictisească. Ghirlandele decorative de revelion nu puteau împiedica sufrageria hotelului *Kuweit-Sheraton* cu panourile sale de mozaic bleu și geamurile asortate, să semene cu o piscină, în care plonjau cu bucurie două-trei sute de musafiri pentru cincisprezece dinari locul.

Pentru a-și amăgi plictisul, Malko începu să supravegheze intrarea. Tocmai intrase un tânăr kuweitian înalt, îmbrăcat cu o dișdașa neagră. Se opri aproape de ușă și fără ostentație, dar și fără să se ascundă, cu un semn al mâinii chemă un chelner și scoase o sticlă de J&B și una de coniac Gaston de Lagrange.

Chelnerul le luă plin de respect, se apropie de un separeu și luă un ceainic mare și o imensă cafetieră. Scoase dopurile, umplu cele două recipiente cu conținutul sticlelor și veni să le depună la masa unde se găsea Malko. Tânărul kuweitian se apropie surâzând și-i întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Mahmoud Ramah, spuse el. Presupun că dumneavoastră sunteți prințul Malko Linge?

El vorbea o engleză perfectă. Cu nasul său ascuțit și cu ochii săi surâzători, îi câștigă imediat simpatia lui Malko. Acesta rămase chiar un pic descumpănit.

— Dacă înțeleg bine, aceasta este masa dumneavoastră?

Mahmoud Ramah se așeză și surâse.

— Exact. Era foarte greu de găsit locuri pentru revelion în seara asta. Sunt foarte bucuros să vă primesc în Kuweit. Persoana pe care dumneavoastră o așteptați va veni imediat aici.

El luă ceainicul, și turnă în pahare J&B, apoi îl ridică pe al său.

— Fiți binevenit în Kuweit!

Alcoolul îi făcu bine lui Malko. Practic, el dormea în picioare. Boeingul companiei Air India care-l adusese de la New York nu avusese decât nouă ore întârziere, dar el nu avusese altă alegere la dispoziție. Kuweit Airways nu ajungea până la New York. Ea avea petrol, avea avioane dar nu avea atâția piloți. CIA îi trimisese lui Malko, aflat la New York în negocieri pentru a cumpăra kilometri de mochetă pentru castelul său, un telex prin care-i cerea să se ducă în Kuweit și să se instaleze la *Sheraton,* fără să precizeze misiunea. Aceasta era cea de a doua știre proastă a zilei. Telefonând la Liezen, Alexandra îi spusese o catastrofă: în timpul absenței sale, Krisantem, crezând că face bine și ca bun musulman nepriceput în ale vinului, oferise unei echipe de muncitori care renovau aripa de nord, o sticlă de Chateau-Margaux 1937 — un nectar, o minunăție pe care acei necioplîți „nu o găsiseră rea". Lui Malko îi trebuiseră două ore ca să găsească acel Chateau-Margaux care era cel mai prețios lucru din pivnița lui. Pierderea era de neînlocuit. Krisantem propusese să-i sugrume pe muncitori, dar pe deasupra ar mai fi însemnat să rămână și cu lucrarea neterminată.

Ajuns în Kuweit pe 31 dimineața, el găsise un plic pe numele său cu o invitație pentru revelion la masa nr. 23, cu cartea de vizită a lui Richard Green, șeful sucursalei „Companiei" din Kuweit. Ambasada era închisă și linia directă a lui „American" nu răspundea.

Malko își dăduse smokingul la călcat și așteptase seara. Privi în jurul său. Era un revelion curios.

— Din cauza prohibiției, remarcă el. Dacă ne văd consumând alcool, riscăm să fim lapidați. Mahmoud Ramah surâse amuzat.

— Aici nu. Poate în Arabia Saudită, sau în Yemen. Priviți în jurul dumneavoastră!

Efectiv, revelionul de la Sheraton nu avea caracterul sinistru din Arabia Saudită. Sigur, pe mese nu vedeai decât sticle de Perrier, de Vichy St. Yorre sau de Gini și cafetiere de argint cât poftești, sau ceainice ca cel pus pe masa lui Malko, dar cinstit

vorbind, veselia zgomotoasă care domnea la *Sheraton* nu putea veni decât de la căldura comunicativă a banchetelor. Jumătate dintre asistenţi erau deja beţi. Pe o estradă, orchestra masacra muzica pop modernă. Sala era arhiplină cu străini dar şi cu mulţi arabi. Femeile străluceau împodobite cu bijuterii şi brocarturi, ca nişte adevăraţi pomi de Crăciun.

Lui Malko nu-i era foame. Bufetul mare rece era superb dar anxietatea îi strângea stomacul. Lui nu-i plăcea să piardă timpul la petreceri. Mai mult decât atât, o seară de revelion nu era cadrul ideal pentru o întâlnire discretă cu şeful sucursalei CIA din Kuweit, chiar dacă agenţii locali erau uşor ameţiţi.

Deodată, luminile se stinseră complet într-un concert de ţipete, obscuritatea deveni totală câteva secunde apoi un proiector se-ndreptă spre scena pe care se găsea orchestra.

„Suntem numai buni pentru dansul din buric" gândi Malko.

El nu stătu prea mult pe gânduri, căci în lumina proiectorului apăru pe scenă o siluetă sculpturală, o negresă cu faţa armonioasă, mulată într-un lung furou de paiete verzi, care părea croit pe ea, o crăpătură lungă descoperindu-i picioarele fusiforme, până deasupra coapselor, la limita decenţei. În spatele lui Malko, o libaneză grasă scrâşni instinctiv din dinţi în timp ce soţul ei înghiţea dintr-odată o treime dintr-un „ceainic".

Deja negresa începea să cânte *Killing me softly*. Închizând ochii, ai fi putut zice că-i Roberta Fack. Vocea ei caldă acoperi scrâşnetele din dinţi. Paietele se ondulau în lumină ca un şarpe verde.

Mahmoud Ramah se aplecă spre Malko.

— E frumoasă, nu?

Era greu să-l contrazici. Negresa îşi termină cântecul într-o cascadă de aplauze. Malko îşi consultă discret ceasul şi văzu că mai sunt trei minute până la miezul nopţii. Ţipete de bucurie izbucniră din toate părţile. Cântăreaţa salută şi de pe podium, coborî în mijlocul mulţimii, îndreptându-se drept spre masa lui Malko. Luminile se stinseră. Imediat, barmanul aflat în spatele lui Malko spuse cu voce tare:

— *Happy New Year!*

În întuneric oamenii se îmbrăţişau, încercând câteodată să se-nşele privitor la vecină. Toate luminile se aprinseră dintr-odată. Negresa stătea în picioare în faţa lui Malko. Surâdea, părând încă şi mai frumoasă decât de departe.

Își pironi privirea în ochii lui:

— *Happy New Year!* spuse ea cu o voce melodioasă. Așezându-se cu grație pe un scaun vecin, își apropie obrazul și-l sărută ușor pe gură. El o auzi murmurând:

— Cu mine aveați întâlnire.

Deja ea se-ntorsese spre Mahmoud Ramah. Sărutul lor fu desigur, mult mai consistent, la limita unui atentat la pudoare. Mâna lungă a kuweitianului găsise deschizătura paietelor și profita de asta foarte intens.

În spate, libanezul, tulburat, răsturnă o cafetieră. Mirosul plăcut de coniac Gaston de Lagrange se împrăștie numaidecât de pe fața de masă.

Aflați pe punctul de a-și pierde suflul, Mahmoud Ramah și negresa se despărțiră în sfârșit. Kuweitianul se-ntoarse spre Malko:

— V-o prezint pe Eleonor Ricord – viceconsul al USA în Kuweit.

Malko, surprins, nu-și putu reține un surâs. Corpul diplomatic lua forme neașteptate. Probabil ambasadorul cânta la percuție.

— Dumneavoastră cântați mereu singură sau faceți duo cu ambasadorul? spuse Malko.

Eleonor Ricord izbucni în râs.

— Cântecul este hobbyul meu, dar nu mă produc niciodată în public. Seara aceasta este o ocazie excepțională, fiind revelion.

Malko îi admira gânditor fața fină și senzuală. Pe deasupra, mai era și agent. Poate se pricepea și la gătit. Părea o persoană completă.

Sărutul-ventuză îl făcuse nervos pe Mahmoud Ramah. El se mișcă încurcat pe scaunul său.

— Nu-i prea plăcut aici, spuse el. Ce-ar fi să mergem la mine?

Era și părerea lui Malko. El se ridică. Mahmoud Ramah chemă chelnerul cu un gest imperios. Imediat acesta se prezentă și adună sticlele goale de J&B și coniac Gaston Lagrange și turnă în ele conținutul ceainicului și cafetierei. Toți cei care plecau îl imitau.

— Aveți mașină? îl întrebă Eleonor pe Malko.

— Cu un șofer, totul furnizat de Sheraton, preciză Malko.

— Casa se găsește pe strada Istiqual, numărul 132, preciză negresa, chiar în fața unei alte case care are o antenă mare de televiziune. Este un iranian nebun, sau poate un spion, nu știu.

Conversația nu părea lipsită de sare și piper. Mahmoud își ascunse sticlele în dișdașa și ieșiră. Lăsându-i pe Mahmoud și Eleonor să dispară mână-n mână, Malko traversă holul pustiu al hotelului pentru a-și trezi șoferul care dormea în Chevroletul de culoare bleu. Noaptea era răcoroasă, aproape rece. Îi dădu adresa și se lăsă să cadă perplex pe pernele mașinii.

Pe smoking, el mai avea agățate confetti, în urechi îi stăruia larma veselă a revelionului și pe buze simțea gustul suav al buzelor frumoasei vice-consul. Totuși CIA nu-l trimisese în Kuweit pentru a-și face sărbătorile. Deșteptarea risca să fie dureroasă.

* * *

Trebuia să fii surd, mut și orb pentru a nu nimeri antena de televizor: ea măsura cât a treia parte din Turnul Eiffel. Dacă iranianul se ocupa cu spionajul, atunci discreția nu era calitatea sa cea mai importantă. Bulevardul Istiqual semăna cu Park Avenue, mai puțin zgârie norii, dar vreo douăzeci de ambasade jalonau cei cinci kilometri. Venind dinspre *Sheraton,* Malko nu văzuse nici măcar un pieton.

Pe scurt, era California arabă.

În momentul în care el coborî din Chevrolet, poarta casei se deschise, făcând loc siluetei verzi a lui Eleonor Ricord.

— Intrați repede! îi spuse ea.

Camera era imensă în lungimea ei, pierzându-se în perne, covoare din care nu vedeai glezna. În fund, era un mic bar unde oficia Mahmoud. Negresa se scuză surâzând.

— Trebuie să merg să mă schimb. Paietele astea mă zgârie.

Întorcându-i spatele lui Malko, ea se răsuci, își desfăcu fermoarul și rămase îmbrăcată doar într-un minuscul slip alb din dantelă, cu un mic morman de culoare verde la picioare. Mahmoud înghiți în sec, dar deja Elonor Ricord trăsese pe ea o fustă de piele și un pulover Courrèges alb, foarte mulat. Avea

un corp musculos de sportivă, cu sânii înalți. Negresa se lăsă să cadă în puf. Malko se așeză lângă ea. Mahmoud pusese muzică arabă și forfotea prin bar.

— Sunt bucuroasă că ați venit, spuse Eleonor cu o voce devenită deodată gravă.

Malko era încă prada surprizei.

— Mă așteptam să-l găsesc pe Richard Green, remarcă el.

Eleonor Ricord clătină din cap.

— Richard este la Dubai până mâine. Încearcă să-l convingă pe emir să cumpere avioane Mirage de la francezi. Noi nu avem decât o singură ambasadă pentru toate cele șase emirate din golf și asta presupune foarte multă muncă. De altfel nu este rău că ne-am întâlnit cu Mahmoud în seara asta. El este arhitect și pentru kuweitieni, dumneavoastră reprezentați un grup financiar din U.S.A. care dorește să construiască un complex turistic la sud de Kuweit-City.

— Dumneavoastră aveți încredere în el? întrebă Malko.

— Este amantul meu, dar eu nu-i spun chiar totul, răspunse ea.

Ea schimbă poziția picioarelor, expunând o porțiune mai mare din coapse. Realmente, ea nu avea nimic dintr-un diplomat tradițional.

— Dumneavoastră știți care este misiunea mea în Kuweit? întrebă Malko.

Ea clătină din cap afirmativ:

— Desigur. Richard îmi trasează multe sarcini. De multe ori am mai mult succes decât el în contactele mele. Oamenii se feresc mai puțin de mine.

Pentru asta nu puteau fi blamați.

— Ce trebuie să fac eu aici?

Muzica arabă începea să-l înlănțuiască cu monotonia ei și el simțea că-l cuprinde somnul. Eleonor Ricord se apropie mai mult:

— Pentru a împiedica o catastrofă, spuse ea cu voce joasă.

Privirea lui Malko se îndreptă spre bar. Ea surâse.

— Mahmoud nu ascultă. În orice caz, el îi urăște pe palestinieni de care îi este teamă. Este convins că într-o zi, aceștia vor încerca să cucerească Kuweitul.

— Să revenim la oile noastre.

Privirea negresei se-ntunecă.

— Henry Kissinger vine aici peste optsprezece zile, la invitația emirului. Din mai multe surse, CIA a auzit că un grup de teroriști va încerca să-l asasineze în timpul sejurului său de două zile în această țară. Este vorba de un grup mixt palestiniano-japonez – Armata Roșie, știți dumneavoastră, cei responsabili cu masacrul de pe aeroportul din Lod.

Poliția germană a găsit urma unuia dintre lideri, o anume Chino-Bu, fostă studentă în sociologie. Complicii ei au sustras săptămâna trecută mai multe pistoale-mitralieră și grenade dintr-un depozit al Bundeswehrului din apropiere de Frankfurt, apoi Chino-Bu și armele au dispărut.

— Este departe de Kuweit, remarcă Malko.

— Stați puțin, zise Eleonor Ricord. Eu aveam aici un informator, un văr de departe al emirului, afemeiat, corupt, dar cu contacte în rândul palestinienilor. Obținusem deja câteva informații de la el. Săptămâna trecută el mi-a dat telefon. În schimbul a cincizeci de mii de dolari, el se oferise să-mi facă cunoscut numele membrilor unui comando palestinian care se pregătea să-l asasineze pe Henry Kissinger și cum eu nu puteam dispune singură de o asemenea sumă fără autorizație de la Langley, am tergiversat negocierile. În final, am primit autorizația și l-am prevenit pe informatorul meu. Am stabilit întâlnirea și am ajuns prea târziu. El a fost ucis în mod sălbatic, înainte să fi putut vorbi.

Se lăsă un lung moment de tăcere care fu rupt de către Malko.

— Dumneavoastră credeți că într-adevăr palestinienii vor să-l omoare pe Henry Kissinger?

Eleonor bău un gât de J&B.

— Nu toți. Noi avem informatori în anumite grupuri. Și kuweitienii doresc asta. Anumite grupuri refuză negocierile între arabi și Israel. Pentru ei Kissinger, omul negocierilor, trebuie lichidat. Există șanse destul de mari ca el să scape. Dumneavoastră îi cunoașteți bine pe acești teroriști. Ei sunt capabili de orice, de ORICE, repetă ea.

— Nu poate fi decomandată vizita?

Ea negă din cap.

— Departamentul de Stat ar face o criză. Emirul ar lua treaba asta drept un afront. Trebuie ca Henry Kissinger să

petreacă aici liniștit două zile, apoi să plece la Ryad. Asta însă nu este problema noastră.

Malko nu se putu abține să nu surâdă.

— În fond, dorința dumneavoastră este ca el să nu fie asasinat în apele teritoriale kuweitiene.

Eleonor tresări șocată:

— Dar eu n-am spus asta.

— Glumeam, se scuză Malko. Spuneți-mi însă, Henry Kissinger trebuie păzit mai bine decât Nixon și Brejnev la un loc?

— Da! De aproape o sută de agenți ai serviciului secret. Știți însă că nu poate fi prevăzut totul și aici nu suntem în U.S.A. Kuweitienii sunt foarte mândri de puterea lor. Spre exemplu, lângă aeroport există o fermă colectivă palestiniană. Noi am cerut ca aceasta să fie evacuată în ziua sosirii Secretarului de Stat și ei au refuzat. Ei nu vor să se pună rău cu palestinienii. Aici, asasinatul politic este mijlocul normal de a moșteni sau de a se urca pe tron, deci viața unui străin și pe deasupra și evreu, nu are nici un preț.

— Și când te gândești că el a primit Premiul Nobel pentru pace, oftă Malko, plin de amărăciune.

— Palestinienii trec drept martiri în ochii lumii arabe, continuă Eleonor Ricord. Sigur că kuweitienii vor face totul pentru a împiedica un atentat, dar nimeni nu poate aresta un comando. Trebuie acționat preventiv.

— Cum?

— Lichidându-i fizic, spuse vice-consulul aproape fără să-și miște buzele.

Frumoșii ei ochi negri nici nu clipiseră.

Malko nu-și ascunse reticența. Niciodată până acum CIA nu-l folosise ca asasin plătit.

— Există oameni specializați în treaba asta, spuse el.

— Înainte de a-i omorî, trebuie să-i găsim, oftă negresa. Dumneavoastră ați putea fi de folos în această privință.

Ochii lui Malko deveniră verzi.

— Ce indicii posedați dumneavoastră?

Ea îl fixă cu candoare.

— Niciunul.

— Niciunul?

— Absolut nimic. Există aici două sute cincizeci de mii de palestinieni cu permise de rezidență prelungite la fiecare trei luni, fără să-i punem la socoteală pe cei cu pașapoarte false eliberate de Libia, Irac sau emirate.

— Dumneavoastră n-ați infiltrat pe nimeni în grupurile de acțiune ale F.P.L.P. sau Fath?

— Ba da, dar nu acestea sunt cele care ne interesează. Malko se lăsă câteva clipe transportat de muzica arabă. Asta semăna cu o misiune sinucigașă, dacă palestinienii tratau asasinatul cu lejeritatea șarmantă a baletelor ruse, chiar și un prinț autentic austriac ca el putea deveni o țintă perfectă.

— Nu vă temeți deloc pentru viața dumneavoastră? întrebă el.

Eleonor Ricord surâse timid, își luă poșeta și scoase din ea mânerul unui mic Magnum 357 Smith & Wesson cu țeava de două degete într-un etui de piele neagră. Malko regretă deodată că lăsase la Sheraton pistolul său extraplat.

* * *

Intrigat de tăcerea lor și apreciind că nu mai au secrete să-și încredințeze, Mahmoud părăsi barul și veni să se așeze pe perne de cealaltă parte a Eleonorei, punându-și mâna fină pe genunchiul ei de culoarea cafelei cu lapte.

Malko se gândea la asasinarea primului ministru iordanian Washfi Tall în timpul unei vizite oficiale la Cairo. Teroriștii îl ciuruiseră de gloanțe la ieșirea din hotelul său și apoi își muiaseră degetele în sângele lui sub privirile grupului de gură cască.

Fiind arestați, ei fuseseră eliberați cu discreție trei luni mai târziu.

În țările arabe, tot riscul palestinienilor era reprezentat de o morală de cinci minute pe tema încălcării suveranității naționale și o amendă minimă. Amenințările împotriva lui Kissinger nu trebuiau luate în glumă. Tinerii palestinieni crescuți în lagăre nu credeau decât în violență. Ei îi urau atât pe arabii moderați, cât și pe evrei. Malko auzise de la CIA că majoritatea se refugiaseră în Libia de unde primiseră bani și arme. Khadafi nu iubea Israelul.

Eleonor ridică paharul.

— Să bem pentru pace!

Era într-adevăr momentul.

— *Happy New Year!* zise Mahmoud.

— *Happy New Year!* repetă ca un ecou Malko.

Se lăsă din nou liniștea, hrănită de melopeele Golfului Persic. Mâna lui Mahmoud avansa răbdătoare pe coapsa lui Eleonor. Pentru serata de revelion kuweitianul fusese mai degrabă frustrat.

Malko se ridică. Era de prisos să supere pe un posibil viitor prieten.

— Eu mă duc să mă culc, spuse el. Mâine va fi o nouă zi.

El strânse mâna lui Mahmoud și Eleonor îl conduse la ușă.

— Nu uitați că avem foarte puțin timp la dispoziție, murmură ea. Veniți mâine dimineață la ambasadă. Richard va fi acolo. Trebuie găsiți cu orice preț acești oameni.

— Am putea să li-l trimitem pe Nixon în locul lui Kissinger.

Eleonor surâse discret.

— Noapte bună, zise ea. Fiți atent! Noi ne vom revedea.

* * *

Malko se lăsă să cadă pe pernele Chevroletului cu sentimente amestecate. Sigur, Eleonor Ricord era atrăgătoare, dar se părea că CIA nu făcuse cea mai bună alegere trimițând-o în Kuweit. Era o crimă să-i ceri să găsească niște teroriști care nu intenționau să facă nimic, darămite pe cei care într-adevăr pregăteau atentatul.

— La *Sheraton,* îi spuse Malko șoferului.

Mașina se clătină puțin înainte de a lua viteză pe marele bulevard pustiu, spre lămpile cu vapori de sodiu de pe cel de-al doilea ring. Malko, epuizat, închise ochii.

Când îi deschise, el văzu la stânga marea. Chevroletul rula cu toată viteza. Kuweitul era un oraș straniu, cu enorme spații neconstruite. Malko privi pe geam neamintindu-și să fi trecut prin acele locuri. El se aplecă spre șofer:

— Mergem la *Sheraton!*

Celălalt se-ntoarse cu un surâs larg pe trăsăturile sumbre.

— *Yes, yes!*

Engleza sa era limitată. Malko începu să privească în jurul lui. Situația devenea periculoasă. Deodată Chevroletul încetini și vină la dreapta pe o străduță întunecoasă. Malko se încordă: nu-i plăcea deloc situația. Cu mâna pe mânerul portierei, el pândea reacțiile șoferului, blestemându-și imprudența.

Șoferul încetini și mai mult și brusc intră într-o curte, apoi opri și rămase liniștit la locul său. Malko se dădu imediat jos din mașină și zări în lumina farurilor o mașină staționată și mai multe siluete.

El avu timp să mai facă trei pași înainte de a fi înhățat de mai mulți bărbați care-l țineau strâns. Niciunul nu răspunse la protestele sale vehemente. Ei începură să-l tragă spre a doua mașină, un Buick roșu a cărui portieră stângă era deschisă. Farurile Chevroletului luminau un personaj ciudat care sta în picioare, sprijinit pe aripă, fructul împerecherii dintre o broască râioasă și un bulgăre de unt. Era un kuweitian gras ca un butoi, într-o dișdașa maro cu fața sumbră, cu ochii bulbucați, cu un pahar în mâna dreaptă și o țigară în cea stângă. El spuse ceva în arabă și oamenii care-l țineau pe Malko îl eliberară din strânsoare.

Imediat, două alte siluete, ca din anul o mie, niște negri uriași, cu picioarele goale, îmbrăcați în pantaloni bufanți se iviră din umbră. Fiecare din ei ținea în mână un iatagan cu lama ușor curbată de care păreau nerăbdători să se servească.

Omul îmbrăcat în dișdașa surâse descoperind un strălucitor șirag de incisivi de aur.

— Nu încercați să fugiți, spuse el în engleză, cu o voce greoaie. Dacă încercați, gărzile mele vă vor tăia în bucăți.

El se clătină și trebui să se sprijine de caroseria mașinii pentru a nu cădea. În mod sigur, era beat mort.

Malko nu se mișcă din loc. Nu trebuie să contrazici un om beat, mai ales când este însoțit de o asemenea gardă.

— Eram nerăbdător să vă-ntâlnesc, îl asigură el cu vocea cea mai mondenă. Dar cu cine am plăcerea?

Capitolul III

Eu sunt şeicul Abu Sharjah, spuse sughiţând periculosul personaj. Eu conduc Mahabetul. Malko rămase impasibil. Nota informativă asupra Kuweitului remisă de Middle East Desk al CIA, menţiona Mahabetul ca pe Gestapoul local. Era foarte încurajator.

Şeicul îşi arătă dinţii de aur şi întrebă:

— Ştiţi pentru ce sunteţi aici?

— Absolut deloc, spuse Malko.

Cei doi negri uriaşi rămâneau imobili, cu ochii pironiţi asupra lui Malko, gata să-i taie gâtul la orice pocnitură din deget. El se-ntrebă imediat care erau relaţiile dintre Mahabet şi CIA, un punct nelămurit în nota informativă şi pe care el urma să-l verifice acum pe pielea lui.

Şeicul Abu Sharjah goli paharul dintr-o înghiţitură, apoi îl aruncă furios pe jos unde acesta se sparse.

— Din cauza dumneavoastră, izbucni el, am fost obligat să părăsesc un revelion foarte agreabil.

— Sunt dezolat, îl asigură Malko. De altfel, nu văd motivul. Eu sunt om de afaceri...

Kuweitianul i-o reteză cu un gest furios al mâinii sale grase.

— Minţiţi! Sunteţi agent CIA. Vă expulzez. Veţi părăsi Kuweitul mâine dimineaţă. Există un avion spre Beirut la ora şapte.

— Eu am o viză în regulă, eliberată de consulatul dumneavoastră la Washington, protestă Malko.

Ochii bulbucaţi injectaţi de sânge păreau gata să-i iasă din orbite.

— Aveţi cumva paşaportul la dumneavoastră? lătră şeicul.

— Da.

— Dați-mi-l!

Malko băgă mâna în buzunarul smokingului său și-i întinse docil documentul șeicului. Acesta îl răsfoi, găsi pagina cu viza, o smulse cu un gest sec și, mototolind-o, o aruncă pe jos, după care-i restitui pașaportul lui Malko.

— Nu mai aveți viză, sughiță el.

Ochii strălucitori ai lui Malko îl străfulgerară.

— Ambasada mea îmi va procura mâine altă viză, replică el cu răceală. Am să mă plâng acolo de tratamentul la care am fost supus.

Șeicul Abu Sharjah urlă câteva cuvinte în limba arabă. Cei doi oameni făcură un pas înainte și unul dintre ei întinse brațul și iataganul său se înfundă în smokingul lui Malko la nivelul stomacului. Celălalt își ridică arma cu amândouă mâinile ca un jucător de golf, ochii lui inexpresivi fixând gâtul lui Malko. Acesta din urmă se abținu cu greu să nu facă un salt spre spate, fapt care ar fi fost în același timp inutil și dezonorant.

— Veți părăsi Kuweitul, repetă șeicul. Altfel...

Curtea aceea întunecoasă presărată cu case negre era impresionantă. Malko ezită. Totul îl îndemna să nu-și disprețuiască adversarul. Era în totalitate la discreția lui și acest gen de promisiuni putea fi ușor negat fără remușcări. Apoi, dintr-odată îi fu rușine de el. Lui îi era scârbă de bețivi, cu excepția englezilor care știau să bea. Instinctul îi spunea să nu se lase umilit. Deodată îi reveni în minte un proverb arab.

— Mai mult valorează un leu mort decât un câine viu, spuse el încet. Să vă ia dracu.

El așteptă cu respirația tăiată.

Un hohot puternic de râs rupse liniștea. Fața buhăită a șeicului Abu Sharjah era convulsionată de o sinceră bucurie. Accesul său de râs dură aproape treizeci de secunde, după care lătră un ordin și cei doi sclavi cu iatagane se depărtară ca niște automate bine unse. Kuweitianul se apropie de Malko cu lacrimi de bucurie în ochii lui de broască și cu mâna-ntinsă.

— Dumneavoastră nu aveți nevoie de viză. Sunteți prietenul meu. Îmi plac oamenii curajoși.

Era un sistem ciudat de a recruta noi prieteni.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă Malko

Șeicul devenit deodată misterios, îl luă de braț.

— Veniţi în maşina mea! Am să vă explic. Malko se urcă în Buickul roşu şi din cauza mirosului puternic de alcool, avu impresia că intră într-o distilerie. Scaunele erau protejate de huse din material plastic. O sticlă destupată de J&B era plasată lângă telefonul roşu cu taste. Pe bancheta din spate, Malko zări două obiecte aurite. Îi trebuiră mai multe secunde pantru a identifica două pistoale mitralieră BRNO-"Scorpion" placate cu aur. Şeicul se instală lângă el, luă pahare din carton pe care le umplu cu scotch, îi întinse unul lui Malko şi-l ridică pe al său.

— *Happy New Year!*

— *Happy New Year!* replică Malko politicos. Şeicul bău dintr-o înghiţitură lichidul parfumat şi spuse:

— Eu ştiam cine sunteţi dumneavoastră, chiar înainte să sosiţi. Şoferul dumneavoastră lucrează pentru mine. În această seară am ordin de la unchiul meu să vă expulzez.

— Şi dacă n-aş fi ieşit de la *Sheraton?*

— Am fi venit să vă căutăm.

Se făcu linişte. Situaţia nu se ameliora câtuşi de puţin, în ciuda simpatiei neaşteptate a şeicului Abu Sharjah. Malko se hotărî să-ncerce marea cu degetul.

— Dumneavoastră ştiaţi pentru ce am venit?

Kuweitianul izbucni într-un hohot de râs arătându-şi din nou stocul de aur.

— Nu sunt prea sigur. Dl. Richard Green este foarte neliniştit. Mi-a mărturisit chiar el.

Malko nu mai pricepea.

— Dacă sunteţi în relaţii bune cu Richard Green de ce vreţi să mă expulzaţi?

Faţa lui rotundă se-ntunecă brusc.

— Dl. Green m-a luat drept un imbecil! El ar fi trebuit să-mi spună despre sosirea dumneavoastră. Credeam că până la urmă o s-o facă. Atunci când am văzut că nu întreprinde nimic. m-am decis să acţionez, dar eram la Majestatea Sa şi nu puteam pleca mai devreme.

— Richard Green nu este în ţară, pledă Malko.

Kuweitianul înlătură obiecţiunea:

— Miss Ricord este aici. Ea a fost chiar cu dumneavoastră. Din nou, şeicul devenise încăpăţânat. Malko simţea totuşi că şeicul nu-i spunea chiar tot, că toată aceată scenă avea un

scop, în afară de răzbunarea pentru faptul de a fi fost ţinut la distanţă.

— Sunt dezolat de această neînţelegere, spuse el instalându-se mai comod pe plasticul rece. Eu cred că avem interesul să acţionăm împreună pentru a o lămuri şi că putem colabora. Nu cred că ar fi bine pentru imaginea Kuweitului ca Henry Kissinger să fie asasinat aici.

Malko simţi că a atins o coardă sensibilă. Trăsăturile vecinului său se destinseră şi-şi mai turnă un pahar plin de scotch.

— Eu trebuie să fiu foarte prudent, îi explică el. Noi, kuweitienii nu suntem iubiţi, mai ales de către irakieni, pentru că suntem foarte bogaţi. Totuşi, palestinienii sunt aici mai fericiţi ca oriunde, dar ne invidiază. Dacă ar afla că noi colaborăm, s-ar naşte un scandal teribil. Presa este în mâinile lor. Majestatea Sa ar fi obligată să mă dezavueze.

Malko apucă mâna întinsă:

— Dacă aş putea să vă ajut, Kuweitul ar avea de câştigat, remarcă el.

Şeicul Abu Sharjah oftă.

— Sigur, sigur, dumneavoastră aveţi mâinile mult mai libere decât mine. Chiar dacă i-aş suspecta pe palestinieni, eu n-aş putea face mare lucru.

El se uita cu coada ochiului la Malko plin de viclenie.

Acesta din urmă înţelese imediat dedesubtul acestei puneri în scenă. Şeful Mahabetului avea nevoie de o mână discretă, sigură pe care să poată conta şi îl testase pe Malko în felul lui.

Acesta, la rândul său, intră în joc, ridicându-i mingea la fileu:

— Oricum, fără ajutorul dumneavoastră nu pot face nimic în ţara aceasta. Fără să trădez niciun secret, pot să vă asigur că Richard Green nu are nici o pistă.

Şeicul flatat, se sprijini pe banchetă. Malko profită pentru a-şi mări avantajul, cu riscul de a fi imprudent.

— Îi cunoaşteţi cumva pe asasinii prinţului Said Al Fujailah? Întrebă el pe nepusă masă.

Kuweitianul nu-şi ascunse surpriza.

— Nu încă. Aceştia sunt străini, palestinieni probabil. Ei au vorbit de Fath. Pentru ce?

— Prințul Said era un informator al CIA, îl anunță Malko. El trebuia să comunice numele celor care se pregăteau să-l asasineze pe Henry Kissinger.

Abu Sharjah sughiță din cauza surprizei, scuipă pe fereastra deschisă și-și aprinse o țigară.

— Mă îndoiam de povestea asta, spuse el.

— Veți lăsa această crimă nepedepsită?

Kuweitianul clătină din cap.

— În marea sa înțelepciune, unchiul meu, emirul, m-a sfătuit să nu-i provoc pe palestinieni. Prințul Said nu era prea popular și chiar dacă-i arestăm pe vinovați va fi greu să-i judecăm.

El oftă.

„Petrol blestemat! Înainte eram stăpâni la noi acasă și prea săraci pentru a fi invidiați. Acestor câini li s-ar fi tăiat capul. Erau timpurile bune.

— Dumneavoastră nu aveți nici o pistă? insistă Malko. Treaba asta s-a petrecut în plină zi.

Șeicul aruncă țigara. Jarul lumină niște siluete aflate în curte.

— Servitorul său, Jafar, un palestinian, probabil este amestecat în treaba asta. El a pretins că nu știe nimic.

— Unde este acest Jafar?

— Desigur, în palatul stăpânului său.

Malko făcu să scârțâie plasticul întorcându-se spre șeic.

— Dacă Henry Kissinger ar fi omorât în Kuweit, aceasta ar fi o rușine de neșters pentru această țară. El este musafirul dumneavoastră. L-am putea interoga pe acest Jafar în mod oficios.

Șeicul nu-și lua ochii de la Malko, ca și când vederea acestuia l-ar susține. El era încă ezitant, dar tentat și se trezea din beție văzând cu ochii. Malko simțea că curajul lui îl impresionase în mod plăcut pe arab.

— În mod oficios, repetă el ca pentru sine.

O luminiță de cruzime și în același timp veselă apăruse în ochii bulbucați ai șeicului Abu Sharjah. Nu degeaba îi curgea în vine sângele a zece generații de beduini.

— Mergem să-i facem o vizită lui Jafar, spuse el.

Scoase capul prin geamul portierei și lansă o comandă cu voce răgușită. Imediat cei doi negri, îndepărtând cele două

pistoale mitralieră cu crosa aurită, se strecurară în spatele Buickului pentru a se așeza pe plasticul înghețat și-și puseră iataganele pe jos. Abu Sharjah îi surâse lui Malko.

— Ăștia doi au venit pe jos din Yemen, îi explică el. Eu vorbesc dialectul lor și ei ar fi gata să se lase omorâți pentru mine, ca și șoferul dumneavoastră. El vine din Oman. Există prea mulți pro-palestinieni în poliție.

Șeicul conduse astfel încât să iasă din curte, urmărit de Chevrolet. Un al treilea vehicul îi transporta pe civilii care-l imobilizaseră pe Malko.

— Aceste case sunt pustii? se miră acesta din urmă.

— Datorită bunătății unchiului nostru, emirul, explică Sharjah. Acestea erau locuite de pescuitori săraci de perle. Emirul a dat ordin să li se construiască case noi în afara orașului. Acestea au devenit cuiburi de șoareci.

Buickul ieși pe bulevardul Al Khalij Al Arabi și vină la dreapta. Conducând cu o mână, el își umplu paharul și puse o casetă la casetofon.

* * *

Jafar înghiți dintr-odată un pahar plin de scotch care l-ar fi putut da gata pe profetul însuși. Pereții de marmură păreau să se clatine. Vomitase de două ori, dar încă îi era rău. El merse clătinându-se până la patul unde se culcase fata și o trase de păr.

Ea țipă. El trase mai tare.

Cum ea încă mai rezista, el îi luă sfârcul unui sân sucindu-l cu răutate. Marietta sări jos din pat și încercă să fugă. Mâna lui Jafar porni și o lovi peste gură. Ea se retrase și imediat Jafar îi mai dădu o lovitură puternică cu dosul palmei peste maxilar. Dezlănțuit, el o prinse și o obligă să îngenuncheze pe covor. Palestinianul profită pentru a-și recăpăta suflul. El băuse de pe la mijlocul după-amiezii, după ce percheziționase „barul" căutând ceva de furat. El nici măcar nu știa că prințul fusese asasinat. Poliția nici măcar nu-l interogase. Jafar nu se gândise s-o violeze decât după ce-o surprinsese făcând duș, apoi se apucase de băut ca să-și stimuleze bărbăția.

Casa era izolată. Bucătarii avertizați despre crimă erau închiși în cabana din fundul parcului. Jafar își jurase să profite

de această fată atât cât îi permiteau forțele. Era modul lui de a lupta contra imperialismului sionist.

Cu cât bea mai mult, cu atât i se urcau nălucirile la cap. El se așeză în genunchi aproape de ea. Deși pielea ei albă era acoperită cu vânătăi și ochii îi erau umflați din cauza plânsului, pentru Jafar, ea era încă un monument de frumusețe.

Îl scutură un sughiț și vomită pe covor. Mirosul o făcu și pe Marietta să vomite la rândul ei.

— Lasă-mă! urlă ea.

— Cățea! horcăi Jafar.

El se duse până la bucătărie și-și băgă capul sub un jet de apă, apoi, întorcându-se un pic mai treaz, se opri fixând crupa tinerei englezoaice. Imediat, Marietta se ridică pentru a fugi.

Jafar o prinse, o luă de talie prin spate și o trânti de-a curmezișul șeii pentru cămilă de care-i plăcea stăpânului său să stea rezemat pentru a recita din Coran.

Vederea acestei crupe ce i se oferea, cambrată, învinețită de lovituri, îl scoase pe Jafar din minți. Marietta, epuizată, cedă, cu capul în jos cu părul pe obraz. Ea simți deodată penisul lui dur strivindu-se de carnea feselor sale care o dureau și ea se crispă de durere.

— Porc infect, ticălosule, urlă ea.

În Europa ea își vânduse deseori corpul dar nu cu atâta sălbăticie. Bărbații care o cumpărau o respectau ca pe un obiect de lux. Nu ca ăsta. Ea simțea că el o urăște.

Ea se sprijini de peretele din fața ei pentru a încerca să se ridice dar nu reuși decât să-și cambreze mai mult fesele. Jafar își desfăcuse centura. Atleticul palestinian, în ciuda crispării inutile a mușchilor ei secreți, o penetra liniștindu-se brusc. El rămase nemișcat frământând șoldurile elastice ale Mariettei cu capul plin de fantasme. Voise s-o posede în felul acesta încă de când o văzuse coborând din Cadillacul stăpânului său.

Cu mâinile agățate în fața ei de o perdea, Marietta nu-i mai oferea decât un corp fără rezistență, pasiv, străin.

Deodată, el se mișcă în fesele ei și fu străbătută de o durere atroce. Ea urlă și Jafar izbucni într-un râs sălbatic. Fără să se retragă, el înhăță sticla din care bău un gât zdravăn încât era gata să se înece. Marietta se zbătea cu frenezie pentru a

încerca să se debaraseze de pintenul care o deşira sau cel puţin să-l facă să ejaculeze cât mai repede.

Jafar însă, îşi continua naveta sa masivă în fundul ei. Corpul Mariettei era străbătut de durere de la talie la genunchi şi asperităţile şeii îi chinuia abdomenul. Corpul îi era acoperit de o sudoare rece şi urât mirositoare. Decepţionat, Jafar îi scutură fesele de mai multe ori, fără să obţină nici o reacţie.

Deodată, privirea-i căzu pe două iatagane agăţate de perete, amintiri de familie ale prinţului Said. O luminiţă rea îi ilumină privirea. El se aplecă în faţă şi luă unul dintre ele.

Strângându-l bine în mână, îl ridică deasupra gâtului tinerei englezoaice. Odinioară, beduinii prea săraci pentru a plăti o femeie, sodomizau o raţă căreia îi tăiau gâtul în momentul spasmului pentru a-şi asigura din partea păsării o cooperare deplină. Tratamentul acesta îl putea aplica şi frumoasei englezoaice blonde.

— Ridică-te, căţea! mugi palestinianul.

El începu s-o lucreze cu brutalitate. Când simţi că se apropie momentul final, el ridică iataganul vizând ceafa.

Având ochii acoperiţi de păr, Marietta nu vedea nimic.

* * *

Cei doi negri uriaşi se strecuraseră în cameră, fără nici un zgomot, pe fereastra care da în parc. Bătăturile lor enorme le permiteau să umble desculţi oriunde. Ei rămaseră imobili în spatele lui Jafar. Acesta din urmă se freca de şaua de cămilă cu gesturi groteşti. Ei zăriră şi părul blond şi iataganul ridicat.

Ei se năpustiră în acelaşi timp, chiar în momentul în care lama grea cădea. În beţia sa, Jafar nu-i simţise pe cei doi intruşi. Unul dintre indivizi ajunse la timp pentru a-l împinge dintr-o parte pe Jafar, deturnând lama. În loc s-o decapiteze pe Marietta, iataganul îi smulse o bucată din obrazul său drept. Urletul ei îi îngheţă sângele lui Jafar în vine. El nu mai avu timp să reacţioneze. Deja cei doi yemeniţi îl pironiseră la pământ, lovindu-l cu picioarele, fără să mai trebuiască să-l ameninţe cu iataganele lor. Marietta se ridică, cu maxilarul atârnând şi sângele curgându-i şuvoaie. Încercând să pună la loc bucata de carne tăiată, ea fugi la baie ca o posedată.

* * *

Un camion care trecu pe autostrada cu șase culoare mergând spre Arabia Saudită făcu să trepideze geamurile Buickului. Sticla de scotch era aproape goală. Era ora unu dimineața. Șeicul Abu Sharjah cu capul pe tetieră părea să doarmă.

Oamenii lui plecaseră după zece minute. Malko întrebă:

— Ce vom face acum?

Dinții de aur străluciră în întuneric.

— Îl vom face să vorbească.

— Dar cum?

Șeicul nu avu timp să răspundă. Unul dintre yemeniți traversa șoseaua în fugă, venind dinspre palatul prințului Said. El se aplecă și îi spuse ceva gâfâind. Abu Sharjah, cu trăsăturile brusc înăsprite, împinse portiera cu o lovitură de umăr.

— Hai repede acolo!

* * *

În parte trezit din beție, Jafar tremura nervos, ținut de cei doi yemeniți. Unul dintre ei îl lovi sub centură și palestinianul icni ascuțit. Cufundată într-un fotoliu, Marietta plângea, apăsându-și obrazul cu un prosop îmbibat de sânge. Complet revenit, în ciuda alcoolului pe care-l înghițise, șeicul Abu Sharjah îl privea pe Jafar cu dezgust vizibil.

— Acest câine dezonorează națiunea arabă, spuse el.

El îi explicase lui Malko ceea ce se pregătea să facă palestinianul când fusese surprins de yemeniți.

Jafar încercă să braveze.

— Cine sunteți voi și ce căutați aici? întrebă el. Nu aveți dreptul să intrați aici.

Abu Sharjah nici nu-și dădu osteneala să răspundă. La un semn al lui, yemeniții îl scoaseră afară. Șeicul se apropie de Marietta și depărtă prosopul cu blândețe, examinând rana cu un aer îngrijorat.

— Trebuie dusă imediat la Amiri Hospital. Sunt acolo chirurgi foarte buni.

El o ajută pe englezoaică să se ridice și să meargă. Malko încercase să-i vorbească, dar ea era incapabilă să răspundă. Fiind șocată, aerul rece al nopții îi provocă frisoane. Malko o înfășurase de bine de rău într-o cuvertură. Chevroletul era parcat în spatele Buickului. Ei ajunseseră exact în momentul în care yemeniții îl înghesuiseră pe Jafar în portbagajul mașinii.

Șeicul o instală pe Marietta în Chevrolet și-i dădu instrucțiuni șoferului. Chevroletul se întoarse. Yemeniții se urcară în spate și șeicul se urcă la volan.

Buickul demară pe pietrele aleei, ajunseră la autostradă și merseră spre sud. Șeicul nu mai surâdea. El puse o casetă cu muzică de jazz. Farurile luminau un deșert pietros și plat: parc-ar fi fost în vestul american. Malko se întreba unde merg. Ei se deplasau în direcție opusă Kuweitului.

* * *

Jafar, înghesuit în portbagaj, clipi din ochi. Șirul de lumini portocalii, la douăzeci de metri distanță, lumina pustiul aproape ca-n plină zi. Conductele lungi, transportând petrolul la stația de pompare, șerpuiau prin deșert ca niște șerpi negri.

Buickul roșu al șeicului mergea pe acel culoar, înfundându-se în deșert la dreapta autostrăzii de mai bine de zece minute. Cu excepția șuieratului cauciucurilor, liniștea era absolută. Zeci de torțe ardeau fără-ncetare, surplusul de gaz iluminând pustiul cu luminile lor roșii dansante.

— Afară! strigă unul dintre yemeniți.

Jafar se strecură afară, fixa luminile de la Ahmadi, orașul petrolului, care străluceau în depărtare. Nervos, Abu Sharjah aprinsese o țigară pe care o pusese într-o scrumieră de argint. El se apropie de Jafar și-i adresă o frază în limba arabă. Palestinianul îi răspunse cu o voce grosolană, apoi scuipă la picioarele lui. Malko văzu ochii bulbucați ai șeicului devenind ca de piatră. El dădu un ordin.

Imediat cei doi yemeniți se năpustiră asupra lui Jafar aruncându-l la pământ. Unul se așeză asupra lui iar celălalt căută în portbagaj de unde veni cu o frânghie lungă. Cu un capăt îi legară încheieturile mâinilor și celălalt îl fixă de bara din spate a mașinii. Malko simți gustul de cenușă în gură.

— Ce veţi face acum? întrebă el.

Şeicul se făcu că nu aude întrebarea.

Cu mâinile legate la spate, Jafar se ridicase atât cât îi permitea lungimea corzii. El îi adresă o lungă tiradă în arabă lui Abu Sharjah care-i arătă toţi dinţii de aur într-un surâs crud.

— El spune că sunt un trădător al cauzei arabe, traduse el pentru Malko. Yemeniţii se urcaseră deja în spate şi şeicul se urcase la volan şi acceleră motorul. După o mică ezitare, Malko se urcă şi el în maşină. Dacă nu, risca să fie lăsat în mijlocul deşertului.

Jafar urlă. Gazul de la eşapament îi frigea picioarele. Cu faţa inexpresivă, Abu Sharjah porni în trombă. Jafar reuşi să facă câţiva paşi ca crabul, apoi căzu cu faţa în sus. Cu umerii dislocaţi şi cu gazul de la eşapament în faţă, încerca zadarnic să se ridice în picioare. Şeicul îl supraveghea prin retrovizor.

Pe rând, îşi pierdu încălţările. Asperităţile autostrăzii îi smulse hainele bucată cu bucată. Abu Sharjah rulă astfel câteva sute de metri, apoi opri. Lui Malko îi venea să vomite. Cei patru oameni coborâră din maşină. Agăţat în spatele Buickului întins pe spate, Jafar nu mai mişca. El nu mai avea decât un rest de cămaşă şi un chilot murdar. Corpul lui era tot o rană. Ochiul său stâng era închis, enorm. Şeicul se apropie de palestinian şi-i dădu un picior în coaste. El deschise ochiul drept şi murmură ceva.

Malko crezu că ochii bulbucaţi ai şeicului aveau să-i iasă din cap. Îi spuse ceva unuia dintre yemeniţi care se urcă la volan şi demară foarte încet, începând din nou să-l tragă pe Jafar.

— Ce a spus? întrebă Malko scârbit, încercând să se convingă că uneori trebuie să te murdăreşti pe mâini.

— Nu pot să vă spun, spuse sumbru şeicul.

Deodată strigătele lui Jafar deveniră mai ascuţite. Al doilea yemenit îl întorsese pe burtă şi-l apăsa cu faţa de asfalt. Şeicul opri maşina, cu un lătrat, un minut mai târziu. Jafar nu mai avea o figură umană. El murmură ceva atunci când Abu Sharjah se aplecă spre el.

Şeicul se-ntoarse spre Malko.

— El mi-a spus ce voiam să ştiu.

Nu părea încântat de ceea ce auzise.

Malko nu mai putea.

— Ce-a spus?

— Numele celui care a ordonat uciderea prinţului Said Al Fujailah.

— Acum, eliberaţi-l!

Abu Sharjah nu răspunse. Malko îl văzu aplecându-se asupra lui Jafar şi auzi un ţipăt care se transformă într-un gâlgâit. Şeicul se ridică. Lumina îi dădea un aer de diavol. Un jet de sânge curgea din gâtlejul lui Jafar tăiat de la o ureche la cealaltă. Malko zări atunci un pumnal cu lama scurtă în mâna şeicului.

Jafar fusese spintecat ca un căprior. Sângele curgea în praful deşertului. El agoniza scuturat de tresăriri cu ochii sticloşi. Aceasta îi aminti lui Malko felul în care erau tăiaţi porcii la ferma de la castelul din Liezen.

El privi faţa şeicului şi acesta îi susţinu privirea.

— Dumneavoastră aţi spus „oficios", spuse şeicul.

Ei rămaseră pironiţi locului privind cum se goleşte de sânge corpul lui Jafar. Malko încerca să-şi învingă dezgustul. În final cei doi yemeniţi aruncară cadavrul încă cald în portbagajul Buickului. Husele de plastic de pe scaune îi părură glaciale lui Malko. Până la autostradă ei nu mai schimbară nici un cuvânt, apoi kuweitianul întrebă:

— Ce vreţi să faceţi acum?

Era, într-adevăr, o noapte de revelion perfectă.

— Să mă culc, zise Malko.

Şeicul îşi arătă incisivii de aur.

— Ar trebui să mă însoţiţi, spuse el. Am să-mi închei seara la un om foarte bogat şi puternic care m-a invitat de câtva timp. Jafar tocmai mi-a amintit de această invitaţie, spunându-mi numele lui. Este cel care a dat ordinul să fie asasinat prinţul Said, prietenul dumneavoastră.

Capitolul IV

Abdul Zaki netezi cu tandrețe *Koweit Time* pe masa încrustată și-i arătă lui Malko editorialul cotidianului. Malko îl parcurse rapid și-și stăpâni cu greu un surâs. Era aproape o copie fidelă a lui *Volkische Beobachter* [1] de la 1 septembrie 1939, explicând că evreii declanșaseră primul război mondial, primul lor pas în planul lor de a domina lumea.

După ce agita sperietoarea faimosului „Protocol al Înțelepților Sionului", *Koweit Time* concluziona în cel mai serios mod din lume că israelienii voiau să-i arunce în mare toate populațiile arabe pentru a instala în locul lor coloniști evrei.

Abdul Zaki, privindu-l triumfător cu ochii săi negri, se ridică întorcându-se cu fața spre Malko.

— Noi, însă, nu ne vom lăsa învinși. Dumneavoastră știți de ce au acceptat israelienii să se retragă din Canal?

Malko își mărturisi ignoranța. Abdul Zaki ridică spre el un deget profetic.

— Pentru ca comandourile egiptene și algeriene să se strecoare în liniile israeliene și să le fure tancurile, omorând echipajele în timpul nopții. Ei au furat aproape două sute, timp de o săptămână, fapt recunoscut chiar de israelieni.

Malko opină politicos. În comparație cu faptele egiptenilor, Aladin și minunata sa lampă sunt un fleac! Gazda lui totuși nu avea aerul unui imbecil. El era chiar frumos, cu o față energică, ochi inteligenți și o mustață mare, îmbrăcat într-o dișdașa brodată. Kuweitienii nu se îmbrăcau niciodată cu haine europene, cel puțin când se aflau în Kuweit, pentru a se diferenția net de străini.

Încă de la sosirea lor, Abdul Zaki îl luase în primire pe Malko care-i fusese prezentat de șeicul Sharjah ca un

1. *Organ oficial al partidului nazist din Germania (n.a.)*

businessman. Foarte discret, șeicul se instalase la distanță gustând J & B din barul lui personal.

„Palatul" lui Zaki era o monstruozitate rectangulară cu ferestrele în formă de ogivă la intersecția celui de-al 3-lea Ring cu strada Istiqual, abundând în marmură, aurărie și marchetărie. Tot parterul era ocupat de un șir de camere de primire.

Văzând că atenția lui Malko scade, gazda lui îl luă de braț.

— Veniți să mâncați ceva!

El îl trase până la un bufet gigantic și-l opri în fața unei cămile prăjite. În interior ea conținea o oaie, friptă la rândul ei, umplută cu pui de găină, care la rândul lor conțineau porumbei umpluți cu ouă tari.

Malko se mulțumi cu un ou tare. Nu mai erau decât vreo zece invitați care mâncau direct cu mâna friptură de cămilă. Nici un beduin nu poate rezista la tentația unui banchet.

Încă de la sosire, Malko își studia gazda, pe acela care după spusele lui Jafar era responsabil de asasinarea prințului Said, deci amestecat în complotul pentru a-l asasina pe Kissinger. Cel puțin, el nu-și ascundea opiniile. Malko însă nu-și dădea seama ce profit putea avea el din asta. El nu era decât un străin, abia tolerat într-o țară puțin amicală.

— Iat-o pe soția mea, spuse deodată Abdul Zaki. Veniți! Ea va fi bucuroasă să vă întâlnească.

Malko se-ntoarse așteptându-se să întâlnească fața unei femei planturoase, dar crezu că visează.

Ființa care venea spre el, ar fi putut onora foarte bine o serată la Beverly Hills. Foarte înaltă – îl depășea pe soțul ei cu un deget sau două – cu păr lung șaten căzându-i pe umeri, un piept somptuos în mare parte pus în evidență de o rochie albă fără bretele, o față armonioasă și dură, puțin îmblânzită de senzualitatea gurii.

— Soția mea Winnie, spuse Abdul Zaki. Ea este daneză.

Malko îi luă mâna întinsă și se-nclină. Probabil că mulți îl invidiau pe Zaki. Ea îl examina cu o privire rece și scrutătoare contrastând cu frumusețea sa senină. Malko îi surâse:

— Există multe străine măritate cu kuweitieni?

Winnie Zaki avu un râs sec, nu prea feminin.

— Asta vă miră? Vă așteptați să găsiți haremuri. Suntem mai multe sute, înscrise la un club și organizăm serate în folosul palestinienilor.

Cu un braț trecut pe sub cel al soțului ei, ea îl sfida pe Malko cu privirea, ca și când ar fi știut cine-i el în realitate.

— Dumneavoastră învățați să fabricați și cocktailuri Molotov? întrebă Malko mai în glumă mai în serios.

Frumoasa Winnie îl privi cu dispreț.

— Dumneavoastră credeți în propaganda sionistă. Palestinienii nu sunt asasini ci patrioți care luptă pentru eliberarea pământului lor natal.

Ai fi putut crede că-l asculți pe colonelul Khadafi. Malko nu mai insistă. Nu putea câștiga nimic dintr-o confruntare verbală.

— Eu sunt convins că dumneavoastră luptați pentru o cauză dreaptă, spuse el cu diplomație.

Plecau și ultimii invitați. În colțul lor muzicanții continuau să cânte în surdină melodii al căror ritm era subliniat de tobe.

Nenumărați servitori cu picioarele goale circulau fără încetare oferind invitaților cafea amară, fierbinte și tare în cești mici.

Era ora trei dimineața. Serata fusese lungă. El se gândi la tânăra englezoaică care-și începea anul la Amiri Hospital.

A lupta împotriva unui Abdul Zaki nu urma să fie foarte ușor. Șeicul Sharjah îi explicase că era un comerciant priceput și foarte bogat, pro-palestinian fanatic, dar până atunci, numele lui nu fusese amestecat în activități teroriste. Kuweitianul îi precizase lui Malko:

— Fiți foarte prudent. Abdul Zaki este foarte puternic. Mie îmi este frică să vorbesc emirului despre mărturia lui Jafar. Aș risca să nu fiu crezut. Nu prea era încurajator.

Malko își termină paharul de Gini. Nu exista nici un fel de alcool la Zaki.

— Eu mă duc să mă culc, spuse el.

În timp ce Winnie dispărea, gazda lui îl conducea, luându-l în trecere și pe șeicul Sharjah. În grădină, Malko remarcă o colivie aurită cu o pasăre mare.

— Este șoimul meu. Eu vânez încă în acest fel.

Acesta reprezenta un salt câteva sute de ani înapoi. Lansat asupra prăzii sale, șoimul îi scotea ochii și nu trebuia decât să te duci să culegi prada.

Abdul Zaki strânse îndelung mâna lui Malko.

— *Happy New Year!*

Malko surâse mașinal, gândind că pentru Jafar anul fusese foarte rău și extrem de scurt.

După ce ieșiră, Sharjah îi șopti:

— Se spune despre Zaki, că atunci când se-nfurie, nu ezită să asmută șoimul asupra servitorilor lui.

Încântător personaj, gândi Malko.

Era grăbit să-l întâlnească pe Richard Green – șeful sucursalei CIA în Kuweit, pentru a-l pune la curent.

* * *

Richard Green împinse, sub birou, cu piciorul balanța portativă, descurajat. Mai luase cinci livre în greutate la Abu-Dhabi, fără măcar să reușească să-l convingă pe emir să renunțe la încheierea afacerii privind încheierea avioanelor Miraj cu francezii. Ajunsese în acest fel la două sute patruzeci de livre.

— Eu nu vă găsesc prea gras, îi spuse Malko pentru a-i ridica moralul.

Cu ciocul lui pătrățos, cu fruntea joasă și trăsăturile regulate, la înălțimea lui de 1 m 90, Richard Green era un tip impozant.

El răspunse cu amărăciune:

— Totul rezidă în faptul că am un bun croitor, că dacă m-ați vedea dezbrăcat... În sfârșit, să revenim la oile noastre. Ce intenționați să faceți?

— Era exact întrebarea pe care voiam să mi-o pun, răspunse Malko. Dumneavoastră posedați despre afacerea asta, mai multe amănunte decât mine și, în plus, eu sunt obligat să-i dau crezare șeicului Sharjah. Nu am avut timp să învăț araba în douăzeci și patru de ore.

— Cred că este O.K., zise Richard Green. El îi detestă pe palestinieni și ține ca țara aceasta să se bucure de o bună imagine, pentru a o transforma într-o oază a turismului, numai că, după câte știu eu, oficial el nu va întreprinde nimic, pentru că nu poate. Noi ne aflăm totuși într-o țară arabă.

— El a mers totuși departe în cazul lui Jafar, remarcă Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Acesta era doar un pion, dar când va fi vorba să-i atingă pe responsabili, atunci nu va întreprinde nimic.

Richard Green se amuzase foarte tare aflând felul în care făcuse cunoștință cu șeicul Sharjah și-l asigură pe Malko că el

blufa și că nu avea intenția să-i facă nici cel mai mic rău, că el voia doar să-i pună curajul la-ncercare. Nu puteau însă să conteze pe ajutorul lui, până la un anumit punct.

— Secretarul de Stat sosește în șaptesprezece zile, reluă Richard Green. Dacă el va fi primit cu rafale de mitralieră, chiar dacă nu va fi omorât, eu nu voi avea decât să mă înscriu la șomaj.

Se auziră bătăi în ușă și în cadrul ei apăru Eleonor Ricord. decent îmbrăcată, într-un taior. Ea se așeză lângă Malko pe o canapea și întrebă:

— Ce mai e nou?

— Dumneavoastră o cunoașteți pe această Winnie? Este o adevărată La Pasionaria. Este însă poate singura modalitate de a afla mai multe despre proiectele soțului ei. În plus, ea nici măcar nu este arabă.

Eleonor Ricord clătină din cap:

— Este o susținătoare isterică a cauzei palestiniene. Ea se ține scai de mine pentru că sunt negresă. Voia să mă convingă să țin discursuri anti-sioniste în fața clubului femeilor...

— Ea ar arunca bucuroasă cu mâinile ei albe o grenadă asupra lui Henry Kissinger, așa că uitați-o pe această bună femeie, spuse cu amărăciune Richard Green.

— Ați putea cere șeicului Abdul Sharjah să intercepteze convorbirile lui Abdul Aziz? întrebă Malko.

Șeful stației CIA oftă din greu:

— Asta n-ar servi la nimic. Ei ascultă dar nu raportează nimic. Astea merg direct la coșul de gunoi.

Malko nu mai insistă. El simțea că se înăbușă în acest birou mic, cu plafonul jos. CIA nu era prea răsfățată în Kuweit. Richard Green fusese instalat într-o mică clădire din grădina ambasadei lângă sala de cinema a USIS. Ambasadorul locuia în același complex cu fața spre mare. Noroc că Hiltonul era la celălalt capăt al străzii. Mai multe santinele kuweitiene echipate cu puști de asalt și o mare lene, păreau să păzească ambasada izolată între terenuri virane și mare.

Malko era îngrozit de lipsa de informații a lui Richard Green.

— Dumneavoastră nu știți chiar nimic despre palestinieni?

— Bineînțeles că da, replică americanul. Eu încerc să am cât mai multe contacte cu ei. Și le am. Dar acestea sunt cele „bune", oficiale. Ceilalți mă consideră ca un diavol și nu ar dori nici măcar să fie văzuți pe același trotuar cu mine. Aceștia îmi

scapă de sub control și sunt cei mai periculoși. Ei sunt susținuți de colonelul Khadafi – „kashaf" [1] – cum îi numesc arabii moderați.

Malko se gândi la cei treizeci și trei de morți de la Roma. Neliniștea lui Richard Green era îndreptățită.

Din nou se lăsă liniștea, tulburată doar de scrâșnetele enormei drage care opera zi și noapte pe cealaltă latură a bulevardului Al Khalij Al Arabi, tulburând somnul locatarilor de la Hilton.

Malko se gândea disperat. CIA îl lansase într-o misiune de-a dreptul imposibilă, fapt care-l excita. Sateliții spioni nu le puteau rezolva pe toate. Puteau fi trimise treizeci de Samos pentru a fotografia ultima baionetă din cadrul armatei. Henry Kissinger risca totuși să se expună masacrării.

— Această mizerabilă de Winnie Zaki. Când mă gândesc că este de partea arabilor! mormăi Richard Green.

Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Dumneavoastră puteți s-o vedeți cu ușurință pe Winnie Zaki? o întrebă el pe Eleonor.

Negresa îl privi mirată

— Cred că da.

Bine, zise Malko. Ea știe că lucrați pentru „companie"?

— Nu cred.

El surâse.

— Ei bine, o să-i comunicați și o să-i cereți un serviciu.

* * *

Cele două femei erau cliente ale pizzeriei de la Hilton. Winnie răspunsese imediat apelului domnișoarei vice-consul. Acum ea îi asculta explicațiile fără a-și ascunde interesul.

Eleonor îi spusese tot: că lucrează pentru CIA, cum prințul Said îi vindea informații, că el trebuia să-i denunțe pe palestinienii care plănuiau asasinarea lui Henry Kissinger.

Winnie Zaki o asculta cu atenție. În final, ea întrebă:

— De ce-mi povestiți toate acestea?

Eleonor Ricord făcu, deodată, o figură ca și cum ar fi fost încurcată.

— Dumneavoastră mi-ați arătat întotdeauna foarte multă prietenie, spuse ea. Știu că nu avem aceleași păreri politice dar m-am gândit că...

---

1. Scutul (n.a.)

Winnie puse mâna pe a ei.

— Voi fi încântată să vă ajut...

Eleonor ridică ochii și se simți deodată în încurcătură. Winnie o privea cu aceeași expresie de om îndrăgostit.

— Iată! explică ea. Noi știm că prințul Said vorbise despre palestinieni înainte să moară, cu englezoaica aceea, Marietta. Ceea ce știe ea, poate fi prețios pentru noi, numai că ea este sub protecția poliției kuweitiene care ne interzice să-i vorbim. Ei pretind că ea nu va fi în stare să răspundă la interogatoriu înainte de cincisprezece zile, ceea ce înseamnă o întârziere prea mare. Dacă ați putea merge chiar dumneavoastră s-o interogați, și să-mi spuneți ce v-a spus, ar fi fantastic.

Viceconsulul tăcu. Ochii lui Winnie deveniseră glaciali.

Liniștea se prelungi aproape un minut, apoi Winnie se dezgheță dintr-odată și spuse cu un surâs încântător:

— Cred că am să vă pot face acest serviciu, spuse ea. Abdul are relații multe și nu cred că treaba asta îi va pune probleme. Îi voi spune că vreau s-o văd pe această englezoaică pentru a afla vești despre starea ei.

— Perfect! aprobă Eleonor. Îmi faceți un serviciu imens.

Winnie o privi cu un aer ambiguu.

— Sunt foarte bucuroasă. Sper că vă veți găsi timp să petreceți o seară cu noi, doar noi trei. Lui Abdul nu-i prea place să iasă, dar noi petrecem câteodată niște seri foarte agreabile.

Eleonor își spuse că ea are prea multă imaginație și totuși starea sa de indispoziție creștea.

La ce spital este englezoaica internată? întrebă Winnie.

— La Amiri Hospital. Camera 321.

Winnie își notă rapid informația, goli paharul său de vichy și se ridică.

Ea se opri în fața lui Dow – o veche barcă de pescuit care orna holul hotelului. Ultimele asemenea bărci putrezeau în vechiul port. De când cu petrolul, kuweitienii nu mai pescuiau.

— Am să vă telefonez imediat după ce o voi vedea, o asigură ea. Puteți conta pe mine.

Ea o îmbrățișă pe Eleonor strângând în brațe corpul ei, așa cum numai un bărbat ar fi putut-o face.

Eleonor Ricord nu avea decât să traverseze strada, pentru a intra în ambasadă. Își simțea inima strânsă. În vânarea tigrului, riscul cel mai mare îi revenea caprei, mai ales când în rolul acesta era un om.

Capitolul V

Ploaia fină care cădea fără întrerupere făcea ca Kuweitul să semene cu Zürichul. Din Chevroletul parcat pe strada Al Khalij al Arabi în fața intrării principale a lui Amiri Hospital, Malko putea zări valuri înalte de patru metri venind să se spargă pe plajă. Era atât de rece că-i venea să pună în funcțiune instalația de încălzire. El se gândi la nenorociții de beduini care stăteau în corturile lor în deșert.

Verifică cu grijă încărcătorul pistoletului său extraplat, cu gloanțe brizante. Risca să se ciocnească cu adversari înarmați cu arme automate, pe care trebuia să-i scoată imediat din luptă. Chiulasa armei clacă cu un zgomot liniștitor. El întoarse capul spre ferestrele departamentului „chirurgie" de la Amiri Hospital. Aproape toate luminile erau stinse. Exista în Kuweit câte un spital la fiecare optzeci de locuitori, așa că erau pe trei sferturi goale, ceea ce poate era mai bine pentru că doctorii aveau cunoștințe foarte aproximative iar infirmierele erau hinduse sau palestiniene, recrutate la întâmplare.

El fixă rereastra de la etajul trei în spatele căreia se găsea Marietta și Eleonor Ricord.

Fără șeicul Sharjah, el nu și-ar fi putut realiza planul. Ideea era simplă: dacă Winnie i-a raportat soțului ei conversația, palestinienii ar încerca s-o lichideze pe Marietta pentru a o împiedica să vorbească, trimițând unul sau mai mulți asasini la spital și în felul acesta desconspirându-se.

Șeicul Sharjah acceptase să intervină ca Marietta să fie mutată din salon, astfel ca fereastra ei să dea spre exterior și ca Eleonor să vină și să se instaleze în camera ei, la ora când se terminau vizitele.

Malko se gândea că ei nu vor încerca o acțiune în forță împotriva spitalului pentru a nu-i umili pe kuweitieni, ci mai

degrabă o execuţie discretă. Pentru a fi mai siguri, Richard Green aştepta în altă maşină parcată pe Al-Mubarak Street spre cealaltă faţă a spitalului. Şeful staţiei CIA avea în maşină o carabină Marlin cu repetiţie, pe care de obicei o folosea la vânătoarea gazelelor în deşert, dar care putea fi la fel de bine folosită şi contra palestinienilor. Cele două maşini erau legate prin telefon. Eleonor dispunea de un talkie-walkie la fel ca şi Malko. Dacă se prezentau mai mulţi asasini, Malko şi Richard Green ar interveni înainte ca aceştia să poată lovi.

Malko spera că va interveni doar un singur om pe care prezenţa lui Eleonor Ricord îl va pune pe fugă şi că ei l-ar putea urmări, căci arestarea lui n-ar fi servit la nimic. El se gândi la tânăra vice-consul singură în cameră cu Marietta. Spera ca ea să aibă nervii tari.

Din fericire, nu exista decât o singură intrare. Asasinul sau asasinii nu vor veni pe jos. Kuweitul era la fel de neospitalier pentru pietoni, ca şi California.

* * *

Eleonor Ricord nu auzea decât bătăile inimii ei. Aşezată în întuneric, ea încerca să-şi stăpânească nervozitatea. Ea îşi băgă mâna în poşetă de unde scoase un mic „38" cu ţeava lungă de două degete, un Magnum „357" care putea provoca explozia unei inimi de om la distanţă de douăzeci de metri. Cu pas de lup, pentru a zecea oară, ea se îndreptă spre uşă şi ascultă fără să prindă nici cel mai mic zgomot.

Marietta dormea sub efectul calmantelor. Capul îi dispărea sub bandajele care nu lăsau să se vadă decât câteva meşe de păr blond şi mâinile albe întinse pe cuvertură. Ea mai avea o afurisită de cicatrice, în ciuda eforturilor depuse de chirurgul egiptean care o operase, „lipind" bucata de carne smulsă, dar ea era prea şocată încă pentru a-şi da seama. Eleonor Ricord se apropie de geam şi privi Chevroletul lui Malko pentru a se mai linişti.

De gâtul ei atârna talkie-walkie-ul. Negresa ar fi preferat să nu fie singură. Cu cât treceau orele, liniştea devenea mai apăsătoare. Ea tremură de frig şi anxietate. Această seară era interminabilă. Deodată realiză un lucru foarte straniu: Nu se auzea nici un zgomot pe tot etajul.

Ca și când spitalul Amiri s-ar fi golit dintr-odată, el părea un cuib de fantome. Chiar după terminarea vizitelor, ea auzise pașii infirmierelor, toate palestiniene, pe culoar. Reveni la ușă și inspectă culoarul pustiu. Ușile de la saloanele vecine erau deschise pentru că acestea nu erau ocupate.

Tiptil, ea merse până la camera infirmierelor. Aceasta era, de asemenea, goală, la fel ca și debaraua femeilor de serviciu. Ea inspectă vreo zece metri mai departe. Cu excepția a două sau trei bolnave, ea era singură pe etaj.

Deodată auzi un zgomot care o pironi locului. Era ascensorul. Împietrită, așteptă cabina să oprească la etaj și grilajul să culiseze scârțâind.

Ea intră în cameră cât putu de repede și se așeză la pândă cu pistolul în mâna dreaptă și cu mâna stângă pe comutatorul electric.

* * *

Malko nu-și lua ochii de la fereastra salonului în care era Marietta Ferguson. Cu trei minute mai devreme, un taxi se oprise în fața spitalului. Pasagerul său, un om între două vârste, cu părul cenușiu, îmbrăcat în haine europene, dispăruse pe hol. Taxiul stătea în continuare acolo, ceea ce însemna că vizita era scurtă. Era probabil vreun doctor sau vizitator întârziat sau, de ce nu, un asasin.

Ca din întâmplare, Malko manevră, pentru a-și plasa Chevroletul, în spatele taxiului. El ezită, realizând deodată ce responsabilitate își asumă, dacă asasinul ar lichida-o pe Marietta Ferguson și pe Eleonor Ricord. Interceptându-l însă, „ÎN AVANȘ", el ar rata surpriza operațiunii.

* * *

Eleonor Ricord cu inima cât un purice, întinse brațul ochind spre ușă. Se auziseră pași ușori pe culoar, care se opriseră în dreptul ușii. Trecu un timp care ei i se păru o eternitate. Deodată, ea abia se abținu să nu strige: mânerul de la ușă scârțâi ușor. Persoana care se găsea pe culoar se străduia să deschidă ușa făcând cât mai puțin zgomot.

Ea distinse o rază de lumină în semiîntuneric. Ușa se

întredeschisese câțiva centimetri. Vizitatorul necunoscut inspecta camera. Eleonor simțea că îi plesnesc tâmplele și simțea că-i vine să urle.

Se auzi un nou scârțâit: ușa se deschise mai mult. Eleonor își dădu seama că intrusul care se strecurase în cameră, nu o văzuse. Patul nu era decât la cinci metri. Din instinct, Eleonor apăsă pe comutator. Într-o fracțiune de secundă, ea fotografie scena. Un om nu prea tânăr, cu fruntea înaltă, cu mustața cenușie, cu talie mijlocie și cu un bisturiu cu reflexe albăstrii în mână.

Apoi, totul se petrecu foarte repede. Necunoscutul se întoarse brusc. O fracțiune de secundă, Eleonor și necunoscutul rămaseră înmărmuriți, apoi intrusul aruncă cu putere bisturiul său în direcția tinerei negrese și bătu grăbit în retragere. Instinctiv, Eleonor apăsă pe trăgaciul pistolului în momentul în care bisturiul o lovea în încheietura mâinii. Glonțul se-nfipse în peretele despărțitor, făcând să sară tencuiala. Marietta se deșteptă tresărind și urlă de spaimă. Cu ochiul ei valid o fixă pe Eleonor cu un aer îngrozit și încercă să vorbească. Negresa încercă s-o liniștească.

— Totul merge bine, zise ea, totul e bine...

Asta nu era cert. Eleonor ezită, dar ordinele lui Malko sunau clar: să nu se miște din cameră. Dacă nu ieșea din spital, Eleonor îl putea identifica. Dacă ar încerca să plece din spital, s-ar întâlni jos cu Malko sau cu Richard Green. Fără a lăsa arma din mână, Eleonor apăsă pe butonul de la talkie-walkie cu inima mai să-i sară din piept.

— A venit, anunță ea, a venit.

* * *

Omul cu mustață cenușie trecu din nou rapid pe poarta spitalului. Malko auzise detunătura și văzuse lumina. Vocea lui Eleonor Ricord îi confirmase prezumțiile.

— Tu și Marietta sunteți bine? întrebă el cu teamă.

— Da, răspunse negresa.

Deja Malko forma numărul Cadillacului lui Richard, demarând rapid pe urmele taxiului.

— Sunt pe urmele lui, anunță el. Un om singur într-un taxi. Mergem spre Hilton.

Taxiul mergea pe bulevardul pustiu spre est. Trei minute mai târziu, el viră la dreapta pe Sour Road, trecând prin fața ambasadei Angliei.

Ei făceau turul Kuweitului, Sour Road fiind paralelă cu I-ul Ring. Malko se întreba cum se va termina asta. Rondurile defilau cu toată viteza. Ei se angajară pe Jahra Gate, ultimul rond înainte de a ajunge la Sheraton și virară pe Fahd Al Salem, marea arteră comercială. Aceasta era pustie și singura lumină venea dinspre comisariat, unde veghea un polițist îmbrăcat în negru.

Taxiul merse cu toată viteza, depăși la limită lumina galbenă la intersecția dintre Fahd Al Salem și Hilali Street și viră la stânga, mergând spre mare.

Malko opri la culoarea roșie a semaforului și urma să treacă după ce se asigura că nici un vehicul nu se apropie de intersecție, când zări taxiul oprit la începutul lui Hilali Street, în fața celor cinci etaje ale hotelului Phoenicia care ocupa colțul celor două artere.

Taxiul plecă în momentul în care semaforul indică culoarea verde. În momentul în care el demara îl văzu pe asasin pătrunzând pe o poartă care era dominată de firmă cu neon roșu. El se opri la rândul lui în fața porții și citi: Night Club, după care plecă. Cadillacul lui Richard Green veni și parcă liniștit în lungul trotuarului.

— Era cât pe ce să vă pierd.

— El a intrat acolo înăuntru, replică Malko.

Richard Green privi fațada hotelului.

— Phoenicia este cartierul general al palestinienilor în trecere, remarcă el. Această cloacă este unică în tot Kuweitul.

— Așteptați aici, spuse Malko. Mă duc să văd ce se întâmplă jos. Dumneavoastră riscați să fiți cunoscut, eu nu.

El îi descrise cât putu mai bine pe necunoscutul zărit fugitiv la spital, apoi intră.

Micul hol era acoperit cu poze de-ale cărnoaselor dansatoare orientale. Malko se angajă pe o scară strâmtă ducând la subsol, de unde venea muzica.

El pătrunse într-o sală cu plafonul jos, cu pereții de culoare roșu închis, slab luminată. Chiar în fața scării era un bar. Aproape toate mesele erau goale. La stânga lui era o scenă mică, pustie de asemenea. Patru japonezi terminau de luat

masa într-un colţ. Malko examină sala şi privirea îi căzu pe o strălucire de paiete într-un colţ în spatele scenei. Omul pe care-l urmărise, era acolo, în faţa unei tinere arabe foarte prezentabile, cu obrazul încadrat de o cascadă de păr negru, cocoţată pe nişte tocuri imense, îmbrăcată doar cu un sutien de paiete auriu şi cu o fustă ciudată foarte scurtă prelungindu-se cu franjuri până la sol. Desigur această femeie nu era cinstea întruchipată.

Un chelner se apropie de el:

— O masă, Sir? Spectacolul trebuie să-nceapă.

Înainte ca Malko să fi putut răspunde, asasinul veni spre el, îl măsură cu indiferenţă şi se duse să se aşeze pe un taburet la bar. Era un om ca de vreo cincizeci de ani cu mustaţă cenuşie mică, obrazul banal, care putea fi şi european.

— Cred că am să rămân, îi răspunse Malko chelnerului bucuros.

Nu erau mai mult de cincisprezece clienţi în sală, toţi străini. Malko alese o masă în faţa scenei de unde putea supraveghea totodată şi intrarea şi comandă un double Perrier, singura băutură autorizată de lege.

* * *

Bătaia tobelor se opri brusc. Japonezii lăsaseră furculiţele din mână. De cinci minute muzicanţii cântau în surdină, instalaţi într-un colţ al scenei.

— Miss Amina din Cairo, anunţă cu o voce guturală unul dintre muzicanţi.

Din nou bătură tobele şi, dintr-un salt, fata ajunse pe scenă. Era superbă. Malko o examină în timp ce ea începea să se onduleze pe loc, chiar în faţa lui.

Deşi faţa ei bucălată, cu ochii mari migdalaţi cu gura un pic cam prea mare, păreau de copil, ea avea un corp de femeie, cu sânii ieşindu-i dintre paiete, şi şoldurile detaşându-se dintr-o talie incredibil de subţire. Dintre paiete, se ghiceau coapsele cărnoase şi fusiforme.

Ea era desculţă. Era fata pe care Malko o văzuse un sfert de oră mai înainte în compania asasinului.

Ea începu să evolueze într-un dans deşănţat, îndrăcit şi sincopat, în ritmul tobelor, apropiindu-se puţin câte puţin de

Malko, încât acesta putea simți parfumul ei de bună calitate cu care se stropise. Acum, pântecul ei rotund se ondula la câțiva centimetri de obrazul lui, intenționat provocatoare.

Ea se ondula stând pe loc, oferind și apoi dezgolindu-și crupa, rotindu-și șoldurile cu un surâs mecanic pe trăsăturile împietrite, simbol al plăcerii venit din timpurile de demult. Japonezii contemplau cu ochi chiorâși această superbă femeie inaccesibilă.

Malko întoarse mașinal capul spre bar, pentru a verifica dacă necunoscutul era încă acolo, chiar în momentul în care cărnoasa Amina mima un orgasm îndrăcit la câțiva centimetri de obrazul lui.

Privirea asasinului își încrucișă privirea cu a lui Malko și acesta din urmă înțelese că a comis o eroare: trebuia să aibă un motiv foarte serios ca el să prefere să privească un necunoscut de la bar decât evoluțiile Aminei. Furios, își întoarse privirile spre paiete care continuau să tresară în apropierea lui. Amina se întoarse și se îndreptă spre japonezii care o primiră cu râsete neghioabe și jenați.

Ea merse un pic mai departe, se întoarse apoi cu fața spre Malko, apoi fără să se oprească din dans adresă un mic gest amical și un surâs cuiva din spatele ei.

El se întoarse, la timp pentru a-l vedea pe asasin urcând pe scară. Lăsându-și paharul plin pe bar, Malko se ridică, cât pe ce să răstoarne masa. Unul dintre chelneri se postă în fața lui politicos, dar ferm.

— Ați uitat să plătiți, Sir.

Malko îi puse în palmă un bilet de cinci dinari și urcă pe scară. Asasinul dispăruse. Noroc că Richard Green era afară. Malko intră pe bulevardul Al Hilali, zări Cadillacul parcat în față și traversă în fugă:

— Ați văzut pe cineva ieșind?

Richard Green clătină din cap surprins:

— Nu, și nu mi-am luat ochii de pe această intrare nenorocită după ce ați intrat dumneavoastră.

— *Himmel herr Gott!* zise Malko printre dinți. El înjura foarte rar.

Făcu în fugă drumul în sens invers. Totuși, asasinul nu se putuse evapora. Inspectă holul tapisat cu fotografii și zări deodată o scară dreaptă, ascunsă în spatele unei draperii.

Urcă și ajunse într-un culoar întunecos, traversă o sufragerie pustie și pătrunse deodată într-o galerie deasupra unei săli iluminate strălucitor. El se aplecă și văzu un hol de hotel cu un birou ca cel al Phoeniciei, a cărei intrare dădea spre Fahd Al Salem Street, în timp ce fațada era spre Al Hilali.

Străbătu din nou galeria, coborî pe o altă scară până-n hol unde un gardian de noapte îl fixă bănuitor. Malko se apropie:

— Ați văzut trecând cumva un domn cu mustață acum câteva minute?

Celălalt clătină din cap:

— Nu, Sir. N-am văzut pe nimeni.

Apoi nu-l mai băgă în seamă pe Malko și se așeză din nou. Malko ieși, ocoli arcadele și se duse la Cadillac.

Era furios la culme. Riscase atât de mult, pentru nimic, pentru că comisese o eroare de psihologie.

— Ce facem acum? întrebă Richard Green.

— Așteptați încă puțin, spuse el. Mi-a venit o idee.

* * *

Malko pătrunse în mica sală joasă. Orchestra și Amina dispăruseră și japonezii plăteau nota. Prin difuzoare se auzea muzică pop într-o sală goală.

Chelnerul căruia îi dăduse cinci dinari se apropie de el ezitant.

— Doriți să vă înapoiez banii, Sir?

— Spectacolul s-a terminat?

Chelnerul confirmă din cap dezolat.

— Da, domnule. Miss Amina a plecat. Revine peste trei zile.

El îi întinse lui Malko trei dinari, fără nici un entuziasm. Japonezii trecură prin apropierea lor, schimbând glume deșuchiate despre fesele dansatoarei. Malko plecă deprimat, gândindu-se că nu va mai găsi atât de ușor o ocazie ca asta. Avizați, ceilalți se vor feri. Unde-l va găsi din nou pe omul care încercase să o omoare pe Marietta?

Singura pistă rămânea Amina.

Malko își dori din toată inima ca asasinul să nu fie doar un bun client amator de dans oriental.

Capitolul VI

— Şeicul Sharjah doreşte să vă vadă, anunţă Richard Green.

— Pentru asta m-aţi deranjat din pat? protestă Malko la şapte dimineaţa.

Americanul făcu o grimasă înghiţind o mică pilulă roz.

— Porcării, bombăni el.

— Dumneavoastră vă drogaţi? îl întrebă Malko.

— Este un truc ca să slăbesc, zise Richard Green. Am ajuns deja la două sute patruzeci şi cinci de livre şi aş dori să mă opresc aici, înainte să explodez. Însă de când am griji, am început să mă îngraş. În acest moment, singura ţară în care îmi merge bine, este Japonia. Acolo am slăbit patruzeci şi cinci de livre în şase luni, nemâncând decât peşte şi orez.

— Sharjah v-a spus de ce vrea să ne vadă? întrebă Malko. Are ceva noutăţi?

Richard Green oftă, cu fruntea sa îngustă încruntată de riduri.

— Nu cred. El vrea să ne arate unde va locui Secretarul de Stat şi să decidem asupra măsurilor de precauţie care trebuie luate. O să-i vorbim despre tipul de ieri seară. Fără el, nu-l vom mai găsi niciodată.

— Cu el nici atât, îl întrerupse Malko. Apropo, Eleonor Ricord o păzeşte în continuare pe Marietta? Chiar dacă ceilalţi şi-au dat, desigur, seama că le-am întins o capcană. Noi vom mai auzi în mod sigur vorbindu-se despre frumoasa Winnie.

— Sharjah se ocupă de treaba asta, spuse Green. Nu puteam s-o las pe Eleonor la nesfârşit la spital, mai ales după gaura pe care a făcut-o în perete cu Magnum-ul.

Malko se ridică.

— Să mergem s-o asigurăm pe Marietta Fergusson! Este de datoria noastră.

Richard Green își încruntă sprâncenele.

— Acum?

— Acum! Sharjah poate să aștepte.

Înainte să plece, Richard Green nu se putu abține să se uite la calendar. Mai erau cincisprezece zile până la sosirea lui Henry Kissinger.

* * *

Doi polițiști neînarmați, cu cască rotundă și haine impermeabile negre stăteau așezați pe culoar în fața ușii camerei Mariettei. Ei nu făcură nici o mișcare când Malko și Richard Green deschiseră ușa.

Malko se opri brusc. Winnie Zaki era așezată pe un scaun lângă pat, aplecată cu tandrețe asupra prostituatei. Ea se întoarse și îi zări pe cei doi bărbați. Un fulger de mânie străbătu frumoșii ei ochi întunecați dar își reveni rapid, afișând un surâs monden.

— Îi promisesem lui Miss Ricord să trec s-o văd pe Miss Ferguson. Din păcate, nu am putut veni mai devreme, pentru că nu am obținut mai devreme autorizația ca s-o vizitez. Acum am să plec.

Ea se ridică. O rochie de mătase imprimată îi mula corpul. Ochii ei erau reci ca gheața, în momentul în care Malko se înclină spre a-i săruta mâna. Ea ieși din cameră după un semn din cap rigid. Malko privi gânditor în urma ei, o lăsă să iasă și să închidă ușa, apoi se apropie de Marietta Ferguson. Tânăra femeie părea să-și fi redobândit pe deplin cunoștința. Bandajele îi acopereau fața, lăsând descoperit doar ochiul stâng. El se așeză pe scaunul pe care stătuse Winnie mai înainte.

— Vă simțiți mai bine? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ceva mai bine, zise ea. Aș vrea să mă întorc acasă.

— Este doar o chestiune de zile, o asigură el cu un srâs încurajator. Sper că vizita doamnei Zaki v-a făcut plăcere.

— Nu înțeleg de ce a venit, mărturisi Marietta. Nu o cunosc. Dar, oricum, a fost drăguț din partea ei. Este o persoană foarte

curioasă. Mi-a pus o grămadă de întrebări, din care nu am înțeles nimic.

Ochii strălucitori ai lui Malko se îngustară:

— Ca să vezi! Spre exemplu? întrebă el

Marietta își pipăi ușor bandajul înainte să răspundă. Sub țesătura transparentă a cămășii de noapte se vedeaau sânii tari cu sfârcuri mari. Era o femeie cu un corp frumos și sănătoasă.

— M-a întrebat de cât timp îl cunosc pe prințul Said, ce știu despre activitățile sale politice, dacă mi-a vorbit despre oamenii care voiau să-l omoare. Probabil că am șocat-o atunci când i-am spus că el nu-mi vorbea nici chiar când făceam dragoste. Eu eram ca un obiect frumos pentru el. Un lucru am priceput. Că el încerca să slăbească cât mai mult.

Deodată izbucniră lacrimi din ochiul ei descoperit și ea gemu:

— Acum sunt.... sunt desfigurată. Eu nu...

Malko o întrerupse cu tandrețe:

— În câteva săptămâni veți fi la fel ca înainte, spuse el. Șeicul Sharjah mi-a spus să vă spun că toate cheltuielile ocazionate de operație le ia în seama sa, chiar și tratamentul în Europa, ca să nu vă rămână o amintire prea urâtă despre țara lui.

Afirmația asta păru s-o încurajeze puțin pe prostituata care-și șterse ochii cu un oftat.

— Dar cine sunteți dumneavoastră? întrebă ea. Cine-i șeicul Sharjah? Ce s-a petrecut ieri seară? Am fost trezită de o detunătură de armă. Mi-e frică.

— Nu trebuie să vă mai temeți de nimic. Din întâmplare ați fost amestecată într-o istorie foarte primejdioasă, dar s-a terminat. Voi reveni să vă văd.

El se ridică, se aplecă asupra patului pentru a-i săruta mâna și ieși urmat de Richard Green, care părea imens în camera mică. Când ajunseră pe culoar, americanul remarcă:

— Cred că nu mai e cazul să fie păzită.

— Într-adevăr, spuse Malko. Cred că dacă Marietta i-ar fi destăinuit ceva lui Winnie, ar fi omorât-o chiar ea însăși. Acum numai este nici un pericol. Va trebui să-i spun lui Sharjah să-și retragă oamenii.

— Apropo de Sharjah, spuse americanul. Cred că ne așteaptă de vreo oră la Palatul Păcii.

— Acela este O.N.U. local?

— Nu chiar. Este o mare fanfaronadă construită din marmură și aur pentru musafirii deosebiți.

* * *

Fața rotundă și negricioasă a șeicului Abu Sharjah se lumină văzându-l pe Malko și pe Richard Green. Sprijinit de caroseria Buickului parcat în grădina Palatului Păcii, fuma una din veșnicele sale țigarete.

— Eram neliniștit, spuse el. Credeam că vi s-a întâmplat ceva. Kuweitienii sunt punctuali ca niște ceasornice.

Palatul Păcii era construit în mijlocul unei superbe grădini. Cu enormul său dom circular și deschizăturile sale în formă de ogivă, putea fi luat drept o moschee. Cealaltă fațadă a lui dădea spre Golful Persic.

— De obicei, explică șeicul Sharjah, noi nu găzduim decât pe șefii de stat în această clădire, dar unchiul meu, emirul, a ținut ca domnul Kissinger, dat fiind marele său renume, să fie găzduit aici.

Dacă Nixon ar fi auzit asta, își spuse Malko, ar fi scrâșnit din dinți. Ei pătrunseră într-un hol circular care avea intimitatea unei catedrale gotice, al cărei altar era înlocuit de imense fântâni arteziene. Lustra care se balansa deasupra capetelor lor ar fi fost suficientă pentru a lumina un oraș de mărime medie.

— Aceasta este camera pentru meditație, comentă Abu Sharjah.

Era un semn clar de megalomanie. Un șef de stat nu putea avea decât visuri grandioase. Aceasta abunda de marmură, mozaicuri și marchetărie. Purta amprenta arhitecților egipteni obsedați de piramide. De jur împrejurul holului gigantic se deschideau saloane mobilate fără gust. Toate erau identice.

— Să mergem să vedem camerele! propuse șeicul.

Ei urcară o scară monumentală, traversară interminabile culoare și ajunseră în ceea ce lui Malko i se păru un teren de tenis tapisat cu catifea roșie.

— Aceasta va fi camera dlui Kissinger, anunță șeicul cu modestie. A fost refăcută după vizita președintelui pakistanez.

Malko se apropie de ferestre: ele dădeau spre Golful Persic. Nu existau vecinătăți.

Dinspre partea asta cel puțin, Kissinger ar putea să stea liniștit. Deja Sharjah îi ducea spre ceea ce lui i se păru a fi o replică a termelor lui Caracala, o imensitate de marmură și aur, unde exista poate și apă.

— Dumneavoastră credeți că asta va plăcea secretarului de stat? întrebă temător șeicul.

— Desigur, dacă veți mai adăuga și câteva sclave nubile sau circaziene, zise Malko. Altfel, secretarul de stat riscă să se simtă însingurat.

— Alături este camera pentru doamna Kissinger, continuă șeicul.

— Doamna Kissinger nu-l însoțește, îl întrerupse Richard Green.

— Ah!

Șeicul Sharjah era vizibil decepționat. Malko se grăbi să-l consoleze.

— Secretarul de Stat călătorește de obicei însoțit de haremul lui, explică el. Acesta este motivul pentru care el nu se deplasează decât într-un Boeing „707".

Lui Abu Sharjah nu-i trebuiră decât trei secunde ca să izbucnească în râs. El îl înghionti cu cotul pe Malko.

— Am să mă ocup personal de asta. Secretarul de Stat va fi bine tratat.

Richard Green abordă un aer șocat și-și mângâie barba. El se întreba ce caută ei acum acolo. Singurul loc unde ar fi dorit să-l vadă pe Henry Kissinger, ar fi fost o casă de bani, a cărei cheie să fie la el.

— Secretarul de Stat va fi fericit, desigur, să fie găzduit la Palatul Păcii, cu condiția să nu fie ținta palestinienilor.

Sharjah îl fixă cu ochii lui bulbucați.

— Domnul Green mi-a povestit că ați lăsat să vă scape agresorul lui Miss Marietta. Este foarte regretabil. În condițiile acestea ne va fi foarte greu să acționăm, spuse el cu reticență, chiar dacă suntem siguri că Winnie Zaki l-a avertizat pe asasin. Abdul Zaki este foarte puternic. Unchiul nostru emirul îi face onoarea de a-i asculta câteodată sfaturile.

Richard Green murmură ceva obscen apropo de emir, lucru pe care șeicul se strădui să nu-l audă. Văzând aerul îngrijorat al americanului, el îl luă de braț protector și-i zise pe un ton liniștitor:

— Nu vă temeți de nimic. Răspund eu de securitatea secretaruloui de stat, chiar dacă dumneavoastră nu veți reuși să-i identificați pe teroriști.

— Am putea noi cel puțin să-l supraveghem pe Abdul Zaki? întrebă Richard Green.

Sharjah făcu un gest a lehamite.

— Desigur! Dar este o problemă delicată și probabil că el se va feri. Fața lui se lumină brusc.

— Eu organizez mâine o mică sărbătorire în bungalowul meu din zona neutră, spuse el. Vreți să fiți oaspeții mei?

Richard Green nu-și ascunse încurcătura.

— Mi-ar face o plăcere deosebită Excelență, dar țin regim.

Șeicul se-ntoarse spre Malko, supărat. Ca bun beduin, el nu înțelegea că-i putea fi refuzată invitația la un banchet.

— Și dumneavoastră țineți regim?

Malko surâse:

— Nu. Eu o să vin cu plăcere, dar vreau să vă cer o favoare.

Sharjah își depărtă mâinile mici și grăsuțe într-un gest semnificând bunăvoința sa.

— Tot ce doriți!

— Ieri seară, am văzut o dansatoare fantastică la night-clubul de la Phoenicia, o anume Amina. O puteți aduce și pe ea?

Șeicul Sharjah nu mai putu de bucurie.

— Nimic mai ușor! Dau un telefon acum, imediat.

El se urcă în Buick și începu să apese cu frenezie pe clapele telefonului său. Urmă o scurtă conversație în limba arabă, după care închise telefonul și-și întoarse fața spre Malko:

— S-a făcut! Vă voi trimite mașina mâine dimineață la ora nouă la *Sheraton.* Ne vom îmbăia. Am o piscină încălzită.

El se urcă în Buickul său cu un aer vesel, demară în trombă și dispăru. Richard Green își freca barba cu un aer furios.

— Cel puțin dacă și-ar folosi cât de cât entuziasmul ca să ne ajute, zise el. Dumneavoastră știți ce-nseamnă această „mică sărbătorire"? El se căsătorește, ca-n fiecare joi.

— Poftim? zise Malko crezând că n-a înțeles bine.

— Se căsătorește, repetă Richard Green. Această bătrână canalie adoră carnea proaspătă. Știți că musulmanii au dreptul la patru femei.

Sharjah are o soție adevărată și aproape în fiecare joi el se căsătorește cu alta de care divorțează sâmbătă, consolând-o cu cadouri scumpe. Acestea sunt egiptene, yemenite ori saudite, bucuroase că au fost remarcate de un personaj atât de puternic și că petrec cu el un week-end frumos.

— În orice caz acest week-end riscă să devină interesant pentru noi.

— Sper să reușiți să scoateți ceva de la această fată, spuse sceptic Richard Green.

— Aveți o altă pistă? întrebă Malko cu blândețe.

— O.K., oftă Richard Green. Vă urez să petreceți o plăcută zi de vineri. Eu am să încerc să nu mănânc prea mult.

* * *

Malko se aplecă spre Eleonor Ricord.

— Vreți să mă însoțiți la șeic? E cam trist să mă duc singur acolo.

Tânăra surâse fără să răspundă. La câțiva metri de ei, amantul său, învelit într-o superbă dișdașa, cânta la tamburină cu privirea aiurea. El îi invitase pe amândoi la el, la o seară calmă și Malko, neavând program, acceptase.

— Dacă pot să mă eliberez, voi veni, răspunse Eleonor Ricord.

— V-a vorbit Richard Green despre invitație? Asta face parte din ancheta noastră, insistă Malko.

Surâsul negresei se accentuă.

— Nu mă-ndoiesc, zise ea.

Malko se ridică. Seara aceasta în trei, avea ceva frustrant. El era convins că la puțin timp după plecarea lui, Eleonor va face dragoste cu Mahmoud, probabil pe perna pe care în acest moment stătea el.

Kuweitul dispunea de puține resurse feminine pentru un străin în trecere cum era el, kuweitienele fiind invizibile, iar străinele fiind strict păzite de respectivii lor amanți.

Eleonor îl însoți până la ușă și-și strânseră mâinile protocolar.

— Poate, pe mâine!

Afară, antena gigantică a excentricului iranian se ridica spre cerul înstelat. Kuweitul era calm, totuși, într-un colț din acest

oraş împânzit de teroriști, se pregătea asasinarea lui Henry Kissinger.

Malko se întreba cu ce gânduri îl invitase emirul pe secretarul de stat american. Dacă n-ar fi fost evenimetul acesta, el ar fi fost fericit în zăpada de la Liezen lângă Alexandra. Îi reveni în minte Winnie Zaki. Cum putea ea, cu mândria ei, să trăiască în țara asta în care, din punct de vedere social, femeia se găsea undeva între cămilă și câine?

În mod cert, femeile nu aveau logică.

* * *

— Veniţi! strigă Abu Sharjah lui Malko și lui Eleonor, cu un pahar de whisky în mână. Cu corpul său rotunjor debordând dintr-un costum de baie din lână neagră, șeicul Sharjah tropăia prin piscină la 350, cu câte o fată în fiecare braţ: noua sa „soție", o brunetă slabă cu un bikini de fals leopard și sora ei la fel de grasă ca șeicul, îmbrăcată într-un costum de baie dintr-un material auriu din care debordau formele sale generoase.

Piscina era într-o curte, care dădea direct într-o plajă pustie. Musafirii erau presărați prin curte așezați pe perne, pe covoare și pe mese joase. Erau vreo jumătate de duzină de bărbați și femei, printre care o matroană libaneză organizatoare a „căsătoriei". După mulți ani, ea se ocupa cu succes de exportul fetelor virgine și de băieți tineri pentru șeicii din Golful Persic. Ea era însoțită de fiica ei de șaisprezece ani, o fetiță subțire și înaltă, cu ochi ca de gazelă cu corp senzual care părea virgină, pe care șeicul o tachina în permanență, mai erau cei doi nelipsiți yemeniți cu iatagamele lor, ghemuiți într-un colț, absenți, părând din altă lume. Ceea ce șeicul numea „cabana" lui, probabil că epuizase o carieră de marmură.

Malko admira corpul lui Eleonor. Negresa era superbă cu fesele cambrate, un piept mic și înalt, cu coapsele fusiforme, umerii largi și abdomenul plat. Ea dormita, bineînțeles, la umbră, ca să nu se bronzeze cu ochii închiși.

De când ajunseseră acolo, beau întruna. Șeicul era în starea în care Malko îl cunoscuse, de-ai fi zis că nu-și va putea onora îndatoririle din noaptea nunții.

Amina nu-și făcuse încă apariția. În curte exista un bufet imens, cu un berbec întreg, piramide de fructe și zeci de sticle de alcool.

— Ar trebui să cântați, îi spuse Malko Eleonorei. Sunt sigur că asta l-ar face fericit pe șeic.

— El n-are nevoie de mine, spuse negresa pe un ton înțepat.

Șeicul ieșea din piscină, trăgând după el pe cele două fete. Pentru a se distra, el smulse sutienul de fals leopard al „soției" sale, care începu să țipe cu o voce ascuțită, ascunzându-și sânii. Imediat, matroana libaneză puse o casetă cu cântece din golf și începu să bată din palme. Șeicul o incită pe fată cu vocea sa guturală.

Ea izbucni în râs apoi începu să se onduleze pe loc, într-un dans aproximativ din buric, dar foarte obscen. Fericit, șeicul se așeză într-un colț din curte, strângând în brațe corpul planturos al cumnatei sale. Poate din gelozie, „femeia" sa veni lângă ei. Strengărește, șeicul îi dădu jos sutienul auriu, scoțând la iveală doi sâni enormi, ceea ce se cheamă spiritul de familie. Pentru că ele se strângeau în brațe pentru a se ascunde de privirile sale, el luă o sticlă de șampanie Moet et Chardon, făcu să-i sară dopul și stropi cu conținutul ei pe femeia sa și pe cumnată.

— Este frig! țipă egipteanca slabă.

— Încălziți-vă lingându-vă una pe alta, le propuse Abu Sharjah cu ochii strălucitori.

Eleonor Ricord se uita îngrozită la scenă.

— Nu au prea multă pudoare.

— Cred că asta ține de meseria lor, spuse Malko cu diplomație, fără să specifice însă despre ce meserie era vorba.

Pentru a se amuza, cele două egiptence se-nfundaseră în perne și-și lingeau una celeilalte umerii stropiți cu șampanie. Foarte repede ele nu se vor mai mulțumi doar cu atât. Bete, nu se mai preocupau de ceilalți invitați, fiind ocupate să se dedea plăcerii.

Șeicul cu ochii ieșiți din orbite le stropea din când în când ca pe o friptură la cuptor. Deodată, el le despărți și o trase pe soția sa legitimă în scobitura din mijlocul pernelor. Sora nu se lăsă nici ea și toți trei se dedară unui fel de meleu obscen suprarealist.

Malko și Eleonor își întoarseră pudici ochii în altă parte.

Deodată se auzi la exterior un zgomot de mașină. Cei doi yemeniți săriră în picioare și unul dintre ei cu un pistol mitralieră în bandulieră se îndreptă spre poartă.

El reveni, mereu impasibil și se aplecă spre șeful lui ca să-i spună ceva, fără să pară că observă activitățile sale. Imediat, șeicul se ridică într-un cot și strigă:

— Iat-o pe Amina, perla din Cairo!

La intrare apăru un mic grup format din Amina, îmbrăcată în taior, cu fusta foarte scurtă, cu ciorapi negri și tocuri înalte, cu cei trei muzicanți de la night-club în spatele ei. Ea era aproape la fel de machiată ca-n seara în care o văzuse Malko. Ea își plimbă privirea puțin ștearsă asupra corpurilor lungite cam prin toate părțile.

Cel mai în vârstă dintre muzicanți veni să se încline adânc în fața șeicului pentru a-l asigura de devotamentul lui etern. Abu Sharjah îl chemă pe Malko.

— Despre ea este vorba?

— Da!

Toți dinții de aur ai șeicului erau dezveliți. Baia, alcoolul și căsătoria sa contribuiau la această bună dispoziție.

— Ea va dansa pentru dumneavoastră și apoi vă va ține companie.

Era ca în „O mie și una de nopți".

Dansatoarea dispăru în casă. Muzicanții se instalară într-un colț al curții, cu privirile dezgustate din cauza sticlelor de alcool, deși, probabil ei obișnuiau să bea totuși. Soția și cumnata din nou decente, serveau drept pernă șeicului care continua să se îmbibe cu scotch. Servitorii se plimbau fără încetare printre invitați cu ceai de mentă, cafea și chiftele din carne aromatizată. Malko râse în sinea lui. Dacă l-ar vedea contabilii de la CIA...

Deodată se auzi o bătaie în tobă și Amina își făcu apariția.

Superbă, ea își schimbase veșmintele europene cu o fustă de muselină încheiată foarte jos pe șolduri. Gleznele îi dispăreau sub brățări grele de argint, iar mâinile nu erau decât inele de toate culorile.

Talia ei era incredibil de subțire. Sus, ea nu purta decât un sutien de paiete foarte decoltat dintr-o țesătură transparentă, brodat cu aur.

Părul îi cădea pe umeri accentuându-i aerul de copil crud și sălbatic. Șeful muzicanților scoase un strigăt răgușit, pocni din palme și bateristul se ambală.

Amina coborî capul, își bombă pieptul, își împreună mâinile deasupra capului și începu să danseze. La început, ea făcu

înconjurul bazinului cu pași mici, ondulându-se și oprindu-se în fața fiecărui spectator, apoi ajunse în fața lui Malko și a lui Eleonor. Ea marcă un timp de oprire și-i adresă lui Malko un surâs fermecător dar rece, apoi își reluă exhibiția într-un ritm mult mai lent, aproape în contratimp cu muzica.

Învârtindu-se și retrăgându-se, sugându-și burta, ondulându-și bazinul într-un ritm vertiginos, în același timp rămânând aproape imobilă, cu contracții ale pubisului perfect explicite.

Malko se simțea jenat. El se uită cu coada ochiului la Eleonor Ricord. Pe fața ei se citea reprobarea. Privirea ei traversa corpul Aminei ca și când aceasta n-ar exista. Lui Malko îi veni poftă să se amuze puțin, așa că se aplecă spre ea.

— Nu-i așa că-i supérbă?

— Vă plac cocotele, replică negresa cu o voce șuierătoare.

În mod deschis, ea se depărtă de el. Imediat, Amina se apropie mai mult, dansând la câțiva centimetri de Malko. Muzicanții se ridicară și veniră să se așeze în spatele lui, asurzindu-l cu tobele lor.

Era în același timp un dans senzual și cast. De fiecare dată când Malko avea impresia că ea va mima amorul până la capăt sau că se va lăsa să cadă la picioarele lui, Amina se îndepărta brusc și reîncepea un nou lanț de figuri. Malko putea să se creadă califul din Bagdad, cu trei secole mai în urmă.

Deodată Eleonor Ricord se ridică, șoptind că muzica o asurzește și se duse să se instaleze în celălalt capăt al curții. Malko putea cu greu să-și justifice prezența în compania acestei fete superbe care se amuza provocându-l.

Muzica se opri la fel de brusc cum începuse. Se auziră țipete de încântare și exclamații. Șeicul aplauda zgomotos.

Cu un gest natural. Amina veni să se așeze pe perne lângă Malko, hieratică și absentă aranjându-și cu grijă pliurile fustei. Ea acceptă cu un surâs mecanic un pahar de „Seven-up". Pieptul ei mai palpita din cauza efortului și pielea îi era acoperită de picături de transpirație.

— Ați dansat minunat Amina, spuse Malko în limba engleză.

Dansatoarea înclină ușor din cap. Muzicanții reîncepuseră să cânte în surdină. În curte era mult mai întuneric.

Tăcută și calmă, Amina contempla apa bazinului cu ochii săi întunecați și migdalați.

Malko nu prea știa bine cum să înceapă. El surâse și zise:

— V-am văzut alaltăieri seară la Phoenix și țineam să vă revăd.

Nu primi nici un răspuns. Ea îl fixa cu un început de surâs pe buze și cu o umbră de dispreț, în același timp. El se întinse pe perne cuprinzând-o pe după umeri cu brațul. Ea rămase imobilă, neopunând nici o rezistență.

El îi simțea corpul rigid lipit de al lui. Era clar. Șeicul dăduse ordine ca ea să onoreze pe Malko și ea le onora. Abu Sharjah era prea puternic pentru ca o dansatoare de night-club să-i refuze o favoare atât de banală, dar Malko nu asta venise să caute. El se îndreptă.

— Nu vorbiți deloc englezește? întrebă el pronunțând clar cuvintele.

Ea negă din cap, fără să scoată nici un cuvânt. Situația devenea agasantă. Malko se ridică, o luă de mână, fără ca ea să opună vreo rezistență și se îndreptară spre interiorul casei, așteptând să fie violată chiar acolo, fără să scoată măcar un cuvânt.

Ferm, Malko o conduse pe dansatoare spre șeicul Sharjah și se opri în fața acestuia.

— Am probleme, anunță el.

Abu Sharjah se ridică și o apostrofă violent pe fată în arabă. Malko se grăbi să risipească neînțelegerea.

— Nu, nu, nu-i vorba de asta, dar nu reușesc să schimb nici un cuvânt cu ea. Puteți să ne serviți drept interpret?

Șeicul nu avu timp să răspundă. Auzind discuția, apăru șeful muzicanților și după o nouă închinăciune până la pământ, el îi șopti ceva șeicului la ureche. Acesta se uită când la dansatoare când la Malko, cu un aer de intensă satisfacție, apoi izbucni într-un surâs puternic.

Printre hohote, el spuse:

— Nu pot să vă ajut! Este surdă și mută.

Capitolul VII

Surdo-mută! Malko crezu că-i o glumă. El o observa pe Amina: în imenșii ei ochi negri se vedeau lacrimi. Șeicul se opri brusc din râs, jenat, apoi privirea sa se lumină din nou și-i spuse lui Malko:

— Asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Ea este de acord.

Malko surâse politicos. Disprețul mut și resemnat pe care-l citea în ochii bătrânului muzicant, îl punea în încurcătură.

— Mă simt prea impresionat de atracția pe care o exercit asupra ei, spuse el cu diplomație, dar nu cred că voi profita de aceasta.

Abu Sharjah încruntă din sprâncene, nu prea sensibil la finețuri.

— Nu vă place?

— Îmi place foarte mult, spuse Malko.

Dinții din aur străluciră din nou ca niște mici lingouri inegale.

— Atunci nu este nici o problemă.

Ca pentru a înlătura ultimele ezitări ale musafirului lui, el o luă pe Amina de braț și o duse către interiorul casei. Malko înțelese că-și va face din Abu Sharjah un dușman dacă-i refuză „cadoul" și intră în casă la rândul său. Kuweitianul deschisese ușa unui salon plin de perne și de divane foarte joase. Amina aștepta în picioare în mijlocul camerei.

— Veți sta foarte bine aici, spuse Abu Sharjah făcându-i amical cu ochiul.

El deja închisese ușa. Malko se întoarse. Amina își dăduse jos sutienul, eliberând doi sâni incredibil de tari pentru volumul lor. Ea nu putea avea mai mult de optsprezece ani. Amina îl fixa pe Malko cu o privire inexpresivă. El se apropie pentru a-i spune să nu se dezbrace și-și dădu seama că nu are nici un mijloc de a se face înțeles de către ea.

Mecanic, ea își continua stripteasul resemnat: fusta, apoi slipul auriu, apoi goală, cu excepția brățărilor și colierelor sale, disprețuitoare și resemnată, ea se lungi pe divanul jos, cu capul ușor întors spre perete, o mână în gol și picioarele desfăcute.

Malko ezită, neștiind ce să facă. El luă rochia și i-o întinse. Ea scutură din cap fără s-o ia, apoi ea îl luă de mână și încercă să-l facă să se așeze pe divan. Malko înțelese că eforturile lui erau zadarnice. Imediat, Amina începu să-l dezbrace, cu detașarea unei infirmiere. Mai întâi ea păru surprinsă de lipsa lui de interes, apoi începu să-l mângâie cu o mișcare lentă, regulată și ineluctabilă, ca un robot bine programat. Avea ochii deschiși, inexpresivi.

Era terifiant, dar până la urmă eficace. Când ea aprecie rezultatul satisfăcător, îl atrase peste ea și îl ghidă.

Acesta fu cel mai trist orgasm pe care Malko îl experimentase vreodată. Trăsăturile Aminei erau ca de marmură, sexul ei era uscat și contractat. Când Malko explodă în ea, murind de rușine, ea întoarse capul, apoi imediat se strecură de sub el ca un țipar și se ridică. În câteva secunde, ea fu îmbrăcată. Malko procedă în același fel, apoi ieșiră din nou în curte.

Eleonor Ricord fuma așezată mai la o parte pe perne. Șeicul moțăia între cele două egiptence. Orchestra continua să cânte în surdină. Amina îi surâse mecanic lui Malko și se îndreptă spre muzicanți. El se duse la vice-consul care-i aruncă o privire rece.

— După părerea dumneavoastră este foarte exotic? îl atacă ea furioasă. Dumneavoastră aparțineți acelei specii de oameni care caută în Harlem fetițe de cincisprezece ani. Este abject!

Malko își reprimă dorința de a-i da un șut în fund. Aparențele erau contra lui.

— Pot să vă jur că n-am simțit nici o plăcere în ceea ce am făcut, spuse el. N-am venit în Kuweit pentru aventuri cu dansatoare din buric.

Eleonor Ricord rânji:

— Este poate un studiu psihologic?

— Nu, este singura mea pistă, replică Malko furios. El îi povesti în câteva cuvinte de ce-i ceruse lui Sharjah s-o invite pe Amina, dar Eleonor nu dezarmă.

— De ce să nu-i cerem ajutorul?

— N-am poftă ca el s-o tortureze, spuse Malko. Sharjah este un aliat încântător, dar prea predispus spre cruzime. Îl urmărea imaginea lui Jafar legat în spatele Buickului.

Brusc, realiză că orchestra nu mai cânta. Ei își strângeau instrumentele. Malko o abandonă deodată pe negresă și-l fixă pe șeic, care deschise un ochi sticlos.

— Aș dori s-o revăd pe această fată, să-i aflu adresa, spuse Malko.

Sharjah se smulse dintre pernele sale cu o lucire strengărească și veselă în ochi.

— A fost drăguță?

— Foarte drăguță, afirmă Malko.

Dacă ea i-ar fi putut scoate ochii cu unghiile și apoi să-i înghită pe nemestecate ca pe ouăle de porumbel, în mod sigur ar fi făcut-o cu cea mai mare plăcere.

— Am să mă ocup de asta, zise el, eliberându-se de cele două egiptene.

El se îndreptă spre muzicanți cu care purtă un dialog timp de câteva minute. În final, muzicantul cel bătrân mâzgăli pe o foaie de hârtie ceva în limba arabă. Sharjah adăugă deasupra traducerea în limba engleză și reveni întinzându-i hârtia lui Malko.

— Este la Sulimiya, explică el, pe Bagdad Street. Ea va fi bucuroasă să vă revadă oricând.

Expresia Aminei contrazicea această afirmație.

Muzicanții dispărură. Considerând că-și îndeplinise îndatoririle de gazdă, șeicul reîncepu să consume mariajul său hebdomadar. Malko se duse s-o recupereze pe Eleonor.

— O să am nevoie de dumneavoastră, o anunță el.

Ea îi răspunse în doi peri:

— O arabă nu vă ajunge? Doriți o negresă la aperitiv?

— Nu, spuse Malko. Doresc ca dumneavoastră să-mi găsiți pe cineva care cunoaște limbajul surdo-muților.

* * *

Șoferul Chevroletului încercă să citească numărul șters de pe fațada bătrânului imobil. Sulimiya nu era locuită decât de

emigranți, trăind modest, departe de casele somptuoase ale kuweitienilor.

— Aici este, spuse el.

Bagdad Street aducea cu cartierul mizer din „O mie și Una de Nopți". Trotuarele erau pline de gunoaie, ferestrele erau joase de se uita pisica în casă, copiii se jucau zgomotos cu cadavrul unui șoarece pe care-l foloseau ca proiectil, în timp ce la treizeci de metri mai departe, buticurile de pe Salem al Mubarrak Street abundau de toate produsele luxului civilizației occidentale, oferite la o treime din prețul lor. În foburgul acela nu se găsea nici măcar un singur locuitor kuweitian. Grație avantajelor create, aceștia puteau împrumuta de la guvern șaizeci și cinci de mii de dolari fără dobândă pentru a-și cumpăra o casă. Restituirea acestui împrumut nu era o problemă.

— Să intrăm, zise Malko.

Cu un surâs jenat, Dinah, tânăra iordaniană, profesoară pentru limbajul surdo-mut la Universitatea din Kuweit, se dădu jos prima din mașină. Ea fusese recrutată de Mahmoud, amantul lui Eleonor Ricord. Tratativele fuseseră foarte anevoioase și trebuise să se facă apel la toată puterea de convingere a arhitectului play-boy pentru a o convinge, fără să mai vorbim de suta de dolari promisă de Malko. Ea vorbea engleza și în afară de aceasta o cunoștea pe Amina care-i fusese elevă.

O luară pe o scară strâmtă, unde domnea un miros urât și urcară până la etajul trei. O fetiță cu cozi negre le indică ușa pe care o căutau. Dinah bătu la ușă cu timiditate. Ușa se deschise făcând loc unui obraz boțit ieșind dintr-o abaya neagră, uzată. Dinah începu să explice cu volubilitate. Malko înțelese în treacăt numele șeicului Sharjah și cel al Aminei. Vizibil înspăimântată, bătrâna îi lăsă în sfârșit să intre într-o cameră minusculă, mobilată sărăcăcios și dispăru.

— Amina va veni, spuse Dinah.

Dansatoarea apăru aproape imediat, în pantalon și pulover, nemachiată, părând de cincisprezece ani.

Zărindu-l pe Malko, ea înlemni. Ochii ei mari negri îl fixară cu o surprindere dezgustată. Imediat, Dinah începu o extraordinară gimnastică cu degetele, „vorbind" limbajul surdo-

muţilor. Puţin câte puţin, faţa Aminei se-ndulci. Ea începu la rândul său un balet tăcut al mâinilor, răspunzându-i interlocutoarei sale.

Malko o însărcinase pe Dinah să-i explice dansatoarei că, în ajun, el nu dorise să profite de ea, că era dezolat că ea se credea obligată să i se dăruiască, că şeicul Abu Sharjah păcătuise prin exces de zel, că în compensaţie el ar invita-o să vină să-şi aleagă toate rochiile care i-ar plăcea la Aziz, buticul cel mai elegant de pe Fahd al Salem Street – Champs-Elysée-ul kuweitian. Acesta era limbajul cu care se sensibiliza orice femeie.

Realmente, pe măsură ce conversaţia „avansa", atitudinea Aminei se schimba. Ea chiar râse. Gheaţa se rupsese.

În final, Dinah se întoarse spre el.

— Ea vă iartă şi acceptă să meargă la Aziz.

— Să mergem, să mergem, spuse Malko.

Amina dispăru cu un surâs. Când reapăru, Malko avu un şoc: era înfăşurată într-o abaya neagră. Ei coborâră şi Malko, după ce îi dădu şoferului adresa de la Aziz, veni să se instaleze lângă ele. Îl intriga ceva:

— Cum poate Amina dansa, fără să audă muzica? întrebă el.

Degetele Aminei se agitară cu toată viteza.

— Sora ei era dansatoare în Egipt, traduse Dinah. Ea o admira foarte mult şi o privea mereu dansând. Puţin câte puţin a învăţat gesturile şi ritmul pe dinafară. Din cauza infirmităţii ei, nu-şi putea găsi de lucru, dar era frumoasă. Ea începu să se antreneze singură în faţa oglinzii. Apoi apelă la un muzicant. Într-o zi, acesta o lăsă să înlocuiască o dansatoare bolnavă. Spectatorii, fascinaţi de frumuseţea Aminei, nu-şi dădură seama de infirmitatea Aminei. Ei îi era de ajuns să supravegheze gesturile muzicanţilor. Totul era înscris în creierul ei ca o bandă magnetică.

Ea se antrenase recreând propria sa muzică interioară şi puţin câte puţin devenise cea mai mare dansatoare din Kuweit, fără să fi auzit în viaţa ei o notă muzicală.

Le trebui o jumătate de oră ca să ajungă la arcadele din Fahd al Salem Street. Malko intră discret în spatele celor două femei pentru a nu le incomoda. Prezenţa sa, în orice caz, nu

risca să trezească bănuieli. El trecea drept un străin recunoscător, recompensând o cocotă. Imensul magazin era plin ochi de kuweitieni înghesuindu-se în jurul modelelor ale tuturor creatorilor de modă parizieni. O kuweitiană bogată care se îmbrăca de două ori cu aceeași rochie era dezonorată pe viață. Cele mai bogate cumpărau o rochie pe zi, livrările făcându-se de la Paris, cu avionul, de două ori pe săptămână.

Foarte repede, Amina și Dinah dispărură sub o grămadă de rochii, pantaloni și cămăși. Amina arunca din când în când priviri neliniștite spre Malko. Nu credea încă în șansa ei. Ea părea să-i fi iertat experiența pe care o avusese vinerea precedentă.

Ieși din cabina de probă îmbrăcată într-o cămașă de dantelă neagră cu două numere mai mică decât îi trebuia ei, provocând furia unui client saudit.

Dezolată, își contemplă în oglindă sânii care ieșeau prin dantelă, îl chemă pe vânzător, care nu mai contenea cu scuzele. Era un model din care nu primise decât un singur exemplar și nu avea altceva mai mare.

Amina se decise totuși până la urmă și Dinah îi spuse lui Malko că nu mai rămâne decât să achite, ceea ce el făcu sub ochii încântați ai Aminei care se înfășură din nou în abaya ei.

Ei se regăsiră din nou sub arcade și Malko aprecie că-i momentul să treacă la afacerile serioase. Contabilii CIA ar fi de acord ca el să ofere o garderobă unei dansatoare din buric surdo-mută, cu condiția ca ea să fie utilă.

— Aș dori să vă invit pe amândouă să luați dejunul la Sheraton, propuse el.

Dinah traduse. Amina își reluă aerul speriat și-și mișcă frenetic degetele.

— Nu în abaya.

Era o încurcătură.

— S-ar putea schimba în camera mea, sugeră Malko.

Refuzul Aminei veni categoric. Niciodată n-ar accepta să intre la *Sheraton* însoțită de un bărbat.

— Dar la Pizzeria Hilton? sugeră Malko.

De data asta, Amina acceptă. Nu mai aveau altceva de făcut decât să traverseze iar Kuweitul prin blocajele de circulație de la amiază.

* * *

Amina aspira spaghetele ca o adevărată napolitană, neîntrerupându-se decât pentru a adresa un surâs lui Malko, sau pentru a „vorbi" cu Dinah. Malko își spuse că pregătise destul terenul. El se aplecă spre interpretă.

— Din câte am văzut la night-club, ea era în compania unui bărbat destul de vârstnic. Este logodnicul ei?

Traducere, surâs confuz, gimnastică îndrăcită a degetelor.

— Nu. Acela este prietenul logodnicului ei. El este prea bătrân. Malko își tortura creierul pentru a-și continua interogatoriul fără să o contrarieze pe dansatoare și nu cu râuri de pepsi putea s-o facă să-și piardă capul.

— Voi mai putea s-o revăd pe Amina?

Traducere, privire speriată.

— Prietenul ei este gelos ca un irakian.

— Ar trebui să se căsătorească. Este imprudent să lași singură o fată așa frumoasă ca ea.

Privirea Aminei se voală în timp ce-și tricota răspunsul: logodnicul nu putea să se însoare fiind palestinian, nu avea de lucru și-și petrecea timpul militând, dar el o va lua în căsătorie după ce vor câștiga războiul împotriva Israelului și o va duce în țara lui, Palestina.

De data asta, Malko simți că ia foc. Era însă prea puțin. Cu un ton neutru, el continuă:

— Prietenul logodnicului ei este tot palestinian?

Amina tricotă imediat.

— Da, traduse Dinah. Este un jurnalist cunoscut, Salem Bakr. Acesta este pe punctul de a publica un nou jurnal. Dacă treaba asta merge, s-ar putea să-l angajeze și pe logodnicul Aminei.

Malko se abținu să-și exteriorizeze bucuria. Numele se gravă cu litere de foc în capul său. Acum nu mai rămânea altceva decât să treacă la operația de degajare. El plăti și ieșiră din Hilton. Nu mai avea altceva de făcut decât s-o însoțească pe Amina la Sulimiya trei sau patru kilometri mai spre sud.

Ei se instalară în mașină și el dădu adresa Sheratonului. În timp ce ei mergeau de-a lungul Golfului Persic, Amina începu din nou să „vorbească" și Dinah traduse:

Amina ar vrea să vă mulțumească pentru rochii.

— Cum? întrebă Malko.

Tricotaj pudic.

— Mâine seară, dacă veniți la night-club de la Phoenicia, ea va dansa pentru dumneavoastră.

Malko promise că se va duce. Când se despărțiră, Amina îi strânse mâna foarte puternic. El o privi pe când dispărea în spatele intrării imobilului lepros, încărcată cu pachete. Acum treaba cu adevărat periculoasă putea începe.

Palestinienii arătaseră că erau gata să omoare pentru a-și proteja complotul.

* * *

Richard Green își scărpină barba nervos. Ochii lui cenușii duși în fundul capului, erau în continuă mișcare. Deși, practic, se hrănește cu cafea fără zahăr, părea să se umfle văzând cu ochii, fapt care-i cauza o stare de foarte proastă dispoziție. Mai rămâneau treisprezece zile până la sosirea lui Henry Kissinger și asta-i provoca anxietate. El luă o foaie de hârtie de pe birou și citi:

— Iată. Salem Bakr, palestinian, activist, membru al Fatah, pe punctul de a fonda un nou cotidian cu capitaluri libiene, locuiește aici de cincisprezece ani și este foarte bine văzut. Va fi foarte greu să ne ocupăm de el fără Sharjah.

— Dacă-l folosim pe Sharjah, obiectă Malko, riscăm ca acesta să se comporte ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, sau să nu facă nimic. Tot ce avem noi contra lui Bakr, este tentativa de a o elimina pe Marietta, iar noi suntem singurii martori. El va nega aceasta și nu vom ajunge la nimic.

— Dar fără Sharjah ce putem noi face?

— Să continuăm cu Amina, supraveghindu-l în continuare. Deoarece amantul ei îl cunoaște pe Bakr, sunt șanse ca el să aparțină grupului care ne interesează. Dacă noi îi ducem la Sharjah lista cu numele celor suspecți, acesta va fi probabil obligat să acționeze.

Americanul se așeză în fotoliul lui descurajat.

— Desigur, el nu vrea ca emirul să-și compromită rangul. Dar el nu poate acționa pe față contra palestinienilor, mai ales

că ei n-au întreprins încă nimic. Noi suntem obligați să-i furnizăm probe, fapte foarte precise și din păcate noi nu știm nici ce pregătesc, nici identitatea lor. Malko știa asta.

În afară de șeicul Sharjah, nimeni n-ar ridica nici măcar un deget pentru a-i ajuta. El nu era decât un agent tolerat al unei țări imperialiste, dușmană a palestinienilor.

— Să așteptăm seara de mâine, propuse Malko. Dacă nu ajung la nici un rezultat cu Amina, îl vom sesiza oficial pe șeicul Sharjah.

Richard Green făcu o mutră îmbufnată. Încetineala cu care înainta această anchetă, îl exaspera.

— Am să mă îngraș cu încă două kilograme pentru nimic. Ar fi bine să-l răpim pe Salem Bakr și să-l facem să vorbească pe ticălos.

Malko se ridică, forțându-se să surâdă.

— Pilulele pe care le luați, vă fac pesimist.

El conta pe Amina. Dacă el obținea certitudinea că amantul ei face parte din complot și dacă-i stabilea identitatea, însemna un mare pas înainte.

* * *

Night-Clubul de la Phoenicia avea mereu același aspect sinistru. Și încă datorită prezenței lui Dinah. Malko era mai avantajat decât ceilalți clienți ai dughenei, străini morocănoși, singuri, câte doi sau câte patru, inclusiv inevitabilii japonezi.

Era doar ora unsprezece și, în ciuda muzicii care urla mai să-ți spargă timpanele, clienții plecau unii după alții.

Amina trebuia să fie acolo deja. Intrigat, Malko chemă chelnerul.

— În seara aceasta nu vine dansatoarea?

— Ba da, ba da, afirmă celălalt. O să vină.

Malko comandă cea de-a treia sticlă cu Pepsi Cola și reluă cu Dinah conversația despre ipocrizia saudiților, dar, după încă o jumătate de oră, sătul de muzică pop de proastă calitate el se ridică și merse la bar. Trei noi clienți, tineri arabi îmbrăcați în haine europene, erau instalați în apropierea scării.

— Miss Amina nu vine în seara aceasta?

Barmanul îi răspunse cu un surâs dezolat.

— Miss Amina este bolnavă, spuse el, așa că nu va veni.

Dezolat, Malko se duse la Dinah. Această bruscă absență îl neliniștea, precum și faptul că nu l-a avertizat imediat. El cunoștea adresa dansatoarei dar risca să-i facă mai mult rău dacă s-ar fi dus s-o vadă.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la culcare. Dinah părea să pice de somn. El chemă chelnerul și realiză deodată că, în afară de Dinah și el, nu mai erau în local decât cei trei arabi, tăcuți în fața paharelor lor neatinse, înspăimântători cu capetele lor rase și mâinile lor solide.

Nu aveau nimic cu stilul night-club.

Mașinal, el pipăi crosa pistoletului extraplat strecurat la centură, amintindu-și de ce-i spusese Richard Green că Phoenicia era cartierul general al palestinienilor.

Inima îi bătu mai repede. Acum era sigur că absența lui Amina nu se datora bolii și că el însuși era în pericol de moarte. Îi veni în minte stilul feroce în care fusese lichidat prințul Said Al Fujallah.

Supraveghindu-i cu coada ochiului pe cei trei arabi, el chemă pe chelner și acesta veni repede cu nota. Malko lăsă cinci dinari și se ridică.

— Să mergem să ne culcăm, îi spuse el lui Dinah.

Aproape în aceeași secundă cei trei indivizi se ridicară dintr-odată, fără să-l privească. Ei nu vorbeau și nu zâmbeau. Hainele lor europene se mulau pe niște corpuri atletice.

Malko își spuse că poate este el prea impresionabil. El se îndreptă spre scară și în momentul când să pună piciorul pe prima treaptă, se întoarse.

Cei trei bărbați veneau spre el tăcuți și amenințători. În mod sigur, în clipa când ar fi ieșit afară, i-ar fi smuls inima la fel ca prințului Said.

El ridică ochii spre ieșire și se opri imediat: doi arabi tineri cu fețe dure și cu mâinile în buzunare îi barau trecerea.

Dinah, îngrozită, scoase un strigăt.

Capitolul VIII

— Nu vă fie teamă! spuse Malko.

Nu avea la dispoziție decât câteva secunde pentru a acționa. Cu mâna stângă o apucă de încheietura mâinii pe Dinah, în timp ce, cu mâna dreaptă scoase de la centură, cu viteza unei cobre, pistolul său extraplat, țintind spre adversarii din susul scării și trase. Cei doi arabi se retraseră în grabă spre ieșire. Malko se năpusti trăgând-o după el pe Dinah.

În spatele lui se auzi un tropăit, apoi urletul lui Dinah, care-l trase brusc înapoi. Unul din cei trei arabi îl placase la picioare. Malko se opri și se-ntoarse cu fața. Unul dintre adversari tocmai se năpustea asupra lui. El avu timp să vadă o enormă mustață neagră și un balet de manșete. Eschivă și trase. Al treilea arab, se strecură între el și perete și-i prinse mijlocul cu brațele. Imediat, colegul lui îi dădu lui Malko o lovitură atât de puternică peste încheietura mâinii, de ar fi putut tăia un bou în două. Pistoletul îi zbură în jos pe trepte. Cu un gest disperat, Malko reuși să se degajeze. Dinah urla fără să se oprească. El se năpusti în sus pe scară.

În spatele său, țipătul lui Dinah se opri brusc. Cei doi arabi care se retrăseseră spre ieșire se năpusteau din nou asupra lui. El n-ar fi reușit să forțeze trecerea fără armă. În momentul în care cele două grupuri se pregăteau să se năpustească împreună asupra lui, el eschivă și se năpusti spre mica scară interioară, care lega night-clubul de Phoenicia.

Surprinși, adversarii săi pierdură câteva secunde. El traversa deja sala de mese pustie. Interjecții în limba arabă izbucniră în spatele lui. El se năpusti pentru a coborî în sala care ducea spre holul Phoeniciei, dar zări doi oameni, dintre care unul era Salem Bakr, păzind aproape de ieșirea spre stradă.

În spate deja se auzeau tropăiturile urmăritorilor lui. Malko se întoarse și văzu cabina deschisă a unui ascensor și intră acolo apăsând pe butonul de la etajul cinci, cel mai înalt. Înainte de orice, trebuia să câștige timp pentru a chema ajutoare, căci altfel nu ar mai ieși viu de la Phoenicia. Ascensorul se opri. El era deja afară pe culoarul gol cu un șir de uși.

Încercă la prima, dar era încuiată cu cheia. A doua, la fel. Bătu la a treia. Îi răspunse o voce în arabă, dar nimeni nu deschise. Pe scări îi auzi pe urmăritorii săi interpelându-se. Suci mânerul de la ultima ușă și aceasta se deschise. Înăuntru nu era nimeni. Malko se năpusti spre telefonul aflat aproape de pat și decroșă, așteptând secunde interminabile ca să-i răspundă centralista.

— Dați-mi 45843 pentru camera 504, ceru el.

Cu inima bătând mai-mai să-i iasă din piept, așteptă. Se auzi un zgomot de apă curgând și un arab burtos ieși din baie gol-pușcă. El scoase o exclamație, cu vocea strangulată de emoție, văzându-l pe Malko. Acesta îi surâse cu drăgălășenie, fără să lase telefonul. Pe culoar, se auzeau exclamații, înjurături și apeluri. Urmăritorilor nu le va trebui mult timp ca să-l găsească.

— Your number is ringing, îl anunță centralista.

El așteptă cu impresia că o mână puternică îl apasă pe piept. Aceasta sună în zadar mai mult timp. Centralista îi explică ceva lui Malko iar acesta țipă:

— Nu întrerupeți!

Se auziră bătăi în ușă. Omul fugi într-acolo. În același moment se făcu legătura și Malko auzi vocea somnoroasă a lui Richard Green.

— Alo!

— Sunt la Phoenicia, asaltat de palestinieni care încearcă să mă omoare, țipă Malko în aparat. Veniți repede!... Anun...

Nu avu timp să-și sfârșească fraza, căci adversarii lui pătrunseră în cameră. Unul dintre palestinieni se aruncă peste pat și îi smulse telefonul din mână, aruncându-l la pământ cu o violență nemaiîntâlnită. Reuși să se ridice dar se pomeni cu ceilalți doi în spate. Fiind obișnuiți cu luptele de comando, loveau cu o brutalitate feroce, încât crezu că-l vor omorî pe loc, cu lovituri de picior și de pumni.

Ei însă îl traseră afară pe culoar. Mut de spaimă arabul închise ușa. Malko strigă:

— Chemați poliția! Deși știa că n-o să facă nimic.

În lovituri de pumni, îl împinseră în ascensor. Malko se găsi deodată înghesuit de un mustăcios enorm, cu pieptul ca de taur. Acesta scoase de la centură un pumnal cu lama lungă și subțire și, cu un surâs răutăcios, începu s-o împlânte în abdomenul lui Malko, ca pentru a-l țintui de stâlp, spunând:

— American! American!

Probabil la atât se reduceau cunoștințele lui de limbă engleză.

Malko țipă. Un alt palestinian opri brațul colegului său, spunându-i ceva în limba sa. Ascensorul se opri cu o scuturătură la primul etaj. Îl scoaseră din cabină pe Malko, care fu aruncat într-o cameră și împins pe un scaun. Unul din cei trei oameni se așeză în fața lui:

— Cui i-ai dat telefon?

El vorbea perfect englezește, cu un accent gutural. Malko n-avea decât o idee: să câștige timp. Richard Green probabil era pe punctul de a strânge ajutoare.

— Unui prieten, pentru a anunța poliția, spuse Malko.

— Puțin ne pasă de poliție, zise un alt palestinian.

Cei trei îl înconjurară pe Malko, ca pe o arătare ciudată.

Primul îl întrebă cu blândețe:

— Crezi că poliția ta o să vină să te scape.

Malko ocoli răspunsul. El se întreba ce s-o fi întâmplat cu Dinah.

— Pentru ce vreți să mă omorâți? întrebă el. Ce-ați făcut cu femeia care era cu mine?

Cel mai voluminos îi dădu o puternică lovitură de picior în tibie.

— Spion sionist murdar! Jidane! O să-ți tăiem c...le.

Acesta era refrenul teroriștilor din toate țările. Malko își spuse că dacă va mai scăpa cu viață o să scrie o lucrare despre asta.

Încântătorii tineri care erau cu el în camera aceea, erau membrii comandoului însărcinat cu asasinarea lui Henry Kissinger. Cel cu cuțitul se apropie și apăsă cu arma pe gâtul lui Malko încât acesta simțea că se sufocă și avea ochii plini de lacrimi.

— Mi-ar plăcea să-ţi tai gâtul, câine sionist, zise cu amabilitate palestinianul. Vom face însă altceva mai bun.

El scoase din buzunar un obiect alungit de culoare maro: o grenadă defensivă cu fragmentaţie, ale cărei resturi puteau omorî un om la o distanţă de treizeci de metri.

Ceilalţi doi îl smulseră de pe scaun şi-l aruncară jos. Imediat îi aduseră mâinile la spate şi el simţi o sârmă de fier muşcându-i din carne şi apoi trecând în jurul gâtului, aproape sugrumându-l. Cei trei palestinieni lucrau în linişte, cu o remarcabilă eficacitate.

Îl aşezară pe spate şi cel care voise să-l înjunghie profită de situaţie ca să-i dea o lovitură de picior în partea de jos a abdomenului, ceea ce-i smulse un zâmbet de satisfacţie. Malko număra secundele, pândind zgomotele străzii. Probabil că Richard era pe drum, dar risca să ajungă prea târziu.

* * *

Şeicul Sharjah mergea fără grabă pe al doilea ring la volanul Buickului roşu, când se aprinse beculeţul roşu de la telefon.

Vocea lui Richard Green lovi dureros timpanele sale cu vorbe evident dezagreabile: Palestinienii! Prinţul Malko... asasinat, onoarea Kuweitului... Hotel Phoenicia.

— Câini jegoşi, ţipă şeicul.

Dacă aceşti imbecili îl omorau pe agentul CIA, s-ar declanşa un scandal îngrozitor. În plus, el simţea o anume simpatie pentru omul cu ochi strălucitori. El respectase întotdeauna curajul.

— Mă ocup eu de asta, spuse el. Ne întâlnim la Phoenicia!

Fără să lase receptorul din mână, el execută un viraj brusc cu Buickul pe care-l făcu să urce pe trotuar, pulverizând geamurile unei cabine de staţie de autobuz şi se-ndreptă în plină viteză spre centru, formând grăbit numere pe tastatura telefonului lui. Din fericire, exista un comisariat de poliţie chiar vis-à-vis de Phoenicia, pe Fahd Salem Street.

* * *

Cei trei bărbaţi, traversară holul Phoeniciei în pas de voie, ieşiră pe sub arcade şi dispărură pe Fahd al Salem.

Funcționarul de la recepție preferă să nu ridice ochii. El însuși fiind palestinian știa la ce să se aștepte.

Treizeci de secunde mai târziu, urletul unei sirene a poliției crescu în intensitate și se stinse când ajunse în fața Phoeniciei. Holul se umplu de uniforme negre în amestec cu câțiva civili ai Mahabethului. Ei se năpustiră asupra palestinianului.

— Unde sunt teroriștii?

Funcționarul încercă să nu-și arate teama.

— Care teroriști?

— Palestinienii. Cei care au omorât pe cineva aici.

Unul dintre polițiști îl pălmui, ceea ce însă nu contribui la accelerarea activității mentale în cine știe ce măsură. Funcționarul bâigui:

— Nu știu despre cine vorbiți. Eu n-am văzut nimic.

Se auzi o portieră trântită în stradă, poarta se deschise violent și își făcu apariția silueta rotunjoară a șeicului Sharjah, cu fruntea încruntată, plin de furie și escortat de cei trei yemeniți ai lui, cu pistoalele mitralieră în mâini. În spatele celor trei oameni apăru și Richard Green, nebărbierit, cu fruntea mai încrețită ca niciodată.

Un polițist se precipită spre șeicul Sharjah, bâlbâind că acolo totul părea normal.

— Percheziționați hotelul! ordonă Sharjah.

Unul dintre polițiști îl mai plesni o dată pe funcționar și-l smulse de la birou.

— Vino cu noi!

O mulțime de polițiști invadau fără încetare scările. Alții soseau fără întrerupere. Într-un zgomot infernal de voci, ușile începură să se deschidă, ieșind la iveală capete ciufulite și mutre pline de spaimă.

Nimeni!

Polițiștii se opriră la ultima ușă, la 110, o lovitură cu picioarele și cu pumnii și nu primiră nici un răspuns.

— Cine ocupă această cameră?

Celălalt clătină din cap.

— N...nu știu.

Sharjah bătu el însuși la ușă, după care zise:

— Spargeți-o!

* * *

Malko își umflă pieptul și încercă să urle, dar nu reuși să emită decât un geamăt slab de sub căluşul de la gură. Palestinienii îi îndesaseră în gură un prosop ţinut pe loc de către un altul

Se auziră în cameră bătăile în ușă. El auzi vocea lui Richard Green și ordine date în limba arabă.

Era înghețat de spaimă.

Palestinienii îl aşezaseră pe jos în spatele uşii cu mâinile legate la spate. Ei ataşaseră la legăturile de la mâini o grenadă defensivă, apoi îi trăseseră inelul de siguranță. Declanșatorul percutorului era liber, reţinut doar de greutatea corpului lui. Dacă era mișcat cât de puțin, declanșatorul s-ar fi eliberat, și împins de resortul său, ar fi declanșat detonatorul și explozia grenadei l-ar fi spintecat în două.

Deschizând ușa, în mod sigur polițiștii l-ar fi mișcat.

Loviturile din ușă se-nteţiră. Malko încercă din nou să strige, dar nu reuși. Cu grijă, el încercă atunci să se întoarcă pe-o parte, dar simţi pârghia declanșatorului depărtându-se de grenadă. Încă vreo câţiva milimetri și detonatorul ar fi percutat aprinzătorul. Malko simţi inima suindu-i-se în gât de spaimă.

În același moment, ușa zbură din ţâţâni, împinsă de doi polițiști. Sub violenţa șocului, Malko se răsuci pe-o parte. El văzu intrând umbra gigantică a lui Richard Green, percepu interjecţii rostite în limba arabă și o groaznică înjurătură a americanului, dar peste toate zgomotele sfârâitul aducător de moarte al fitilului grenadei defensive îi răsună în timpane.

Grenada urmă să facă explozie și să-l pulverizeze.

Capitolul IX

Privirea șeicului Abu Sharjah fotografie scena într-o fracțiune de secundă, după care atenția lui se fixă asupra grenadei dintre pumnii lui Malko.

Polițiștii ieșiră din cameră cu strigăte, atenționându-i pe cei care erau pe culoar. Richard Green se lipise instinctiv de perete, paralizat de spaimă, crispându-și mușchii în așteptarea exploziei.

Sharjah se năpusti împingând deoparte un polițist în negru. Înainte de a fi spartă ușa, el înșfăcase pumnalul cu care-l omorâse pe servitorul prințului Said, gest instinctiv, natural, dictat de atavism. Este felul în care se înfruntă inamicul.

Cu rapiditatea unui șoim, el împinse lama în față, tăind dintr-o singură mișcare legăturile care rețineau grenada. Obiectul aducător de moarte căzu pe jos. Sharjah îl prinse din zbor și-l aruncă pe fereastră.

Zgomotul geamurilor sparte fu înlocuit de cel al grenadei care explodă înainte să atingă solul ciuruind fațada și ferestrele Phoeniciei.

Toți ocupanții camerei rămaseră încremeniți în locurile în care se găseau. Richard Green se dezlipi de perete, livid, murmurând înjurături la adresa palestinienilor. Șeicul Sharjah se ghemui lângă Malko și termină de desfăcut legăturile care-l imobilizau. Fața lui era marcată de o furie stăpânită.

Malko scuipă din gură prosopul care servea drept căluș și inspiră o gură consistentă de aer. În timpane îi mai răsuna detonația grenadei.

— Riscați să muriți alături de mine, remarcă el. Kuweitianul își puse pumnalul sub dișdașa cu o ridicare fatalistă din umeri.

— *Inch'Allah!* Încă n-a sosit ceasul meu. Malko povesti ce i se întâmplase. Polițiștii umpluseră din nou holul de la parter,

după ce treziseră tot hotelul. Sharjah, Malko, Richard Green și un grup de polițiști se duseră să-l interogheze pe barmanul de la night-club. El nu știa nimic și pretindea că nici nu-i cunoaște pe cei trei bărbați.

— Dumneavoastră i-ați putea recunoaște? îl întrebă Sharjah pe Malko.

— Sigur că da.

— O să-ncercăm să-i găsim. Ei nu se vor căra în Irak. Am ordonat să fie blocate drumurile. Trimit oameni la sediul P.L.O.[1] la Nojrah pentru a le scotoci fișierele. Acolo sunt fotografii.

Se simțea că-i plin de furie. Până atunci ei mai încercaseră doar o singură dată să încalce legile ospitalității în Kuweit, când luaseră ostatici diplomați japonezi, pentru a negocia în schimbul lor eliberarea a trei dintre colegii lor deținuți la Singapore.

Furia emirului fusese atât de mare, încât responsabilii P.L.O. juraseră că niciodată nu se va mai repeta un astfel de incident.

Malko fixă ochii bulbucați ai șeicului Sharjah.

— Ce se va întâmpla dacă-i veți găsi pe acești palestinieni?

Figura șeicului se crispă de furie.

— Am să-i bag la închisoare.

— Și pe urmă?

Șeicul nu răspunse. Cei doi oameni știau răspunsul. Nici un tribunal kuweitian n-ar condamna un comando palestinian pentru că a atentat la viața unui agent CIA. Așa ceva era de negândit. Ei urmau să fie eliberați discret. În cel mai rău caz, ei ar fi conduși până la frontiera cu Irakul, sau urcați într-un avion spre Libia.

— Eu nu sunt în Kuweit pentru a distruge palestinieni, zise Malko, ci pentru a împiedica un atentat împotriva lui Henry Kissinger. Aș prefera ca dumneavoastră să nu faceți nimic împotriva acestor oameni, ci să mă ajutați altfel.

Șeicul îl privi surprins.

— Cum?

Malko schimbă o privire cu Richard Green și se hotărî să i se destăinuie kuweitianului. El îi spuse povestea dansatoarei surdo-mute, ca și dispariția ei și a interpretei sale.

---

1. Frontul de Eliberare al Palestinei (n.a.)

Șeicul nu păru ofuscat de „tainele" lui Malko
Acesta din urmă continuă:

— Amina îi cunoaște pe cei care prepară atentatul. Cercetările trebuie făcute cu cât mai multă discreție. În povestea asta este amestecat și Salem Bakr, jurnalistul.

— Am să-i urmăresc, spuse șeicul.

— Bună idee, zise Malko. Pe moment, să găsim pe această Dinah și pe Amina. Datorită dumneavoastră am adresa ei.

— Să mergem acolo, spuse simplu șeicul. Dumneavoastră și cu mine pur și simplu. Nu are de ce să ne fie frică. Palestinienii nu vor îndrăzni să ridice mâna asupra mea. Unchiul meu, emirul, n-ar tolera așa ceva.

El dădu câteva ordine rapide. Polițiștii se dispersară și Malko se lăsă să cadă pe plasticul Buickului roșu. Richard Green, adus de spate, se-ndreptă spre Cadillacul său. Dacă n-ar fi fost fațada ciuruită a Phoeniciei, ar fi crezut că a fost un coșmar. Malko se întrebă cu groază ce-ar fi putut face palestinienii cu Dinah și Amina.

Șeicul Sharjah ocoli rondul de pe Jahra Gate cu 100 mile pe oră de pe primul ring.

* * *

Bătrâna plângea. Amina nu apăruse din ajun. Toate lucrurile ei erau acolo cu excepția unei fuste și a unei bluze de dantelă neagră care-i fuseseră oferite de Malko.

Terorizată de întrebările șeicului Sharjah, bătrâna femeie arabă murmura rugăminți, asigurând că ea nu știa nimic despre logodnicul fiicei sale, că ea nu făcuse niciodată nimic rău.

Când ei plecară, șeicul Sharjah avea fața încă mai sumbră ca de obicei.

— Ei au răpit-o și au omorât-o, spuse el. Va fi foarte greu s-o mai găsim.

Pentru a zecea oară, în timp ce părăseau Bagdad Street, șeicul Sharjah încerca să o sune pe Dinah. Telefonul suna în gol. Kuweitianul racroșă, vizibil îngrijorat.

— Am să vă conduc la Sheraton, îi propuse șeicul și apoi voi declanșa cercetările pentru a le găsi pe cele două fete.

Malko privea defilarea lămpilor cu sodiu de pe al treilea ring plin de furie și angoasă. Era exasperant să filtrezi, să suspectezi, rămânând neputincios. El era convins că Abdul

Zaki făcea parte din complot, ca și Winnie, foarte probabil, fără să mai vorbim de jurnalistul Salem Bakr. Toate acestea însă, nu duceau la nimc. Palestinienii erau intangibili, insesizabili, invizibili, protejați de o rețea de complicități și prietenii impenetrabile.

— Ei mă așteptau, remarcă el. Deci au făcut-o să vorbească pe Amina.

Șeicul Sharjah mormăi ceva în barbă, fără să încetinească.

În urechi îi mai răsuna explozia grenadei care ar fi trebuit să-l sfârtece. Absorbit, kuweitianul depăși hotelul Sheraton, frână și vină la dreapta pe Abu Bakr Street pentru a ajunge din nou la intrarea hotelului, care da spre un mare parking.

Șeicul înjură printre dinți și strivi frâna. Mai mulți polițiști se agitau în parking în jurul unei mașini parcate în fața celei de-a doua intrări a hotelului.

* * *

Corpul era ghemuit în portbagajul Dodge-ului, cu mâinile și gleznele legate. Era o femeie a cărei fustă suflecată lăsa dezvelite coapsele. Capul îi era ascuns într-un fel de cagulă legată în jurul gâtului. Sângele cursese pe haine. Ea murise.

În fața polițiștilor respectuoși, șeicul Sharjah se aplecă asupra portbagajului și desfăcu legăturile care reținea cagula improvizată, apoi o smulse.

Era oribil. Fața lui Dinah nu mai era decât o masă de carne însângerată, ca și când ar fi fost călcată-n picioare. Un ochi atârna pe obrazul stâng cu pupila scoasă. Celălalt era spart cu o lovitură de cuțit. Fusese lichidată cu mai multe gloanțe trase în cap, dintre care unul îl străpunsese dintr-o parte în alta, provocându-i explozia tâmplei stângi.

Șeicul schimbă o privire cu Malko apoi întrebă pe unul dintre polițiști, traducându-i lui Malko răspunsul acestuia.

— Recent au sosit aici două mașini. Portarul de la Sheraton a auzit focuri de armă și a chemat poliția.

Una dintre mașini a plecat din nou. Când au ajuns la fața locului polițiștii au găsit ce se vede.

El își aprinse o țigară furios, uitându-se la polițiștii care scoteau corpul din portbagaj. Unul dintre ei se aplecă și scoase un pistolet automat pe care-l arătă șeicului.

Malko scoase o exclamație:

— Acesta-i pistoletul meu.

Şeicul îl luă din mâna poliţistului şi i-l dădu lui Malko. Acesta din urmă îl luă şi-l examină. Încărcătorul era gol. Palestinienii aveau un simţ crud al ironiei. El băgă arma în buzunar sub privirile dispreţuitoare şi stupefiate ale poliţiştilor.

— Trebuie s-o găsim pe Amina, spuse el. Probabil că ea este în viaţă, căci altfel ar fi abandonat-o în aceleaşi condiţii.

El se gândea la dansatoarea surdo-mută cu strângere de inimă. Însemna că palestinienii sunt siguri de ei pentru a acţiona cu atâta ferocitate. Tânăra moartă era arabă ca şi ei şi în plus pro-palestiniană.

— Mergeţi să vă culcaţi! Mă ocup eu în continuare de cercetări.

Îşi strânseră mâinile. Raporturile dintre ei se schimbaseră mult de la prima lor întâlnire. Malko simţea că şeicul îl considera drept prieten şi kuweitianul îi era realmente simpatic. Sharjah păstrase puritatea sentimentelor beduinilor şi curajul lor.

El încercă o strângere de inimă la ieşirea din ascensor pe holul pustiu, dar la Sheraton domnea liniştea.

* * *

Malko se uita prin fereastră la doi automobilişti care se înjurau reciproc în faţa hotelului. Camera era rece, ştirile erau descurajatoare. Dimineaţa trecuse fără ca să se fi găsit vreo urmă a Aminei. Şeicul Sharjah ordonase să fie răscolite toate terenurile virane din oraş, percheziţii la toţi activiştii palestinieni şi-şi alertase toţi informatorii. La fiecare două ore îi telefona lui Malko.

Acesta din urmă, la rândul lui, se grăbea să-i comunice ştirile proaste lui Richard Green care se baricadase în subsolul ambasadei, singur cu balanţa lui.

Maşina Dodge fusese furată, iar camera în care Malko ar fi trebuit să sară în aer fusese închiriată sub un nume fals. Cei cinci palestinieni se volatilizaseră. În tot acest timp, telexurile de la Washington se adunau pe biroul lui Richard Green întrebând în ce stadiu se află ancheta.

Malko îşi consultă ceasul. Era ora şase fără cinci. Şeicul Sharjah trebuia să-l viziteze pe la ora şase.

Se auziră bătăi în ușă. Se duse să deschidă. Era Sharjah care mesteca în gură eternul porțigaret, cu fața rotundă încrețită de neliniște. Se lăsă să cadă pe canapea, scoase o sticlă de sub dișdașa și trase pe gât o înghițitură zdravănă de whisky.

— Nimic! zise el pocnindu-și palmele pe coapsele sale groase. Salem Bakr duce viața cea mai calmă ce mi-a fost dat să văd. A stat la sediul ziarului său și pe urmă s-a dus la radio pentru cronica sa cotidiană. Noi îi interceptăm toate convorbirile, dar fără nici un rezultat.

— El a observat toate acestea? întrebă Malko.

Șeicul făcu un gest de neputință.

— Inch'Allah! Sper că nu. Kuweitul, însă, este mic și eu cred că el cunoaște anumiți oameni de-ai mei.

Mai lipsea să apară cu ecusoane „poliția secretă". Malko nu-și punea mari speranțe în șansele de succes ale unui asemenea sistem de supraveghere. Palestinienii știau de-acum că sunt în colimator și nu ar comite nici cea mai mică imprudență.

— Și Abdul Zaki?

Și el este supus unei supravegheri asemănătoare. Bineînțeles, el este foarte pro-palestinian, dar nu avem nimic precis să-i reproșăm și, afară de asta, el este kuweitian, cu alte cuvinte intangibil.

Față de aerul decepționat al lui Malko, șeicul își arătă dinții de aur.

— El dă un cocktail acum în cinstea unuia dintre marii lui clienți saudiți la care sunt și eu invitat. Dacă vreți să veniți și dumneavoastră...

Malko nu ezită. Era de preferat alegerea asta, decât să stea să numere valurile din Golful Persic și afară de aceasta, îi surâdea ideea să-l sfideze pe kuweitian pe propriul lui teren. El se uită la ploaia fină și glacială.

— Și eu care credeam că o să mor de cald! oftă el.

— Oh, în această epocă a anului, nu sunt decât două sau trei zile de acest fel pe an, afirmă șeicul.

În mod cert, Malko păstra toate șansele.

* * *

Domnea mereu aceeași ambianță a seratelor kuweitiene zgomotoase și pline de ifose. Absența alcoolului împiedica

lumea să se dezgheţe. Abdul Zaki îl primise pe Malko ca pe un vechi prieten şi l-a prezentat unei grămezi de arabi îmbrăcaţi în dişdaşa care-şi arătau dinţii strălucitori sub mustăţi de un negru ca tuşul. Singura femeie prezentă era superba Winnie, mulată într-o rochie de dantelă maro, cumpărată – bineînţeles – la Aziz, pe care urma s-o arunce a doua zi, căci a o purta de două ori, era un semn de mizerie.

Înecat în valuri de Pepsi-Cola, Malko încercase să se lipească de Winnie Zaki, fără vreun rezultat notabil. Tânăra daneză rămânea mereu la fel de distantă. Ea evolua cu discreţie printre invitaţi, ocupându-se mai ales de băuturi, amestecându-se foarte puţin în conversaţii. De mai multe ori, Malko încercase s-o „dezgheţe" dar ea se eschivase cu îndemânare.

Invitaţii începeau să se retragă, el trebuind să facă în curând acelaşi lucru, fără să fi obţinut nimic din această vizită. În mai multe rânduri, lui Malko îi păru să distingă în privirea lui Abdul Zaki o lucire de răceală ironică, de parcă ar fi fost la curent cu cele prin care trecuse el. Din nou el îi vorbise lui Malko despre prodigioşii guerilleros palestinieni din sudul Libanului.

Malko o zări deodată pe Winnie pregătindu-se să ridice un platou enorm plin cu pahare goale. Evitând pe un saudit încruntat, disprețuitor şi majestuos, unul din nenumăraţii fii ai regelui Ibn Saud, el se duse şi apucă platoul. De voie, de nevoie, Winnie trebui să-l precedeze la bucătărie. Mai multe servitoare în abaya neagră trebăluiau în bucătăria placată în întregime cu marmură roz. Malko lăsă platoul şi se întoarse spre daneză. Ea îl privi cu un aer batjocoritor.

— Cum vi se pare Kuweitul?

— Încântător, spuse Malko, cu excepţia timpului. Dumneavoastră, tot aşa de propalestiniană?

Ea râse.

— Mă ocup de ei, procurându-le de lucru.

Ea luă de braţ pe una dintre servitoare în abaya şi o aşeză în faţa lui Malko.

— Priviţi-o pe Fawzia! Murea de foame într-un lagăr, iar acum câştigă la mine două sute de dinari.

Malko o privea în ochi tot timpul. Sub abaya ei neagră, ea purta bluza de dantelă neagră oferită de Malko Aminei.

Capitolul X

Sânii mari ai palestinienei, prea strânși într-un sutien nu prea potrivit, păreau gata să rupă dantela. Malko nu-și putea lua ochii de la bluză. Nu era posibilă nici o eroare. Își amintea de remarca vânzătorului de la Aziz: acesta era singurul model.

Cum de ajunsese să fie purtat de această palestiniană? El reuși să-și întoarcă privirea și să-i surâdă lui Winnie. Tânăra palestiniană plecă spre bucătărie.

— Ceea ce faceți este foarte bine, spuse el. Ar fi poate și mai bine dacă palestinienii n-ar avea această tendință supărătoare spre asasinat, de preferință având ca obiect civili nevinovați.

Ochii danezei aruncară fulgere.

— Acestea sunt calomnii sioniste. Palestinienii nu asasinează. Ei dau lovituri imperialismului peste tot unde o pot face.

Un veritabil discurs propagandistic! Malko nu mai insistă. Pentru a-și face o plăcere, el întrebă totuși:

— De ce n-au încercat niciodată să-l răpească pe Moshe Dayan? Cu asta ar fi fost toată lumea de acord.

Winnie nu aprecie gluma. Încruntată, ea deschise ușa bucătăriei pentru a se întoarce în salon. Malko își lansă și el săgeata cu venin:

— O obligați pe această palestiniană să se culce la picioarele patului dumneavoastră?

Winnie se întoarse atât de brusc că părul ei lung mătură peretele. În ochi avea fulgere, dar vădeau și tulburare, ca și când Malko ar fi atins un punct sensibil.

— Ea pleacă în fiecare seară la ora nouă când își termină orele de serviciu, șuieră ea. Nu este o sclavă.

Asta era tot ce-l interesa pe Malko. Salonul era aproape gol. Şeicul Sharjah îl aştepta pe Malko într-un colţ, delectându-se cu un pepsi, vizibil îmbogăţit cu o substanţială doză de scotch. Era incorigibil. Când Malko se apropie de el, îşi luară rămas bun de la gazdele lor.

Din fericire, nu mai ploua. Malko privi în jurul său. În faţa palatului lui Abdul Aziz Zaki se aliniau trei vile exact la fel. Kuweitienii înstăriţi îşi comandau casele cu semi-duzina, de parcă ar fi fost cămăşi. Spiritul lor era cel puţin plicticos.

— Vă las undeva? întrebă şeicul Sharjah.

Malko se urcă în Buick.

— La Richard Green, îi ceru el.

Sharjah părea îngrijorat. În timpul mersului, el dădu câteva ordine la telefon, după care se întoarse spre Malko.

— Nu prea a fost grozav la Zaki, aşa-i? N-aţi mai aflat nimic.

— Nu, dar nu regret că am fost, zise Malko. Winnie Zaki este o femeie absolut fascinantă.

Şeicul Sharjah, nesesizând sensul remarcei, spuse cu un zâmbet discret:

— Este o femeie foarte frumoasă. Zaki are noroc.

Malko, pierdut în reflexiile sale, nu răspunse.

Pe moment, el se decisese să nu împărtăşească kuweitianului descoperirea sa, pentru a-şi păstra mâinile libere. Desigur, data trecută treaba asta nu-i reuşise la fel de bine.

Şeicul urcă din nou pe Istiqual Avenue cu toată viteza şi stopă în faţa casei lui Richard Green, aproape vizavi de ambasada Libiei. Malko se dădu repede jos din Buick. Mai avea la dispoziţie douăzeci şi cinci de minute.

* * *

— Ea este, şopti Malko.

Fawzia, servitoarea palestiniană, trecu pe sub un felinar şi fugi spre intersecţia dintre Istiqual şi al Treilea Ring, care se găsea la o sută de metri mai departe. Richard Green demară fără să aprindă farurile. Cadillacul avansa fără zgomot. Malko întoarse capul: nimeni nu ieşise din palatul lui Abdul Zaki, Cu buzele strânse şi muşchii maxilarului crispaţi, Richard Green nu

părăsea din ochi silueta care fugea în fața lor. Un pistol mitralieră „grease-gun" M 1 era pus între cele două scaune, împreună cu mai multe încărcătoare. Malko își încărcase revolverul său exfraplat cu gloanțe explozive. Dacă raționamentul lui Malko era exact, palestiniana urma să-i ducă drept la comandoul de asasini. Când auzise povestea lui Malko, Richard Green sărise-n sus „O să-i lichidăm ca pe niște câini turbați!", exclamase el jubilând. Deși ura violența, Malko dădu dreptate șefului sucursalei CIA. Li se oferea această șansă unică.

Palestiniana își încetini mersul.

— Probabil va lua autobuzul, remarcă americanul.

Într-adevăr, Fawzia se opri la o stație de autobuz. Richard Green stopă și el imediat. Palestiniana nu părea să fi remarcat Cadillacul. La lumina unui felinar, ea citea un afiș.

Malko se întreba dacă ea cunoștea proveniența bluzei pe care o purta.

Autobuzul verde opri și palestiniana urcă în el. El merse pe al Treilea Ring spre est, oprind foarte rar. Deoarece circulația era rară, autobuzul rula foarte repede. Richard Green reaprinsese farurile și rula la douăzeci de metri în spatele autobuzului. Ajunseră la Al Khalij al Arabi, promenada de la malul mării și viră la stânga trecând prin fața Hiltonului, stației TV, turnurilor aflate în construcție și Amiri Hospital. Palestiniana coborî un pic mai departe în fața lui Sief Palace și a vechiului port de pescuit. Ea traversă și o luă pe o mică stradă perpendiculară pe promenadă.

Malko și Richard Green abandonară în repezeală Cadillacul și plecară în urma ei pe jos. În trecere, Malko reținu numele străzii: Abu Obida Street. Din fericire, ea era foarte întunecoasă. Ei merseră cot la cot în tăcere, cu „grease-gun"-ul ascuns sub impermeabilul lui Richard Green. Palestiniana nu se întoarse și dispăru într-o casă la stânga. Ei continuară. examinară casa mergând înainte, apoi se opriră un pic mai departe. Abu Obida Street părea abandonată. Porțile și ferestrele erau larg deschise și neluminate.

— Este cartierul ai cărui locuitori au primit case noi de la emir, remarcă Richard Green. Anumiți palestinieni s-au instalat în casele rămase fără locatari și nu plătesc nici un fel de chirie.

Ei aşteptară ascunşi sub o poartă cu două canaturi.

— Mergem? întrebă Richard Green care sta ca pe ghimpi, deşi faptul de a te năpusti în casa unor palestinieni cu o armă automată în mână, era foarte grav pentru un american care ocupa un post oficial la ambasadă.

Dacă ei reuşeau să neutralizeze comandoul palestinian însărcinat cu lichidarea lui Henry Kissinger CIA i-ar scuti de incidentul diplomatic.

— Să intrăm, aprobă Malko.

Richard Green armă „grease-gun"-ul. În impermeabilul lui se mai găseau două încărcătoare de schimb. Poarta în spatele căreia dispăruse palestiniana, dădea spre o curte interioară, înconjurată de case nelocuite. O singură lumină se zărea la primul etaj.

Malko urcă primul pe o scară prea îngustă ca să poată urca amândoi odată. Ei ajunseră repede la un palier strâmt. Probabil că ei făcuseră un zgomot perceptibil, pentru că se auziră paşi şi o uşă se deschise în faţa lor. Malko avu timp să-l recunoască pe palestinianul care voise să-l înjunghie în ascensorul Phoeniciei. Acesta din urmă încercă să închidă din nou uşa urlând ceva. Malko însă fu mai rapid decât el, aruncându-se cu toată greutatea, forţă pătrunderea în casă. Într-o fracţiune de secundă, Malko înregistră scena: masa era pusă pentru trei persoane, pe o faţă de masă întinsă chiar pe jos. Întors cu spatele la uşă, un bărbat căuta cu febrilitate într-o valiză. Palestinianul cu pumnalul avea deja în mână un pistol mitralieră BRNO, atunci când glonţul lui Malko îi străpunse gâtul făcând explozie la contactul cu vertebrele sale cervicale, provocând şi explozia cerebelului.

Al doilea şi al treilea provocară ruperea bronhiilor şi partea superioară a aortei şi a unei părţi din cord. Cu degetele crispate pe arma sa grea, el căzu inundând arma cu sângele său.

Al doilea palestinian începea să tragă din poziţia în genunchi, cu arma BRNO luată din valiză, când pistolul mitralieră M 1 al lui Richard Green îl spintecă practic în două, într-o diagonală care-i rupsese rinichii şi ficatul.

Richard Green închise uşa în spatele lui cu o lovitură de picior, demontă încărcătorul de la arma sa şi-l înlocui imediat cu unul plin.

El și Malko se sprijiniră de perete, încă asurziți de explozii. Mirosul acru de carbit îi zgâria pe gât.

Trecuse mai puțin de un minut de când ajunseseră în apartament.

— Bucătăria! spuse Malko.

Poarta acesteia era întredeschisă. Richard Green se precipită într-acolo. Se auziră mai multe țipete ascuțite și americanul reapăru împingând în fața lui pe palestiniana cu bluza din dantelă neagră.

Ea văzu cele două cadavre, se smulse de lângă american și îngenunche lângă corpul palestinianului ucis de Malko, luând în mâini ceea ce mai rămăsese din capul lui, scoțând țipete stridente greu de suportat.

Richard Green făcu un pas spre ea. Imediat, strigătele ei se opriră și ea rămase imobilă, cu pupilele dilatate, tremurând de spaimă.

— Mai e cineva în casă? o întrebă Richard Green în arabă.

El trebui să repete de trei ori întrebarea, până când aceasta să nege scuturând din cap. Malko redeschise ușa și ascultă. Zgomotul exploziilor armelor de foc părea să nu fi alertat pe nimeni, dar nu erau siguri că ceilalți palestinieni nu le vor sări în spate. La Phoenicia fuseseră cinci.

Întrebați-o unde este Amina, zise Malko. Richard Green puse arma jos, dar statura sa masivă părea s-o paralizeze pe fată. Malko era sigur că ea știa despre soarta Aminei. Totuși, ea scutură din cap, negând. Malko se apropie.

— Insistați!

Americanul o înhăță cu brutalitate de bluză, care se deșiră. Ea scoase un țipăt și lăsă să-i scape câteva cuvinte.

— A spus că-i în pivniță, traduse Richard Green.

— Să mergem acolo. Ea merge cu noi.

Richard Green își luă arma și o împinse pe fată în fața lui. Coborâră pe o scară. Malko ținea strâns în mână crosa pistolului său extraplat. În trecere, el verifică dacă în curte este tot întuneric și pustiu.

Scara era luminată de un bec foarte slab și se simțea miros de grâu mucegăit și igrasie. Ajunseră într-un subsol une se vdeau mai multe uși de lemn. Podeaua era din pământ bătătorit. Palestiniana începu să plângă. Richard Green o

apostrofă în limba ei. Ea le arătă ușa din dreapta și Malko se duse în direcția ei. Era încuiată cu un lacăt enorm. El îl zgâlțâi în zadar, deoarece ușa se deschidea spre exterior, nu putea fi dislocat. Fixă țeava pistoletului pe lacăt și apăsă pe trăgaci.

Explozia făcu să le vibreze timpanele. Palestiniana scoase un urlet, și lacătul fu pulverizat. Malko trase ușa spre el și în fața lui se căscă o gaură întunecoasă. El pipăi prudent, dădu peste un comutator și-l întoarse. Se aprinse o lumină gălbuie, luminând un corp uman întins pe jos. Se apropie. Mirosul de putreziciune îl făcu aproape să vomite. El se aplecă. Fața buhăită, cu pete roșii pe alocuri, abia era de recunoscut, dar era totuși Amina, complet dezbrăcată, cu mâinile și picioarele legate de țăruși înfipți în podea. Ea stătea cu ochii închiși și părea inconștientă, dar când el o mângâie pe față, ea întredeschise ochii, atât de umflați încât el nu-și dădu seama dacă ea l-a recunoscut. El se ridică și, reținându-și sila, îl chemă pe Richard Green.

— Trebuie să găsim imediat un doctor, spuse Malko

El începu să-i desfacă legăturile, stăpânit de furie și dezgust. Amina nu avea nici o reacție, ca și când ar fi fost drogată.

Malko o luă în brațe, ieși din pivniță și începu să urce pe scară.

Nimic nu se mișcase în camera de la primul etaj. Mirosul fad de sânge îi înăbușea. Era un adevărat carnagiu. Malko o puse pe Amina pe un pat drept din a doua cameră și o examină. Inima ei bătea neregulat. Avea câteva arsuri de țigară pe față și pe sâni, fața îi era învinețită de lovituri, dar era intrigat mai ales de partea de jos a abdomenului. Avea între coapse o excrescență negricioasă monstruoasă care părea să-i iasă din vagin. El nu îndrăznea s-o palpeze acolo.

Era imposibil de știut dacă starea ei era gravă sau nu.

— Mergeți și căutați-l pe șeicul Sharjah! îi spuse Malko lui Richard Green. Și, de asemenea, aduceți un doctor. Eu rămân aici cu aceste două fete.

Richard Green ezită și fruntea i se-ncruntă.

— Dar dacă își fac apariția ceilalți palestinieni?

— Am să-i primesc eu. Lăsați-mi arma dumneavoastră!

Americanul nu mai insistă.

— O.K. O să aduc pe un prieten care lucrează la spitalul Al Sabah, la Shuwaikh, spuse el. Este arab și foarte discret. *Take care.*

Malko îl auzi coborând pe scara veche din lemn. El îi făcu semn palestinienei să se așeze într-un colț și se instală în fața ușii cu pistolul mitralieră pe genunchi, foarte decis să aplice principiul numărul unu al diplomației arabe: ucide-l pe celălalt, înainte ca el să aibă ocazia să tragă în tine! Amina își mișca fără încetare capul dintr-o parte în alta ca un pendul, cu trăsăturile deformate de suferință.

Ea avea buzele crăpate, umflate și uscate. El merse la bucătărie și luă un pahar cu apă, îi ridică capul pentru a o face să bea. Ea înghiți lichidul cu lăcomie. În același moment, palestiniana sări de pe scaunul ei și se năpusti spre ușă și înainte ca el să repună pe pat capul Aminei, ea deschisese și fugise pe scară.

El nici măcar nu încercă s-o rețină. În orice caz, palestinienii vor afla foarte repede cele întâmplate și dacă veneau, cu atât mai bine. El își reluă postul său de gardă.

* * *

Se auziră câteva portiere trântite și pași grăbiți pe scară. Malko se gândi imediat că trebuie să fie Richard Green. Totuși, el nu coborî țeava armei până ce nu-și făcu apariția în cadrul ușii silueta masivă a americanului. Împreună cu el își făcu apariția un european, mult mai mic de statură, aproape chel, cu o servietă neagră în mână. În spatele lor se profila silueta șeicului Sharjah și cei doi yemeniți, cu veste europene peste costumul lor local și cu pistoalele mitralieră în mână. Șeicul Sharjah contemplă indiferent cele două cadavre și schimbă câteva cuvinte cu cei doi yemeniți. Aceștia le percheziționară, bineînțeles fără nici un rezultat, în afara pumnalului cu care era cât pe ce să fie înjunghiat Malko.

Șeicul se uită puțin încruntat la Malko.

— Dumneavoastră nu mi-ați povestit chiar tot înainte să ne despărțim? îl întrebă el.

Malko se uită la el surâzând:

— Nu voiam să vă spun nimic, înainte ca bănuielile mele să se confirme. Acum am certitudini. Unul dintre cei doi pe care l-am găsit aici, era amestecat în atacul de la Phoenicia.

— Și fata, unde este?

— A fugit, spuse Malko.

Le explică cele întâmplate.

— O găsim ușor și repede prin Abdul Zaki, afirmă șeicul Sharjah.

Malko se întoarse spre cadavre.

— Astea o să ne creeze probleme.

Kuweitianul își arătă dinții de aur într-un surâs evaziv.

— Am să raportez emirului. Nimeni nu-i va plânge pe ăștia doi.

Emirul guverna de la palat douăzeci de kilometri la sud de Kuweit. Toate deciziile importante erau luate în familie în cel mai strict secret.

— Nici chiar de către palestinieni? întrebă Malko.

Surâsul șeicului deveni de-a dreptul disprețuitor.

— Ei vor afla că am fost aici. Le este teamă de mine. Dacă este cazul, voi ști să le reamintesc că nu sunt la ei acasă. Am mai făcut-o și cu alte ocazii.

Liniștit, Malko se duse să vorbească cu doctorul care se pregătea s-o consulte pe Amina. Acesta din urmă, cu ajutorul unei spatule, se pregătea să extragă din vaginul tinerei dansatoare substanța cenușie care-l intrigase atât de mult pe Malko, depunând-o pe măsură ce reușea să scoată câte o bucată, într-o farfurie. O fiolă cu morfină și o seringă erau așezate pe jos.

— Ce-i asta? întrebă Malko.

Doctorul ridică privirea plină de dezgust:

— Sare!

— Sare?

Medicul clătină capul.

— Da! În emirate există de secole obiceiul de a introduce puțină sare în vagin pentru a strânge mai repede mucoasa, de frică să nu fie repudiate de soți în favoarea unei virgine mai strâmtă.

— Amuzant obicei, spuse Malko cu amărăciune.

— Cu atât mai mult, continuă doctorul, cu cât cea mai mare

parte dintre ele rămân astfel după a doua sarcină. Mucoasa întărită nu se mai relaxează.

— Dar Amina...

Doctorul dădu cu tristețe din cap.

— A fost umplută cu sare, după ce i s-a deșirat vaginul cu un ciob de sticlă. L-am găsit eu. Ea are sare și în rect. Aceasta a fost înlocuită pe măsură ce se topea. Dacă nu procedau așa, nu ar fi fost o cantitate așa de mare. Nenorocita a suferit cumplit. Nu înțeleg cum țipetele ei n-au alarmat tot cartierul.

— Ea este surdo-mută, spuse Malko.

Crezu că americanului o să-i vină rău. Oroarea era completă. Nenorocita de Amina nu avea ce să spună. Fusese torturată din sadism pur, sau drept pedeapsă pentru a fi fost în contact cu Malko, fără măcar să știe ce s-a întâmplat.

Ochii strălucitori ai lui Malko deveniseră verzi. El se gândi deodată la Winnie Zaki. Venise timpul să-i dea o lecție.

El se întoarse în cealaltă cameră și se apropie de șeicul Sharjah.

— Vreți să-mi faceți o plăcere?

— Bucuros!

— Dumneavoastră aveți un pretext pentru a vă duce s-o căutați pe doamna Zaki. Femeia ei de serviciu ne-a condus aici. Vreau ca ea s-o vadă pe Amina în starea în care se găsește, și în care a fost adusă de prietenii ei.

O licărire de comprehensiune trecu prin ochii castanii bulbucați ai șeicului.

— Este ușor!

* * *

Winnie Zaki părea să fi înghițit un minaret. Dacă ochii ei ar fi putut ucide, Malko ar fi căzut în țărână atunci când yemeniții șeicului Sharjah o împinseră în cameră. Ea îl apostrofase violent pe kuweitian și se certaseră mai multe minute, înainte ca Malko s-o ia de mână și s-o ducă în fața Aminei, acum inconștientă, grație morfinei. Farfuria roșie cu bucăți mari de sare înroșite de sânge și excremente, era aproape plină.

— În numele cărui ideal au torturat prietenii dumneavoastră pe această infirmă? întrebă Malko. Ei nu au nici măcar scuza că o făceau pentru a o determina să vorbească.

Winnie Zaki se revoltă:

— Ce-ați făcut cu Fawzia? întrebă ea disprețuitoare. Am să mă plâng unchiului dumneavoastră, emirul, despre abuzurile lncalificabile. O să fac să fiți izgonit din Kuweit.

— Puteți să vă plângeți și la O.N.U., îi sugeră Malko. Ei ar fi mulțumiți să audă istoria cu sarea. Doriți ca doctorul să vă explice consecințele ireparabile cauzate mucoasei de acest tratament?

Doctorul american luă cuvântul cu termeni precişi și terifianți în precizia lor. Winnie Zaki nu-și putea lua ochii din zona deschiderii gambelor dansatorei acoperită acum cu comprese cu calmante și dezinfectante. Malko se uita la fața danezei. Trăsăturile feței nu-și pierdeau duritatea, dar privirea devenea șovăielnică.

Atunci când doctorul tăcu, Winnie Zaki rămase tăcută și după câteva clipe spuse:

— Trebuie să existe desigur o explicație. Eu nu pot condamna pe cineva înainte să-i ascult justificările.

Era mai mult o pledoarie pentru onoare decât altceva, căci atunci când Malko își fixă privirea în ochii ei, aceasta o evită în grabă. El simți că credința ei în cauza palestiniană nu va mai fi aceeași.

Winnie ridică cu surprindere capul:

— Dar pentru ce m-ați făcut să vin? Eu credeam că...

Malko se hotărî să joace totul pe-o carte, să profite de deruta psihologică a soției lui Abdul Zaki.

— Sunteți dispusă să-mi spuneți cine va comite atentatul împotriva lui Henry Kissinger? O întrebă el cu blândețe. Știu că sunteți la curent.

Trăsăturile lui Winnie Zaki se înăsprire. Ea deschise gura pentru a spune ceva, renunță și, în final, zise:

— Nu știu despre ce vorbiți. Sunteți nebun.

Pieptul îi tresălta cu repeziciune și făcea un mare efort ca să se poată controla.

— Este o glumă de prost gust, spuse ea la sfârșit, cu o voce fermă.

Ea se întoarse către șeicul Sharjah.

— Pot să plec?

— Desigur!

Se întoarse și ieși din cameră fără să salute pe nimeni. Șeicul Sharjah o urmă gânditor cu privirea și clătină din cap.

— Soțul ei i-a împuiat capul cu politică, spuse el. Este prea exaltată. Ar trebui să facă mai multă dragoste și mai puțină politică.

Malko se simțea încurajat pentru că îi dăduse această lecție orgolioasei Winnie și mai ales că deschisese o breșă în fanatismul ei pro-palestinian. Asta ar putea să servească vreodată, dar pe moment, trebuia să urmărească pista pe care o avea.

— Amina în mod sigur știe ceva, îi spuse el șeicului. Puteți să găsiți un interpret?

— Sigur că da, zise Sharjah. Vom vedea asta la spital.

— De data asta, nu vreau să risc. Eleonor Ricord se va culca la ea în cameră și Richard Green și cu mine vom ocupa camerele vecine.

— Foarte bine, afirmă kuweitianul. Directorul spitalului nu-mi poate refuza nimic.

* * *

Se făcuse lumină demult. Malko intră cu pași de pisică în camera lui Richard Green după ce trecuse prin cea a Aminei. Americanul moțăia pe pat îmbrăcat, cu „grease-gun"-ul pe noptieră și cu un scaun în fața ușii. El se ridică dintr-o săritură. Malko îl liniști cu un gest. Nici el nu dormise bine. El se întoarse. Eleonor Ricord așezată aproape de pat întoarse capul spre el.

— Ea se trezește.

Interpretul aștepta în camera lui Malko: cu fața tristă, părul răvășit și privirea stinsă. Era profesor la școala de surdo-muți și vizibil terorizat de a fi amestecat în această istorie.

— Să mergem acolo, zise Malko.

Interpretul veni să se așeze lângă pat. Amina deschisese ochii încă foarte umflați. În brațul drept avea fixat un aparat de perfuzii, dar din cauza morfinei nu suferea prea mult. Îi surâse palid lui Malko. Acesta se întoarse spre interpret:

— Să ne povestească ce i s-a întâmplat.

Începu gimnastica degetelor. Amina începu să le miște pe ale ei, la început încet, mai lent și apoi din ce în ce mai repede

și, pe măsură ce ea avansa în povestirea sa, interpretul traducea.

— ... „logodnicul" ei a venit la ea, a văzut veșmintele și a chestionat-o. În final, ea i-a mărturisit provenienţa lor. Foarte nervos, el cunoștea foarte puţin limbajul surdo-muţilor, atât cât învăţase de la ea. El i-a spus că Malko este agentul americanilor și al israelienilor în Kuweit, trimis pentru a distruge pe palestinieni. Apoi au dus-o în pivniţă și au interogat-o încercând s-o facă să repete ce-a putut să le spună ea. Cum ea s-a jurat că n-a trădat nici un secret, logodnicul ei a zis că trebuie pedepsită. În orice caz, acum ea nu se va mai căsători cu el niciodată dar asta nu mai are importanţă.

„ Au umplut-o cu sare... Ea se gândea că vor s-o lase acolo să moară de durere și epuizare.

Încetă să „vorbească". Apoi degetele ei se mișcară din nou cu timiditate.

— Unde-i logodnicul ei?

— Spuneţi-i că a fost ucis în încăierare, spuse Malko.

Interpretul mișcă trist din degete. Ochii Aminei se măriră și începură să lăcrimeze. Malko nu-și mai revenea. Cum de-l mai regreta după câte-i făcuse!

— Întrebaţi-o unde sunt camarazii logodnicului ei, zise Malko. Spuneţi-i că trebuie să evităm alte drame.

Urmă gimnastica din degete. Amina ezita. Interpretul traducea din ce în ce mai lent.

„...Nu știe. Crede că ei au o tabără în deșert, poate în Irak sau în Arabia Saudită. Logodnicul ei nu venea în toate zilele în Kuweit. Da. Ea a auzit vorbindu-se des de Abdul Zaki dar nu știe ce rol joacă el.

Ea își odihni braţele pe cearceaf. Era epuizată.

Malko ar fi vrut să afle mai mult, dar Amina spusese tot ce știa. Din nou pista era închisă. Revenea însă mereu Abdul Zaki.

El era cel care trebuia atacat.

Capitolul XI

Cu creionul roșu, Richard Green bară o zi din calendar. apoi aruncă creionul pe birou și.oftă:

— Nu mai mult decât zece zile.

Malko nu răspunse. El știa foarte precis că Henry Kissinger va ateriza în Kuweit în săptămâna următoare și că toate eforturile făcute nu permiseseră rezolvarea problemei securității vieții acestuia. Cu pumnii pe birou, cu capul plecat și fruntea încordată, șeful sucursalei CIA se frământa de simțea că-i fierb creierii.

— Trebuie să-i găsim pe nebunii ăștia, mormăi el.

Aceasta aducea mai degrabă de rugăciune decât a plan de acțiune. Trecuseră două zile și reglarea de conturi de pe Asbu Obida Street nu dusese la nici un rezultat. Amina, dansatoarea. se refăcea după torturile la care fusese supusă, iar șeicul Sharjah își vedea de aventurile lui amoroase. Malko bănuia că emirul îi dăduse peste degete, pedepsindu-l, la recomandarea lui Abdul Zaki, pentru colaborarea cu serviciile americane. Desigur, ziarele nu povestiseră nimic despre masacru, dar zvonurile circulau cu repeziciune.

Se auziră bătăi în ușă. Era Eleonor Ricord, care-i aducea lui Richard Green ultimele telexuri descifrate, sosite de la Washington. Ea îl salută cu răceală pe Malko și ieși imediat. Nu-i putuse ierta intermezzo-ul cu Amina. Americanul parcurse mesajele sosite și bombăni în barbă.

— *God damn'it!*

— Ce este? întrebă Malko

— Ei par să creadă că nu ne dăm destulă osteneală. Aș vrea să-i văd și pe ei aici, în Kuweit.

Malko scutură un pic de praf de pe costumul său de alpaca neagră. Pentru a mai avea puțin timp de reflecție. Subsolul lui Richard Green îl deprima și nu era momentul.

— Să tragem linie, spuse el. Noi știm că palestinienii sunt undeva în deșert.

Richard Green îl întrerupse furios.

— Dumneavoastră știți până unde se întinde acest deșert? Orașul cel mai apropiat din Arabia Saudită se găsește la șase sute de mile.

— Eu știu asta, zise Malko. Eu încerc doar să reflectez. Deci ei s-au hotărât că nu mai merită osteneala să ne atace, pentru că nu-i deranjăm. Deci, dinspre partea asta, nu avem la ce ne aștepta, și atunci când vom afla ceva, va fi prea târziu. Mai rămân Salem Bakr și Abdul Zaki..

— Sjarjah pretinde că-i supraveghează pe amândoi, afirmă Richard Green, dar fără rezultat.

— Zaki este cel mai interesant, la fel ca și soția sa Winnie Zaki, spuse Malko. Ce-am putea întreprinde?

— Nimic! Spuse tranșant Richard Green. Nu ne putem atinge de ei. Mi-ar trebui doar o duzină de berete verzi. I-am plăti bine și am pune mâna pe această țară pentru a-i stoarce petrolul până la ultima picătură.

El își strânse pumnul ca și cum s-ar fi pregătit să stoarcă kuweitul ca pe o lămâie zemoasă.

Malko se hotărî dintr-odată.

— Am să-ncerc ceva cu Winnie, zise el. Scena de alaltăieri a cam zdruncinat-o. Ar putea claca.

Richard Green îl privi de sus:

— O s-o cufundați în sare? Cum o să procedați?

— Mai întâi merg s-o văd la ea acasă, zise Malko.

Richard Green zâmbi sceptic:

— Vă urez mult noroc. Dacă ea nu vă scoate decât un ochi, înseamnă că a fost deosebit de bine dispusă.

Malko își încruntă ochii strălucitori.

— Am să fiu foarte atent. La ora asta Abdul Zaki trebuie să fie la biroul său. Am să verific mai întâi.

— Luați mașina mea, îi propuse Richard Green. Pe moment nu mă servesc de ea. Înăuntru sunt arme și muniții. S-ar putea să vă trebuiască.

El era partizanul diplomației cu mușchi, ca la Hiroșima. Malko se bucură să revadă cerul albastru, deși era foarte rece. Se instală la volanul marelui „Eldorado" bej și ieși din ambasadă, decis să scuture cocotierul.

* * *

Micul building care adăpostea Honeywell, situat lângă *Sheraton*, părea să aibă o vechime de zece secole. Atât era de decrepit. Totuși acolo erau birourile puternicului Abdul Zaki. Malko trecu încet prin față, inspectând mașinile parcate. El nu văzu mașina lui Zaki decât după ce ajunse și în spate. Era un Mercedes 300 SL decapotabil, albastru, cu un motor de 600. O mică bombă.

Era deci acolo.

Se pregătea să accelereze, când văzu ceva pe spătarul scaunului din față. Se apropie mai mult și reuși să distingă un șoim cu un capișon pe cap.

Abdul Zaki se pregătea să se consacre sportului său favorit: vânătoarea în deșert. Numai după ce ocoli rondul din Jahra Gate, Malko făcu legătura: Amina vorbise de o tabără în deșert. pentru palestinieni.

Prins în fluxul circulației, trebui să facă un tur complet pentru a putea reveni la locul inițial. Tocmai la timp pentru a se întâlni cu Abdul Zaki, singur la volanul Mercedesului. Din fericire, kuweitianul nu-l văzuse. Malko vină brusc pe strada ce duce spre *Sheraton*. Era surprins pentru că, în loc să meargă spre sud, Zaki se angajă pe Jahra Street mergând spre al Treilea Ring, ca și când s-ar fi dus acasă.

Decepționat, Malko era cât pe ce să înceteze filajul. În prezența kuweitianului, nu putea vorbi cu Winnie.

Dar Abdul Zaki își continuă drumul, trecu prin fața palatului său și se angajă pe bulevardul Istiqual, încetinind cinci sute de metri mai departe și stopând în fața palatului verzui care adăpostea ambasada libiană, aproape vizavi de casa lui Richard Green.

Era prea de tot.

Malko depăși ambasada și opri. Abdul Zaki trecu prin fața fotografiilor colonelului Khadafi, ce împodobeau panoul de lemn de la poartă, fu salutat respectuos de santinelă și dispăru.

Imediat, Malko formă numărul liniei directe a lui Richard Green. Eleonor Ricord îi răspunse. Richard Green era în ședință cu ambasadorul, probabil pentru a discuta culoarea pălăriei lui Henry Kissinger.

— Sunt cu Zaki, explică Malko. Este la libieni și se pare că se pregătește să meargă să vâneze cu șoimul lui...

— Este adevărat? exclamă negresa.

Malko simți surescitarea din vocea ei. Făcuseră pace.

— Uite-l! spuse el.

Abdul Zaki tocmai ieșise de la ambasada libiană, cu un pachet lung pe care-l băgă în portbagajul Mercedesului, se urcă la volan, demară, depăși mașina lui Malko care se ghemui grăbit pe banchetă. Acesta din urmă, lăsă să fie depășit de mai multe mașini și demară la rândul său. Circulația era prea intensă pentru ca kuweitianul să observe ceva.

Merseră pe diferite ringuri spre sud, traversând foburgurile interminabile Quadisiya și Hawali, ajungând în final pe autostrada cu șase benzi ce duce spre Arabia Saudită.

În zece minute, Kuweit-City dispăru în urma lor într-o ceață albăstruie. La stânga era marea și la dreapta deșertul argilos și întins – o Arizonă mai păduchioasă.

Nu exista nici măcar o singură casă elegantă; ci doar cabane, caroserii de mașini și câteva cămile pe ici, pe colo. La stânga erau „palatele" protejate de coroanele stufoase ale pomilor – luxul suprem. Circulația se rarefia din ce în ce mai mult. Malko încetini, lăsând între ei o jumătate de milă.

— Unde mergea kuweitianul?

Depășiră răscrucea unde se făcea drumul spre Ahmadi, orașul petrolului, oaza verde în plin deșert. Zaki mergea tot înainte. Frontiera cu Arabia Saudită era la aproximativ șaizeci de kilometri. Malko se ruga ca kuweitianul să n-o treacă, căci pentru el, această frontieră era total ermetică. Deodată, crezu că este victima unui coșmar: Mercedesul dispăruse.

Îi trebuiră mai multe secunde pentru a-l repera, hurducându-se pe o potecă perpendiculară pe autostradă care se afunda în pustiu spre sud-vest.

Malko merse înainte pe șosea un kilometru, după care frână și se întoarse. Din cauza denivelărilor deșertului, pierduse din vedere Mercedesul. Reveni la intersecție și se

angajă pe potecă cu treizeci de kilometri pe oră. Nu se mai vedea absolut nimic, în afara conductelor de petrol negre care traversau deșertul spre stațiile de pompare de la Ahmadi, mai spre nord.

În fața lui la vest, un șir de munți albăstrui marcau frontiera Arabiei Saudite. Poteca pe care mergea el, părea să se-ndrepte spre zăcămintele de la Wafra la limita „no mans land" dintre Kuweit și Arabia Saudită.

Malko acceleră. Timp de zece minute, el rulă în plin deșert fără să zărească nimic, apoi distinse un nor de praf la vreo trei kilometri în fața lui; foarte probabil Mercedesul. Continuă să ruleze păstrând aceeași distanță între vehicole. Poteca urca ușor spre vest. Din fericire, soarele era în spatele lui Malko, orbindu-l pe cel pe care-l urmărea. Dacă însă oprea și se dădea jos din mașină, l-ar fi zărit pe Malko. Era un risc totuși.

Mercdesul dispăru, deodată, înghițit de o dună. Malko acceleră din nou. Zece minute mai târziu, el ieși pe un fel de platou întinzându-se de la nord la sud, dominând o depresiune a cărei extremitate se pierdea în primele contraforturi ale Arabiei Saudite. Micul nor de praf creat de Mercedes continua să coboare spre o oază. Malko opri mașina și fugi prin pustiul cu pietriș, spre o mică proeminență, de unde putea vedea mai bine spre vest. El văzu mașina virând la stânga și oprindu-se. Își forță privirea pentru a putea zări pereții, de aceeași culoare ca a deșertului, a unei construcții joase, neputând să distingă mai multe detalii de la distanța aceea.

Dac-ar fi înaintat mai mult, în mod sigur ar fi fost reperat.

Așteptă să vadă dacă Zachi pleacă mai departe, dar Mercedesul aproape invizibil nu se mai mișca. Întorcându-se spre Cadillac, auzi un zgomot de motor în spatele dunei. Înainte ca el să fi avut timp să se ascundă, un camion-cisternă enorm, verde, ieși de pe potecă, trecu foarte aproape de el și se angajă în pantă. Se-ntrebă dacă șoferul îl văzuse. Revenind pe creastă, urmări vehiculul cu privirea. Acesta, depăși locul unde se oprise Zaki și continuă să înainteze spre sud-vest. Liniștit, Malko se duse la Cadillac și întoarse.

Era posibil să fi descoperit misterioasa tabără de antrenament la care Amina făcea aluzie. Acolo se găseau palestinienii care se pregăteau să-l asasineze pe Henry

Kissinger. Înainte însă de a-l preveni pe șeicul Sharjah, trebuia să se asigure că era vorba chiar de ei.

* * *

Richard Green jubila:

— Mai mult ca sigur că sunt ei! Ați făcut o treabă fantastică.

— Așteptați! Zise Malko, temperând entuziasmul lui. Trebuie mai întâi să fim siguri că sunt ei și pe urmă să acționăm pentru a-i neutraliza.

Aceasta era partea cea mai delicată a programului. Se găseau într-o țară străină, mai degrabă ostilă, foarte orgolioasă în privința prerogativelor sale naționale.

— Aveți vreo idee? întrebă Richard Green.

Malko surâse.

— Poate! Găsiți-mi cel mai puternic binoclu posibil. Ne vom întoarce amândoi mâine dimineață acolo, din cauza soarelui, fără să spunem nimănui nimic.

— Nici chiar șeicului Sharjah?

— Nici lui, spuse Malko. În serviciile sale pot fi infiltrați spioni.

* * *

De data aceasta, au rulat mult mai încet pentru a nu ridica praful și apoi au ascuns mașina în spatele unei stânci în afara pistei. Richard Green respira greu și avea cămașa lipită pe corp din cauza transpirației. Între ora zece și trei, era foarte cald, chiar dacă nu erau 550 ca vara.

— De data asta o să slăbiți, remarcă Malko. Exercițiul acesta face cât toate pilulele dumneavoastră.

— S-ar putea chiar să crăp! Zise Richard Green suflând din greu.

Un șoarece fugi din fața lor. Nisipul, vântul și căldura îi zăpăciseră. Malko vedea stele verzi în fața ochilor, iar cicatricele de pe piept îl chinuiau. Totuși, încerca o mare satisfacție. Să ajungi să înfrunți pe palestinieni într-o țară precum Kuweitul, nu era la-ndemâna oricărui agent vulgar. Va putea cere de la CIA o importantă sumă de bani pentru repararea acoperișului castelului său de la Liezen, pentru această „intercepție".

Epuizat, Richard Green se lăsă să cadă pe o stâncă.

— Mare minune dacă n-am să crăp.

Ei parcurseseră un kilometru din drumul în pantă. Americanul gâfâia cu gura deschisă ca un peşte pe uscat. Malko îl aşteptă să-şi tragă sufletul, ca să poată pleca. Ajunseseră aproape în vârful dunei.

O sută de metri mai departe, se opriră şi observară mica oază încercuită de munţi sterpi şi albăstrii. În spatele lor, zeci de mici puncte imobile, petrolierele aşteptau cuminţi să le vină rândul la încărcat.

Malko luă binoclul, şi şterse lentilele de sudoare cu o batistă de mătase. În fine, el distinse clădirile cu zidurile din argilă, cu litere arabe înalte de un metru pictate cu vopsea albă. Erau singurele clădiri din oază, pe o rază de doi kilometri. Pe cealaltă parte a poteţii era o mică plantaţie de palmieri şi o plajă. Malko plimbă binoclul său pe toată întinderea oazei, fără să fi descoperit vreun semn de viaţă. Palestinienii, dacă erau acolo, erau foarte liniştiţi.

În jurul clădirilor, părea să se desfăşoare o activitate febrilă. Vreo zece oameni intrau şi ieşeau fără-ncetare. Malko îşi concentră atenţia asupra unui grup care se pregătea pentru gimnastică, aflat în mijlocul curţii. Apoi, ieşiră dintr-o clădire alţi doi cu arme, se lungiră pe pământ şi ochiră ceva pe perete.

Zgomotul exploziilor se pierdu în pustiu, din cauza distanţei. Antrenamente de tir! Era o tabără paramilitară în toată regula. Kuweitienii ar fi avut uniforme şi drapele. Era exasperant să-i vezi atât de aproape. A înainta mai mult, însemna o imprudenţă. Ei erau la fel de vizibili ca o muscă în lapte. Malko îşi continuă observaţia aproape zece minute, apoi lăsă jos binoclul.

— Aceasta pare să fie ceea ce noi căutăm, spuse Malko gânditor.

Richard Green privea fascinat, ca şi cum s-ar fi uitat pe o fereastră în iad.

— Astea sunt jigodiile pe care le căutăm, şopti el.

Dar nu era suficient doar să îi înjure. Trebuia acţionat într-un fel. Palestinienii îşi aleseseră foarte bine locul. La sud, era o zonă neutră, practic nelocuită, la vest deşertul saudit total pustiu, şi la est, altă scurtă întindere deşertică până la mare. În

plus forma depresionară a terenului, înăbușea orice zgomot produs de antrenamentele lor.

— Ce vom face în continuare? Întrebă Richard Green cu voce joasă, ca și când palestinienii

l-ar fi putut auzi.

— Să ne cărăm de aici! zise Malko, înainte ca ei să observe prezența noastră.

Se-ntoarseră și începură să coboare spre potecă când, deodată, un zgomot de motor îi încremeni. Era un camion care ieșea de după dună, venind dinspre est, drept spre ei, obligându-i să se ferească în mare grabă.

— Este același! exclamă Malko.

Era camionul cisternă cu care se-ntâlnise în ajun, dar de data asta era sigur că șoferul îi văzuse. Vehiculul își continuă drumul, fără să reducă viteza, coborând spre oază.

— Este o cisternă de apă, remarcă Richard Green.

Malko urmări cu privirea cisterna care dispărea în primele umbre albăstrii ale munților. Ea cobora direct spre ferma palestinienilor și nu exista nici o soluție pentru a o opri.

Richard Green scoase un țipăt sălbatic de bucurie. Uitase de oboseală. De data asta șansa era de partea lor.

— Acum o să le-o plătim cu sau fără Sharjah.

Pesimismul său se pulverizase. Malko, de asemenea, nu vedea altă soluție decât folosirea violenței împotriva violenței. Așa cum spunea Richard Green urma să le-o plătească. Problema era în ce fel.

Capitolul XII

Aici este locul unde va veni Henry Kissinger să dejuneze, dacă totul se desfășoară în bune condițiuni, spuse Richard Green.

Un înger încins cu grenade trecu prin aer. Malko zări la dreapta autostrăzii un perete jos, împrejmuit cu salcâmi, o enormă antenă radio și posturi de observație prevăzute cu mitraliere.

Alături era o cazarmă cu uniforme roșii strălucitoare – garda personală a emirului Sabah Al Salem. Acestea se găseau la douăzeci de kilometri depărtare de Kuweit-City. Emirul era prudent. Așezat între autostradă, Golful Persic, cazarmă și un teren viran, el se putea apăra. Un kilometru mai departe, Malko zări pe stânga autostrăzii construcții ciudate, colorate într-un alb strălucitor, toate de același fel, alineate pe o distanță de kilometrii, în plin deșert.

— Ce sunt stupii aceia? Întrebă el.

— Orașele unde au fost cazați kuweitienii, explică Richard Green

Aveau de ce să-și facă coșmaruri.

Richard Green își aprinse o țigară și spuse:

— Dacă îl prevenim pe Sharjah, nu este sigur că va interveni contra palestinienilor, chiar dacă ei se joacă cu armele. Vor putea pretexta oricând că se pregătesc să invadeze Israelul și

Ăsta-i țelul lor sfânt.

— Este foarte posibil, zise Malko.

— Asta înseamnă că nu avem decât o soluție, continuă americanul.

Nu mai schimbară nici un cuvânt, gândindu-se amândoi la același lucru.

— Nu-i putem ataca pe palestinieni fără a anunța Washingtonul, remarcă Malko. Este o afacere foarte serioasă.

— Bineînțeles, aprobă Richard Green. Dar nu suntem obligați să le spunem chiar tot. Eu am un prieten iranian care va accepta în mod sigur să ne dea o mână de ajutor. El a lucrat cu oameni ca noi, în sudul Iranului, în timpurile bune.

Malko nu era dispus pentru o lichidare preventivă. Soluția aceasta risca să fie chiar mai rea decât răul de acum.

— Înainte de a recomanda lichidarea pe cale violentă a acestor palestinieni, cereți Washingtonului să facă presiuni asupra kuweitienilor, remarcă Malko.

Richard Green nu răspunse. Deodată i se răcise entuziasmul. Intrau în suburbiile Kuweitului și trebuiră să reducă viteza considerabil. Circulația devenise foarte anevoioasă. Peste tot se găseau dughene cu mărfuri la prețuri de trei ori mai reduse față de cele obișnuite.

Pe partea dreaptă a drumului, Malko remarcă un dom strălucitor.

— Superbă moscheie, remarcă el pentru a mai destinde atmosfera.

Americanul spuse bucuros:

— Este moscheia lui Kassr Mischrif! A fost construită cu sticle de bere. Nu-i deloc rău pentru o moscheie.

* * *

Malko era la al treilea pahar de vodcă, încercând să scape de indispoziția cauzată de încăpățânarea lui Richard Green. Americanul își petrecuse restul dimineții scriind la mașină un lung raport pe care-l dădea, pe măsură ce termina, serviciului de codificare al ambasadei. Era planul de atac asupra taberei palestiniene, cu toate detaliile. Nu mai lipsea decât sprijinul aviației.

Își băteau cuie în tălpi.

Categoric, CIA nu învățase nimic.

Încântat, Richard Green se ridică, se întinse și veni să se așeze lângă Malko, pe o canapea din biroul lui.

— Ținând seama de decalajul orar, vom avea răspunsul mâine dimineață, spuse el. Eu am numit asta operația Armageddon – înfruntarea dintre bine și rău la fel ca în Biblie.

Richard Green vira spre lirismul războinic. Malko își termină votca și încercă să tempereze entuziasmul americanului. Armageddon era o nebunie politică. Dacă rezultau răniți sau prizonieri, consecințele ar fi fost incalculabile, fără a se lua în considerație că nu exista nici o garanție că palestinienii vor fi anihilați.

— Dar iranianul dumneavoastră ce părere are?

— Este pregătit, jubilă Richard Green. Eleonor i-a făcut o vizită.

— Pe ce arme contați?

Americanul surâse fin:

— Există în ambasadă câteva M16 și grenade.

— Dumneavoastră sunteți autorul crimei, spuse Malko serios.

Americanul făcu un gest fatalist.

— Avem ocazia să folosim armele.

— Palestinienii par a fi vreo douăzeci, în timp ce noi suntem doar trei, continuă Malko.

— Patru, îl corectă Richard Green. Vine și Eleonor. Ea va conduce mașina – un „Station-Wagon" care n-are nici o legătură cu ambasada, în caz că va trebui să-l abandonăm acolo. Malko râse în sinea sa. Se și vedea retrăgându-se pe jos prin deșert. Era încântătoare perspectiva. Se gândi la Alexandra care se pregătea să se joace cu bulgări de zăpadă la Liezen, și-l apucă o poftă nebună să-i telefoneze. În următoarele douăzeci și patru de ore, el putea fi mort, plecat definitiv din această lume nebună.

— Să mergem să mâncăm ceva la pizzeria de la Hilton, propuse Green.

Eleonor Ricord, încălțată cu cizme argintii și cu o fustă asortată, deosebit de atrăgătoare, intră exact în momentul în care el se pregătea să răspundă. Malko își spuse că prezența ei ar fi foarte odihnitoare pentru un războinic înainte de luptă.

— De acord cu pizzeria, dacă Miss Ricord ne onorează cu prezența sa, spuse Malko.

* * *

— De acord! spuse triumfător Richard Green.

Malko privea fascinat literele imprimate pe banda telexului:

ARMAGEDDON, ARMAGEDDON, ARMAGEDDON. Asta putea însemna, de asemenea, pentru Malko: pericol de moarte imediat.

Împreună cu Richard Green ieșiră din mica sală a telexelor, de la primul etaj al ambasadei.

Malko, îngrijorat, întrebă:

— Cine a trimis confirmarea? Cumva șeful biroului „Middle East"?

— Nu, adjunctul lui – un vechi prieten de-al meu. Am fost împreună la Pleiku. Este un tip ca lumea, nu o molie de birocrat.

Malko nu se entuziasmă. Manevra era clară. Richard Green făcea parte din grupul care, în cadrul „companiei", regreta metodele expeditive din debutul CIA, chit că șefii erau puși în fața faptului împlinit. În opinia lor securitatea lui Henry Kissinger justifica orice risc. Malko se resemnă. Era invadat de fatalismul său slav. El însă nu agrea metodele puțin sofisticate.

— Care-i planul dumneavoastră? Întrebă el când reveniră la birou.

Foarte simplu, afirmă americanul. Camionul-cisternă pe care l-am văzut, merge în fiecare zi la Wafra la aceeași oră. Îl vom aștepta și vom merge în urma lui, astfel încât palestinienii nu ne vor vedea când sosim. Îi lovim cu Kalașnikovuri și cu grenade. În trei minute, totul se va sfârși.

— Cu kalașnicovuri? Se miră Malko. Credeam că aveți M16.

Richard Green surâse.

Ataşatul militar a avut altă părere. Vom avea kalașnikovuri. În acest fel dacă se deschide o anchetă, se va crede că a fost o reglare de conturi între palestinieni.

— Și dacă unul dintre noi este ucis?

— Vom lua cadavrul în mașină.

Avea răspuns la toate.

Malko își fixă ochii strălucitori în ai lui:

— Și dacă suntem TOȚI omorâți, cine ne va aduce?

— Nu fiți idiot! zise Green, aceștia sunt arabi. Eu am făcut trei ani de comando.

Malko nu insistă. Dacă era vorba să meargă la măcel, cel puțin să meargă cu bucurie.

— Să sperăm că cisterna nu va rămâne în pană. Altfel aventura asta va semăna cu șarja cavaleriei poloneze contra

tancurilor germane în 1939.

— O.K., zise Richard Green. Ne vedem mâine la ora opt. Camionul trece între zece și unsprezece. Avem o marjă de siguranță.

* * *

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o fi făcând? mormăi Richard Green.

Era ora opt jumătate.

Pentru a zecea oară în ultimele zece minute formă numărul prietenului său iranian, fără vre-un rezultat mai bun decât în celelalte nouă dăți precedente.

Malko îl înțepă:

— Dumneavoastră nu-i cunoașteți pe iranieni. Ei nu zic niciodată „nu" dar nu fac niciodată „da".

Fruntea joasă a lui Richard Green se încruntă de supărare. Înjură printre dinți. Eleonor Ricord în blue-jeans și un tricou mulat, bleu, încordată și speriată, nu spunea nimic. Armele erau deja în mașină, într-un cufăr metalic și aveau atâtea încărcătoare, câte le-ar fi trebuit ca să câștige războiul de secesiune.

Richard Green se mai duse odată la postul de gardă ca să întrebe dacă nu sosise iranianul. Lui Malko îi venea să-i spună că acesta era probabil în drum spre Teheran sau redacta un raport către SAVAC[1] despre prostia șefului sucursalei CIA.

— Nu mai putem aștepta din cauza camionului, explodă americanul. Să mergem.

Ochii lui cenușii păreau și mai înfundați. Purta un fel de battle-dress cu buzunare peste tot, pline cu diverse tipuri de grenade. Părea un fel de comando ceva mai modest. Malko nu avea decât pistolul său extraplat și unul din obișnuitele sale costume de alpaca neagră. El avea oroare să se deghizeze în războinic.

— Nu-l mai așteptăm pe prietenul dumneavaoastră? întrebă el cu perfidie.

Richard Green se făcu că nu aude. Ieșiră din birou în liniște. Mașina era parcată în afara ambasadei, un pic mai la distanță.

---

1. Poliția secretă politică iraniană (n.a.)

Richard Green era la volan. Viră la dreapta spre a ajunge la malul mării.

Malko își lăsă privirea să rătăcească spre mare, care era gri și neagră din cauza poluării. Gândurile sale erau aiurea. Calmul său slav îl cuprinsese din nou în momentul primejdiei. El se-ntrebă dacă Eleonor s-ar formaliza dacă el i-ar cere un semn de afecțiune, ușor marcat de erotism în timpul călătoriei lor.

Dar vai, ea era așezată în spate. Se întoarse, privirile lor se-ntâlniră și descoperi că ea se gândea la același lucru. Buzele ei erau întredeschise, ea-l fixa pe Malko cu ochii ei negri cu o expresie ambiguă și speriată în același timp.

Frica acționa asupra ei ca un stimulent erotic. Malko se gândi la cuminţile cupluri engleze care făceau dragoste cu furie sub bombele germane.

Își trecu brațul pe sub banchetă și degetele sale întâlniră în mod foarte natural genunchiul negresei.

Concentrat de conducerea autovehicolului spre cruciada lui, Richard Green nu zărea nimic.

* * *

Richard Green montă un încărcător la Kalașnikov cu un clinchet sec și puse arma în spatele mașinii. Apoi îi întinse lui Malko o centură de pânză conținând opt încărcătoare și-și încinse și el una la fel în jurul taliei.

În spatele vehiculului erau înșirate puști de asalt și încărcătoare. Eleonor contempla spectacolul fără să spună nimc. Liniștea în pustiu era absolută. Numai vântul sufla cu violență dinspre est. În depărtare se vedeau flăcările mai multor felinare, dar acolo unde erau ei nu era nimic, decât „ferma" palestiniană, foarte departe, în jos. Malko o observase mult timp cu binoclul și nu descoperi nimic anormal. Câțiva palestinieni făceau gimnastică în curte. S-ar fi putut ca planul lui Richard Green să aibă o șansă de reușită.

Nu mai lipsea decât cisterna cu apă.

Se așezară la umbra mașinii, pe o prelată, ascunși de privirea celor de la „fermă".

Era ora 10,45. Malko își spuse că poate cisterna a crăpat, sau că uzina de desalinizare a apei o fi intrat în grevă. Cerul era imaculat și ei făceau plajă.

Deodată Eleonor Ricord scoase un urlet, arătând ceva la câţiva metri de ei. Malko tresări şi văzu ceva gălbui, de mărimea unei farfurioare, care se deplasa foarte rapid. Richard Green luă o piatră şi o aruncă.

Se auzi un „fleoşc" dezgustător şi obiectul se opri.

— Este un păianjen-cămilă de care e plin pustiul.

Un zgomot de motor care se apropia de ei, îl împiedică pe Malko să răspundă. Acesta venea dinspre potecă, din spatele dunei. Era, desigur, camionul cisternă.

Americanul se precipită în „station-wagon" Malko îl urmă rapid. Richard Green părea întinerit cu zece ani.

— După ce trece, ne lipim de spatele lui, spuse el. La un metru, în praf, nimeni nu ne va putea vedea. Trecând prin faţa „fermei" Eleonor reduce viteza. Se coboară. Ea continuă să meargă o jumătate de milă, după care opreşte şi observă situaţia prin binoclu. Dacă totul este O.K., eu sau dumneavoastră ieşim şi ea vine să ne ia la trecere. Dacă nu, continuă să meargă în spatele camionului şi revine pe drumul paralel cu coasta şi ei revin în dric.

Zgomotul produs de camion creştea. Acesta apăru în vârful crestei. Malko îl văzu apropiindu-se în retrovizor. Era aşa cum bănuise, camionul cisternă, cu un singur om la bord, ca de obicei. Camionul depăşi „station-wagonul", încetini şi în momentul în care Eleonor era gata să se angajeze pe urmele lui, acesta se opri la marginea potecii, la zece metri în faţa lor.

* * *

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Richard Green. Ce l-o fi apucat?

Malko îşi pusese aceeaşi întrebare. El aşteptă câteva secunde, apoi coborî din „Station-wagon" Eleonor îi întinse în linişte o armă. Enormul camion cisternă de culoare verde se găsea imobil şi tăcut în faţa lor. El nu văzuse pe nimeni coborând.

Prezenţa lui insolită părea o ameninţare şi totuşi nu era decât un singur om la bord. În cisternă nu se putea ascunde nimeni. Malko avansă cu prudenţă pe partea stângă, reuşi să ajungă la cabină şi aruncă un ochi înăuntru.

Nu era nimeni.

Richard Green îl ajunse, strângând un Kalașnikov în mână.

— Deci?

— Probabil că s-a dus să-și facă o nevoie fiziologică, sau rugăciunea, spuse Malko.

Richard Green se lovi peste frunte.

— Cum de nu m-am gândit? Este chiar ora rugăciunii.

De cinci ori pe zi, musulmanii pioși trebuiau să se prosterneze spre Mecca.

Malko se aplecă și zări sub camion picioarele șoferului. Acesta se îndepărta spre dreapta și dispăru după o ridicătură de teren. Richard Green se sprijini de cisternă și oftă cu arma pe umăr.

— *God damn'it!* Ne-a speriat. Dacă rămânea în pană, era o pacoste.

El își șterse fruntea.

— Crăp de sete.

Malko surâse ironic.

— În spatele dumneavoastră sunt cel puțin cinci mii de litri de apă. Serviți-vă!

— Într-adevăr aveți dreptate, dar nu cred că pot s-o găuresc.

— Există robinete în spate.

— Țineți-mi asta, zise Richard Green întinzându-i Kalașnikovul său.

Se duse în spate, se ghemui, deschise un robinet mare și puse gura dedesubt. Un jet de lichid stropi imediat fața încântată a americanului.

Expresia de încântare a acestuia, nu dură decât câteva secunde. Se ridică dintr-o săritură, cu o grimasă oribilă, ștergându-și gura, tușind, bătând din picior, în timp ce lichidul continua să curgă pe jos.

— Hei! Asta nu e apă, strigă el.

Malko avu deodată impresia că are un regiment de furnici roșii în stomac. Fugi repede în spatele camionului-cisternă, muie mâna în lichid și o duse la nas. Puțea a benzină. Într-o fracțiune de secundă înțelese.

— Fugiți! urlă el în direcția lui Richard Green, țintuit locului de mirare.

Lăsând Kalașnikovul el se repezi cu viteza unei rachete, o apucă în trecere de mână pe Eleonor Ricord, atât de grăbit că ea căzu într-un genunchi, dar se ridică foarte repede și scoase

un ţipăt de groază. Se repeziră amândoi într-o râpă, împiedicându-se în denivelările solului.

Parcurseră astfel aproape de o sută de metri până ce simţiră că le explodează plămânii. Eleonor se lăsa trasă de el, urmându-l de bine de rău.

— Hei! Ce fugiţi ca nişte nebuni! strigă Richard Green aflat la vreo zece metri în urma lor.

O secundă mai târziu, o explozie scutură pustiul. Camionul-cisternă se transformă într-o mare de flăcări care urca vertical spre cer, înconjurată de un val de fum negru. Malko se aruncă la pământ în momentul în care suflul arzător amestecat cu bucăţi de tablă în flăcări, îi atingea. El avu impresia că-i o langustă aruncată brusc în apă fiartă.

Presiunea aerului fierbinte îl făcu să lase mâna lui Eleonor Ricord pe care o auzi ţipând.. El se rostogoli, cu veşmintele rupte de pietriş, asurzit, ars, zăpăcit de zgomotul exploziei.

Probabil că stătuse câteva minute în stare de inconştienţă, pentru că atunci când reuşi să se ridice de jos, se lăsase din nou o linişte totală. Doar un nor mare de fum, întinzându-se pe o rază de trei sute de metri, continua să plutească acolo unde făcuse explozie camionul-cisternă. Pe Malko îl durea tot corpul, hainele i se transformaseră în zdrenţe, dar nu era prea grav atins. Trosniturile flăcărilor care mistuiau cisterna şi ceea ce mai rămăsese din „station-wagonul" lor care fusese aruncat peste o stâncă la o depărtare de cincizeci de metri, sfârşiră prin a-l aduce la realitate.

Privi în jurul său, dar nu era nimeni.

El strigă:

— Eleonor! Richard!

— Eu sunt aici! Era vocea negresei. Ea îşi făcu apariţia din norul de praf, de nerecunoscut, îmbrăcată într-un slip deşirat, cu un singur ciorap, cu faţa plină de sânge, scuturată de un plâns isteric. Se aruncă în braţele lui Malko, tremurând din toate încheieturile.

— Pentru Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? Sunteţi rănit?

— Merge! Slavă Domnului! Să-ncercăm să-l găsim pe Richard.

Îl găsiră treizeci de metri mai departe, întins pe burtă, cu ceafa plină de sânge, complet dezbrăcat de suflul exploziei, straniu de necuviincios cu pielea lui albă, în acest pustiu.

Malko îl întoarse, după ce-i pipăi ceafa. Americanul deschise ochii și murmură:

— Unde sunt ei?

— Care „ei"?

— Tipii care ne-au atacat.

Malko clătină din cap.

— Nu ne-a atacat nimeni. Cisterna nu conținea apă, ci benzină. A fost o mică surpriză din partea prietenilor noștri pe care trebuia să-i surprindem.

Richard Green își freca fruntea cu gândurile aiurea.

— Dar șoferul?

— El a fost primul care a luat-o la sănătoasa, nu pentru a face pipi, ci pentru a-și salva pielea. Totul era bine calculat. Ei ne-au reperat în timpul expedițiilor precedente și au aflat de asemenea, că dumneavoastră v-ați interesat asupra orarului camionului. Dacă dumneavoastră nu v-ar fi fost sete, în acest moment noi am fi fost transformați în martiri pentru democrație.

Richard Green contempla „Station-Wagonul" care semăna cu o operă a sculptorului César, încă și mai frumoasă.

— Să ne cărăbănim, zise Malko până când nu vin palestinienii să ne adune resturile ca pe niște moaște prețioase.

Îl ajută pe american să se ridice. Richard Green abia de se mai ținea pe picioare. Eleonor nu se mai oprea din plânsul ei nervos. Le trebuiră zece minute să ajungă la potecă, prin pietriș. Camionul ardea în continuare. Deșertul se carbonizase pe o rază de două sute de metri. Dacă n-ar fi reușit să fugă de lângă cisternă, ei ar fi fost cu siguranță pulverizați. Vântul aduse asupra lor un fum acru care îi făcu să-și scuipe plămânii.

— Vai de mine! exclamă Richard Green. Sunt în pielea goală.

Complet zăpăcit de explozie, el realiza doar acum în ce stare era. Cu o privire jenată pentru Eleonor, el își ascunse sexul cu una din mâini.

Aflat un pic mai la distanță de explozie, Malko nu fusese dezbrăcat complet, dar costumul lui ar fi fost o foarte reușită sperietoare.

Deodată, un sunet îndepărtat le sosi la ureche. Era sirena pompierilor. Oamenii lui Ahmadi soseau în ajutor. În acest burete îmbibat cu petrol, nu era prudent să lași un incendiu să se întindă.

Malko se opri; nu-l mai ţineau picioarele şi avea ameţeli.

— Data viitoare spuse el, să luăm un tanc T 34. Va fi mai sigur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise deodată Richard Green irakianul ne-a vândut!

— Foarte posibil! admise Malko.

El privi pe potecă. Un convoi de vehicole venea înspre ei. Cinci minute mai târziu, un jeep se opri în dreptul lor. Din el coborâră mai mulţi arabi şi se opriră stupefiaţi în faţa spectacolului oferit de cei doi bărbaţi şi de femeie, toţi aproape dezbrăcaţi, plini de sânge şi praf.

— Sharjah se va amuza copios, murmură Malko.

* * *

Pielea lui Malko era atât de plină de răni şi vânătăi, încât avea impresia că s-a bătut cu un porc spinos uriaş. Îl dureau toţi muşchii, dar era totuşi întreg.

Şeicul Sharjah era mieros, dar ochii lui bulbucaţi nu mai surâdeau.

— Dumneavoastră trebuia să fiţi mort, remarcă el.

— Aproape că aş dori să mă duc la Mecca să îmbrăţişez Stânca Neagră, zise Malko.

— Sunt mulţumit că aţi scăpat, dar sunteţi de vină că nu mi-aţi acordat încredere.

Malko se strâmbă de durere.

— Excelenţă! zise el, vă prezint scuzele mele în numele lui Richard Green. Vă promit că nu se va mai repeta şi vă mai cer un ultim serviciu. Aceşti palestinieni nu ştiu că am rămas în viaţă. Ei sunt acolo cu toţii. Mergeţi să-i arestaţi, numai pe timpul şederii lui Henry Kissinger. Trebuie să se poată găsi un motiv plauzibil.

Kuweitianul se gândea. Într-un târziu, el zise:

— Am să supun problema unchiului meu, emirul. Eu nu-mi pot asuma singur această răspundere. Vă promit să susţin cauza dumneavoastră şi cred că emirul va fi de acord. Treceţi mâine pe la mine pe la birou. O să vă comunic răspunsul.

Malko ar fi fost în stare să-l sărute pe obrajii lui bucălaţi. Îl conduse şi telefonă la Eleonor pentru a o întreba de sănătate, apoi se culcă şi adormi.

Avusese o zi foarte grea.

Capitolul XIII

Malko se simțea ca o bucată de carne tocată mărunt. Îl durea peste tot. Maxilarul său era atât de anchilozat, că abia de putea deschide gura. Pielea îi era plină de răni.

Richard Green nu se putea ridica din cauza durerilor din zona cervicală, iar Eleonor avusese probleme în a-l face pe amantul ei să creadă că nu un bărbat fusese cel care-i acoperise corpul cu vânătăi atât de mari. Toate acestea nu serviseră decât ca să-i ceară emirului să-i aresteze pe palestinieni. Malko, prost dispus, intră în ascensorul ministerului de interne. Biroul șeicului Abu Sharjah se găsea la etajul șase. Nu mai avea timp să-și anunțe vizita și nu avea cine să-l conducă, așa că fără nici-o problemă ajunse la biroul șefului poliției secrete kuweitiene, bătu la ușă și intră.

Cei doi yemeniți cu picioarele goale și cu pistoalele mitralieră pe genunchi, stăteau pe jos în fața biroului la care șeicul Sharjah trăgea din eternul port-țigaret, adâncit în dosare. Cele trei telefoane – aparate moderne, cu taste – sunau fără încetare. Îi făcu semn lui Malko să se așeze, descoperindu-și toți dinții săi auriți.

Imediat apăru un polițist cu o tavă cu nelipsitul ceai de mentă și căni. Malko își opări curajos buzele pentru a-și potoli nerăbdarea.

Șeicul Sharjah închise telefonul. Fața lui rotundă și amabilă avea întipărită o expresie de îngrijorare care îl puse imediat pe Malko în gardă.

— Care sunt noutățile Excelență? întrebă el.

Sharjah clătină din cap, cu ochii plini de amărăciune.

— Proaste! Oamenii a căror prezență mi-ați semnalat-o, au dispărut.

— Cum se poate?

— Au dispărut, repetă şeicul. Oamenii mei au percheziţionat ferma de la Al Wafra în zori. Nu mai era nimeni.

— De ce s-a aşteptat până în dimineaţa asta?

— Nu am putut fi primit de către emir, decât ieri seară foarte târziu. Era o decizie foarte importantă. El s-a rugat şi a reflectat înainte să-mi transmită decizia sa la răsăritul soarelui.

Părea sincer dezolat. Malko scrută ochii castanii şi faţa durdulie Era imposibil să descifreze adevărul. Ori palestinienii într-adevăr dispăruseră, ori Sharjah se eschiva de răspundere, ceea ce era tot una. Malko fu invadat de furie. Atâţia morţi şi atâtea riscuri pentru nimic. Henry Kissinger urma să sosească, iar asasinii erau liberi.

Se abţinu să nu facă reproşuri. Sharjah le făcuse totuşi destule servicii pentru a fi menajat.

Cei doi yemeniţi erau tăcuţi ca nişte statui.

— În situaţia asta ce vă gândiţi să faceţi?

Şeicul îşi luă port-ţigaretul şi-şi frecă faţa aspră.

— Aeroportul va fi sever supravegheat la sosirea Secretarului de Stat, îl asigură el. Toate persoanele care se vor apropia de avion, vor fi percheziţionate. De altfel, avionul nu va ateriza pe aerogara normală ci în partea cealaltă, în faţa hangarului K.A.C. În acest fel, pasagerii curselor obişnuite, nu vor avea cum să se apropie de avion. El va pleca apoi imediat la Palatul Păcii care va fi păzit de armată. Pe drum vor fi postaţi aproape cinci sute de poliţişti, fără a mai lua în calcul şi oamenii din serviciile dumneavoastră de securitate. Un avion cargo va aduce înainte de sosirea dlui Kissinger un Lincoln continental special cu geamuri care ar putea rezista şi la un glonţ de mitralieră. Convoiul va merge foarte repede, cu 50 sau 60 la oră.

Enumera toate aceste precauţii pentru a-l linişti pe Malko. Acesta din urmă întrebă foarte domol:

— Dumneavoastră vă mai amintiţi de amiralul Carrero Blanco la Madrid? Cumva Lincolnul a fost testat şi contra minelor?

Şeicul se înegri la faţă. Luat din scurt, spuse:

— Am să dau ordine ca drumul să fie deminat în faţa convoiului.

Malko clătină din cap trist şi decepţionat.

— Excelenţă, chiar dacă veţi organiza voiajul lui Henry Kissinger într-un tanc, el nu va fi în siguranţă. Palestinienii au

rachete și dumneavoastră știți asta Singura soluție este arestarea celor care se pregătesc să lovească.

— Dar vă asigur... protestă Sharjah. Sunt sigur că acești oameni au fugit, că ei nu vor mai încerca nimic, acum când știu că proiectul lor este demascat.

Malko își fixă ochii în cei ai șeicului.

— Excelență, puteți garanta cu VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ pentru cea a lui Henry Kissinger?

Șeicul își coborî ochii încurcat, apoi aprinse o țigare nervos și se lăsă pe spate.

— Dumneavoastră știți bine că asta este imposibil, spuse el. Este suficientă o simplă neglijență, o întâmplare nenorocită.

Malko se ridică reprimându-și o grimasă de durere, luptând contra descurajării. Mai erau cinci zile și totul trebuia luat de la început.

— Excelență, spuse el, promit să nu vă mai plictisesc cu aceste probleme, pentru că am să recomand Departamntului de Stat să anuleze voiajul lui Henry Kissinger.

Fără să ia în seamă protestele kuweitianului, ieși din birou. Probabil că acest zvon pe care îl lansase, va ajunge la palestinieni și îi va deranja în proiectele lor. Știa, însă, foarte bine, că nu avea cum să-l împiedice pe Kissinger să vină în Kuweit.

Trebuia deci găsită o soluție, alta decât să facă secretarului de stat scut din propriul lui corp. Aceasta ar risca să facă doi morți în loc de unul.

În așteptare, trebuia să-i ducă lui Richard Green vestea cea bună.

* * *

Îngrijorat, cu fața plină de lovituri și cu gâtul înțepenit, șeful sucursalei CIA în Kuweit părea să fi îmbătrânit cu zece ani în zece minute.

— Este o catastrofă! comentă el. Nu se poatre decomanda călătoria atât de repede fără a-și pierde prestigiul.

Malko, descurajat, se lăsă să cadă pe canapeaua îngustă.

— Ei bine, trimiteți un telex recomandând Departamentului de Stat să cumpere o armură pentru Henry Kissinger.

Se lăsă o liniște grea și tensionată. În fond, Malko nu avea chef de glumă și împărtășea îngrijorarea lui Richard Green. El

ar fi trebuit să folosească metodele în general preconizate de Chris Jones și Milton Brabeck, cele două gorile ale CIA, pentru a-l primi pe Henry Kissinger: golirea Kuweitului de locuitori și înlocuirea acestora cu agenți ai Serviciului Secret; greu de realizat în practică.

Cu capul în mâini, Richard Green fixa cu un aer absent vulturul american agățat de perete în biroul său.

Malko se ridică:

— O să mai încerc ceva. Există o șansă minusculă ca să ajung la un rezultat.

* * *

— În acest moment sunt foarte ocupată. Avem cocktailuri în fiecare seară.

Vocea lui Winnie Zaki era mondenă, artificială, rece, deci era cu atât mai interesant. Malko simți că ea se pregătește să închidă telefonul. Poate soțul ei era aproape de ea, dar el nu avea altă posibilitate.

— Trebuie neaprat să vă văd, insistă Malko.

— Nu am timp liber decât peste vreo zece zile, îi răspunse ea tranșant.

Riscă totul pe o singură carte.

— Este vorba despre o chestiune de viață și de moarte. Subiectul este o prsoană care vă este foarte dragă.

El simți surprinderea în liniștea care se lăsase la celălalt capăt al firului, apoi ea întrebă cu o voce foarte hotărâtă:

— Ce înseamnă asta? Despre ce-i vorba?

— O să vă explic prin viu grai, insistă Malko. Țineți însă seama că este urgent.

Winnie Zaki se hotărî brusc.

— Foarte bine. În această după-amiază, să rămâneți în camera dumneavoastră de la Sheraton. Reuniunea clubului nostru se ține acolo și voi încerca să scap un moment, dar nu contați prea mult.

Ea închise.

Lui Malko nu-i mai rămânea decât să aștepte. Merse până la fereastră. Resturile a două automobile accidentate continuau să ruginească în fața hotelului.

Pentru a-și da puțin curaj, contemplă fotografia panoramică a palatului său din Liezen. Dacă situația asta continua, va fi

obligat să-l vândă unui kuweitian. CIA nu i-ar ierta eșecul într-o misiune atât de importantă. Nu se lucra pe credit în lumea spionajului. Se gândi la telegrama plină de diplomație pe care Richard Green o expediase în USA, avertizând că securitatea lui Henry Kissinger nu este asigurată în proporție de 100%. Primele gorile ale „Secret Service" urmau să sosească în ziua următoare pentru a se familiariza cu eventualele lor ținte.

* * *

Malko se plictisise contemplând petrolierele ancorate în port. Încercase să facă o baie fierbinte pentru a-și mai destinde mușchii care-l dureau, dar, fără îndoială, din cauza mimetismului, apa care curgea la robinete avea culoarea petrolului brut.

Ceasul lui arăta ora cinci fără un sfert. Nici-o noutate de la Winnie Zaki. Nu îndrăznea să iasă din cameră, de frică să nu rateze întâlnirea. Pentru nervi, era ceva foarte chinuitor. Ar fi trebuit să-i ceară lui Eleonor Ricord să-i țină companie. Se decise ca la ora cinci să meargă să vadă ce se întâmplă. Parcurse editorialul virulent din *Koweit Time,* scris probabil de un supraviețuitor din Propaganda Staffel a doctorului Joseph Goebbels.

Era atât de picant să asculți țările din lumea a treia denunțând virtuos rasismul și să citești despre asta. Sufletele pure se simțeau probabil înflăcărate. O bătaie în ușă îl făcu să tresară. Lăsă jurnalul din mână și întredeschise ușa fără să scoată lanțul de siguranță. El nu avea încredere absolută în cărnoasa Winnie Zaki. Mirosul de parfum care-i invadă nările îl liniști imediat. Deschise ușa larg și se găsi nas în nas cu o necunoscută, încântătoare, brună, foarte machiată, îmbrăcată într-o rochie de cocktail bej mulată pe formele atrăgătoare, desigur trimisă de Winie. Aceasta aruncă o privire neliniștită pe palier.

— Intrați, o îndemnă el.

Ochii ei mari se ridicară spre el speriați.

— Sunteți singur?

— Bineînțeles.

Necunoscuta intră și el închise ușa la loc, apoi se-ntoarse spre vizitatoarea sa care rămăsese în picioare, aproape de comoda lipită de perete. Malko îi surâse.

— Unde este Winnie?

Ea clătină din cap.

— Nu știu.

Engleza sa avea parfum de harem.

Ea își mușcă buzele și șopti:

— Cred că am greșit camera. Trebuie să plec.

Prin dantela de la partea de sus a rochiei, Malko vedea un piept robust. Necunoscuta era mai mult decât apetisantă, dar misterul îl agasa. Ce căuta ea în camera asta? Ce legătură era între ea și Winnie Zaki?

El o luă de braț, apropind-o de el.

— Spuneți adevărul! Ce doriți dumneavoastră?

Ea nu se zbătu, nu răspunse, ci doar ridică spre el doi ochi încercănați cu kohl, plini de o expresie de nelinişte și în același timp exactă. Instinctul de mascul al lui Malko nu se înșelă nici o secundă.

El îi eliberă brațul, și puse mâinile pe coapsele rotunde, dar ea nu încercă să scape. Ea-și întoarse puțin fața atunci când voi s-o sărute, murmurând un vag protest, apoi sfârși prin a-i dărui buzele sale.

La contactul cu gura lui, fu cuprinsă de o frenezie brutală, neașteptată, o explozie de mici oftaturi și săruturi furibunde, cu mâinile timide explorându-i corpul. Se lipea de el, cu bazinul împins în față, oferindu-se elastică, caldă și parfumată. Malko vru deodată s-o atragă spre pat, dar ea rezistă murmurând:

— Nu... rochia mea!

Avea deja obrajii roșii.

Încercă cu moliciune să se îndepărteze de el murmurând:

— *I must go!*

Această străină neașteptată, îi dezlănțuise dorințele lui Malko. O împinse spre comodă, o lipi de aceasta, cu spatele la perete. Ea se lăsă ca și când ar fi fost hipnotizată. Nici nu se apără, nici nu-l ajută. El îndepărtă tot ce-l încurca, îi desfăcu picioarele și o penetră în fugă ca un elev de liceu. Ea scoase un geamăt lung, extaziată.

Era arzătoare, umectată, deschisă. Dintr-odată, el o penetră în întregime lipind-o de perete ca pe un fluture. Sub rochia de dantelă și mătase, ea nu purta practic nimic. Picioarele și coapsele ei erau foarte albe. Ea se răsturnă pe spate, sprijinindu-se cu umerii de perete, cu un oftat satisfăcut, într-o poziție totuși incomodă, cu picioarele încolăcite în jurul

coapselor lui Malko. El simțea tocul fin al unuia dintre pantofi apăsându-i fesele pentru a fi mai adânc penetrată, ceea ce era practic imposibil. Ea strecură o mână între corpurile lor, mângâindu-l, zgâriindu-l, apăsându-l. El se retrase și o strânse mai bine, explodând în ea ca și cum ar fi fost ultima dată când juisa. Mâna ei îl strângea, mai să-l facă să țipe. Ea tremură de plăcere. Rămaseră mai mult timp strâns lipiți unul de altul.

Ochii lui Malko îi căzură pe ceas. Se scurseseră șapte minute de când necunoscuta bătuse la ușă. Cu alura ei, putea încerca pe toți clienții hotelului într-o singură dimineață.

Necunoscuta își desfăcu gambele de pe fesele lui, își puse tocurile pe podea, îi surâse lui Malko, îl îndepărtă de ea și-și netezi rochia pe pântecul gol epilat cu grijă. Cu excepția feței sale stacojii ea era perfect aranjată. Își mai netezi rochia pentru a-i întinde cutele, își pieptănă părul negru, îi surâse lui Malko cu un aer aproape distant și se-ndreptă spre ușă.

— Cum vă numiți dumneavoastră? o întrebă el.

Ea se făcu a nu fi auzit nimic, deschise ușa și dispăru.

* * *

Malko tocmai termina de pus în ordine hainele sale, când auzi din nou bătăi în ușă. Abia se stăpâni să nu izbucnească în râs, în ciuda tensiunii sale nervoase. Dacă era cumva o nouă necunoscută, era în pericol să nu poată face față situației.

Deschise. Era Winnie Zaki, în taior și cu pantofi cu tocuri joase, cu părul prins într-un conci strâns. Efectiv, ea se năpusti în cameră închizând ușa în urma sa.

— Credeam că n-o să mai veniți niciodată, zise Malko.

Ea privi împrejurul ei în cameră, ca și când s-ar fi așteptat să-l găsească pe Satana.

— Mi-a fost foarte greu să scap, zise Winnie. Ce vreți să-mi spuneți?

Malko se gândi să-i povestească despre ciudata lui vizitatoare care o precedase, dar avea altceva mai bun de făcut. Winnie îl privea rece ca un aisberg.

— Cine este în primejdie de moarte? Întrebă ea.

Ochii strălucitori ai lui Malko erau la fel de duri ca ai ei.

— Soțul dumneavoastră, spuse el.

Winnie se crispă:

— Abdul! Pentru ce?

— Pentru că el este organizatorul unui atentat împotriva lui Henry Kissinger, plătit de extremiștii care vor să-l omoare pe omul care vrea să aducă pacea și nu pot suporta apropierea dintre Israel și țările arabe moderate, explică Malko foarte liniștit. Serviciile speciale americane au făcut totul pentru a neutraliza pe presupușii autori ai acestui atentat. Nereușindu-se acest lucru, s-a luat la cel mai înalt nivel decizia de a fi eliminat fizic soțul dumneavoastră.

Ochii lui Winnie Zaki îl scrutau cu intensitate, încercând să-și dea seama dacă Malko blufează.

— Cum ați aflat dumneavoastră asta? întrebă ea cu o voce strangulată.

— Eu aparțin acestor servicii, mărturisi Malko.

În mod evident, ea cunoștea asta.

Își întoarse privirea descumpănită, făcu câțiva pași prin cameră, se-ntoarse spre el fulgerând de mânie.

— Dumneavoastră mințiți! explodă ea. Este un bluff.

Ochii ei erau plini de ură. Gura sa se strânsese ajungând o simplă linie iar pieptul îi tresălta de indignare.

— Este treaba dumneavoastră dacă nu credeți, spuse Malko. Eu v-am prevenit. Veți fi o văduvă încântătoare.

Avu impresia că ea o să-l sfâșie.

— Ticălosule! Voi nu puteți face nimic împotriva lui Abdul. Nimeni nu va îndrăzni să-l atace.

— Cei care trebuie să-l omoare sunt deja pe drum, spuse Malko. Amintiți-vă de la raidul de la Beyrut.

La Beirut, serviciile secrete israeliene veniseră să lichideze vreo zece șefi palestinieni, fără să fie pedepsiți. Malko simți că o impresionase pe tânăra femeie. Pe un ton calm ea întrebă:

— Dacă este adevărat de ce îmi spuneți toate astea, având în vedere că sunteți inamicul lui Abdul?

— Pentru a împiedica execuția.

— Cum?

Acum trebuia Malko să-și aleagă bine cuvintele.

— Eu nu vreau moartea nimănui, spuse el. Nu mai mult a soțului dumneavoastră decât a lui Kissinger, dar eu sunt însărcinat cu paza acestuia din urmă și voi face tot ce trebuie. Iată ce vă ofer dumneavoastră: să pun mâna pe oamenii care se pregătesc să-l asasineze pe secretarul de stat, îi anihilez pe timpul vizitei oficiale și în contra-partidă, soțul dumneavoastră nu riscă nimic.

Se lăsă un moment lung de liniște. Winnie Zaki era vizibil impresionată de tonul rece și detașat al lui Malko. Totuși, ea scutură capul mușcându-și buzele.

— Este imposibil, spuse ea. Dumneavoastră îl veți omorî.

— Îmi dau cuvântul că nu.

— Nu pot să cred, spuse ea. Și dacă află că i-am trădat, mă vor omorî ei pe mine și în afară de asta, dumneavoastră blufați.

Cu un pas rapid, ea se-ndreptă spre ușă, o deschise și se-ntoarse. Malko nu se mișcase din loc.

— Veți regreta toată viața! spuse el cu hotărâre.

Văzu apărând brusc în ochii danezei lucirea de angoasă. Ea ezită, închise ușa la loc și reveni spre el. De data asta simțea că o convinsese. Cercul alb al fricii îi marca buzele. Ea rămase tăcută mai mult timp în fața lui cu privirea în gol, pradă unei profunde confuzii, apoi ridică ochii.

— Pot să vă propun ceva, spuse ea.

Malko trebui să facă apel la toată puterea lui de stăpânire de sine pentru a nu-și exterioriza bucuria.

— Vă ascult.

— Oamenii la care dumneavoastră faceți aluzie nu vor avea arme. O femeie trebuie să le aducă pe aeroport în ultimul moment. Eu știu unde sunt aceste arme. Ei nu vor putea să procure altele, dacă dumneavoastră le interceptați.

Creierul lui Malko lucra ca un calculator. Îl străfulgeră o idee.

— Această femeie, spuse el, nu-i cumva o japoneză numită Chino-Bu?

O lumină de panică îi străbătu ochii negri ai lui Winie Zaki.

— De unde ... de unde știți? șopti ea.

Confuzia începea să iasă la iveală.

— Noi știm multe lucruri. Foarte bine! Sunt de acord cu propunerea dumneravoastră. Unde sunt aceste arme?

— În Goa.

Malko crezu că n-aude bine.

— În Goa, în India?

— Da. Ce caută ele acolo?

— Acolo este un centru de hippies, explică Winnie Zaki. Mai multe sute din toate țările. Deseori, comandourile palestiniene se odihnesc acolo între două misiuni. India a avut totdeauna o atitudine foarte pro-arabă și este foarte ușor să ieși din India cu arme.

— Unde o s-o găsesc eu pe această japoneză? întrebă Malko.

— V-am spus, în Goa, într-un sat care se numeşte Calangute. Asta-i tot ce ştiu, ce am auzit de la Abdul.

Malko se gândea. Dacă daneza spunea adevărul, aceasta era soluţia nesperată a problemei sale.

— O să-i spuneţi soţului dumneavoastră de acordul intervenit între noi?

Winnie clătină din cap:

— Asta ar presupune să-i mărturisesc că v-am crezut. Dumneavoastră ştiţi că asta-i imposibil.

— Foarte bine! zise Malko. Aleg varianta de a mă încrede în dumneavoastră. Ce altceva mai ştiţi de atentat?

Winnie adoptă numaidecât o poziţie defensivă.

— Nu vă spun nimic mai mult şi dacă contrar celor stabilite de noi aici Abdul păţeşte ceva, vă omor eu însămi.

O credea în stare. Malko se decise să nu mai insiste.

— Vă dau cuvântul meu.

— Foarte bine! zise ea. Acum trebuie să plec.

El o conduse până la uşă. Înainte ca ea să iasă, o întrebă:

— Am primit o vizită mai înainte să veniţi. Dumneavoastră aţi trimis-o pe acea încântătoare şi impetuoasă creatură?

Ea se tulbură şi îi aruncă o privire ambiguă răspunzând pe nerăsuflate:

— Da!

— Prin ce minune?

El crezu că nu o să-i răspundă, dar pactul lor, crease un fel de complicitate între ei.

Ea îi explică repede:

— Atunci când ne reunim, se-ntâmplă ca unele dintre noi să profite de situaţie pentru a-şi oferi un pic de libertate. Este uşor într-un hotel mare ca *Sheraton* să mergi să baţi la uşa uneia dintre camere. Multe dintre prietenele mele sunt tratate de soţii lor mai puţin bine decât cămilele. Ele au dreptul la o revanşă pe care nu şi-o pot lua deschis, fără mari riscuri din cauza moravurilor arabe. Până nu demult, în Arabia Saudită femeile infidele erau lapidate.

— Ce fac ele însă dacă nimeresc peste un om de morală îndoielnică sau peste o femeie. Sheratonul este ocupat de tot felul de oameni.

Winnie surâse jenată.

— Ele se scuză și se duc să bată la altă ușă. De multe ori se întâmplă să i le aduc lui Abdul. Cel puțin știu cu cine mă înșeală și mă excită să văd cum face dragoste cu altă femeie. Ea își dădea la iveală misterele cu o voce monotonă, impersonală.

— Cine este prietena dumneavoastră? o întrebă Malko.

— Nu o să vă spun, spuse cu hotărâre. Nu o veți mai revedea niciodată. Ea locuiește la Ryad și este soția unui saudit foarte bogat și gelos. Dac-ar ști, ar omorî-o. Fratele ei o acompaniază ca să-i protejeze viața. El era, de altfel, pe hol. De fapt, ea nu a întârziat mult.

— Știu! zise Malko.

— La revedere, spuse Winnie.

Privirile lor se-ncrucișară.

— Ar fi trebuit să veniți dumneavoastră în locul prietenei, zise Malko.

Winnie închise ușa și plecă.

* * *

Richard Green jubila, ca și când ar fi pierdut douăzeci de kilograme dintr-odată.

— Asta va fi ușor, spuse el și știu că cei mai bucuroși vor fi japonezii. Această Chino-Bu este căutată de ei de-o bună bucată de vreme.

Malko își pipăi una dintre vânătăile de sub vestă.

— Dumneavoastră veți preveni sucursala din Bombay a „Companiei" sau pe indieni?

Șeful sucursalei CIA negă din cap.

— *No way.* [1] Dumneavoastră ați început, dumneavoastră continuați. Nu am încredere decât în dumneavoastră.

— Vreți să spuneți că trebuie să merg în Goa?

— Întocmai, zise americanul. Bineînțeles, sucursala de la Bombay va fi la dispoziția dumneavoastră.

— Și, exact, ce vreți să fac în Goa?

Richard Green făcu un gest foarte expresiv cu mâna, măturând de la birou cu o mitralieră imaginară.

— Lichidați-mi-o pe această maimuță și aruncați armele în mare. Vă vom da tot ce vă trebuie la Bombay.

---

1. Nici vorbă (n.a.)

Malko rămase tăcut. Mai mulți ani de misiuni pentru Central Intelligence Agency nu-l obișnuiseră să fie trimis să omoare cu sânge rece. Totuși, în sinea lui, considera justificat ordinul lui Richard Green. Eliminând-o pe această fanatică japoneză și armele pe care le aducea ea, se evita un măcel cu prețul unei singure vieți umane.

Totuși, se simțea incapabil să rezolve această misiune. Recapitulând tot ce aflase despre această afacere, de la început, îi veni o idee.

— Cred că există o soluție mai bună, propuse el.

— Richard Green îl privi de sus, plin de dispreț:

— Care?

Malko începu să-și expună ideea. La-nceput, Richard Green nu-și ascundea scepticismul. Apoi, puțin câte puțin, se entuziasmă pentru proiectul lui Malko. La sfârșit, el nu-și mai găsea locul:

— Fantastic! zise el. Am să previn Bombayul și Bonnul, dar dumneavoastră nu veți putea pleca înainte de mâine seară. Ei au nevoie de timp ca să lucreze. Dacă asta nu merge, dumneavoastră aveți în continuare posibilitatea să reveniți la prima soluție.

— Exact! spuse Malko.

El, de asemenea, era încântat. Soluțiile sofisticate îi plăceau mai mult decât metodele brutale. A le aplica pe acestea din urmă, însemna să te cobori la nivelul teroriștilor pe care voiau să-i combată.

— Încă ceva, zise el. Cred că Miss Ricord mi-ar putea fi utilă în Goa. În doi, vom fi mai greu de remarcat și s-ar putea să am nevoie de un agent de legătură.

— Foarte bine! aprobă Richard Green. O anunț imediat. Am să-i cer concediu de la ambasadă.

Ochii lui cenușii îl fixară pe Malko cu o inmperceptibilă ironie. Malko își coborî pudic ochii, gândindu-se la bănuitoarea Eleonor. Niciodată însă, regulamentele serviciilor secrete nu interziseseră îmbinarea utilului cu plăcutul.

Richard Green se ridică și se duse în fața calendarului unde nu mai rămâneau decât cinci zile libere până la sosirea zilei lui Henry Kissinger. Avea chef să-l îmbrățișeze.

* *

Un miros neplăcut se infiltra în mașină, deși geamurile erau ermetic închise.

Drumul de la aeroport la Bombay reprezenta o lungă coborâre în infern; o aglomerație de colibe din lemn cu acoperișuri din carton și frunze, colcăind de o omenire slabă, înfometată, prost îmbrăcată. Mii de ochi negri, inexpresivi, priveau trecerea mașinii luxoase, strălucitor de curată, monstru mecanic, cu totul străin de viața lor mizerabilă.

Eleonor Ricord se-nfioră:

— Este îngrozitor.

Tânăra „analistă" a CIA care conducea, ridică capul:

— La Bombay, ei au trei rupii[1] pe zi pentru întreținerea unei familii. La Calcutta situația este însă și mai rea.

Chiar și în orașele cele mai murdare din Extremul Orient, Malko nu respirase acest miros îngrozitor. În bidonville-uri mii de indieni dormeau chiar pe jos, pe trotuare, în mijlocul străzii, înveliți în zdrențele lor.

Tânăra americancă reduse viteza. Se apropiau de malul mării, virând în unghi drept. Malko zări în ceața dimineții un templu albăstrui izolat în mijlocul unui fel de teren mocirlos, urât mirositor, în care tropăiau indieni în căutare de scoici: marea. În jurul Bombayului, Oceanul Indian era cenușiu, murdar, ca și cum India nu era decât o pubelă gigantică, care se deversa în ocean. Aeroportul însuși părea o ruină din cauza vechimii, lipsei de întreținere și umidității. Din fericire, exista un zbor spre Goa în fiecare dimineață; un DC 3 un pic îmbătrânit al Safari Aiways. Indian Airlines era în grevă. India Time anunța cu veselie, optzeci de milioane de șomeri, o creștere zero a economiei și greve cam peste tot din cauza foametei.

Malko își spuse că Chino-Bu, japoneza, putea să-și fi ales o țară mai bună.

---

1. În jur de 1 fr. 50 sau 35 cenți U.S. (n.a.)

Capitolul XIV

Plaja se-ntindea cât vedeai cu ochii, mângâiată de un soare arzător, mărginită de pâlcuri de cocotieri, presărată cu colibe de pescari. Bărcile lor enorme erau împrăştiate pe nisip, gata să plonjeze în Oceanul Indian. Mii de ciori grase şi obraznice croncăneau fără încetare.

Deşi nu erau decât la cinci sute de kilometri sud de Bombay, se găseau într-o lume total diferită.

Se apropiau trei fete complet dezbrăcate, mergând nepăsătoare în lungul valurilor. Se încrucişară cu Malko şi Eleonor, îşi întrerupseră conversaţia şi se-ntoarseră fixându-i insistent, pufniră în râs şi-şi văzură de drum.

Malko se uită surâzând la Eleonor Ricord:

— Cred că ne vom face remarcaţi dacă...

Toţi cei cu care se-ntâlniseră, hippies bărbaţi sau femei, erau dezbrăcaţi, mai ales fetele.

Eleonor Ricord avu o scurtă ezitare, apoi cu un gest grăbit îşi scoase sutienul, eliberând sânii mici şi înalţi, apoi îşi scoase slipul, scoţând la iveală fesele cambrate şi întinse cele două obiecte de îmbrăcăminte lui Malko, iar acesta le introduse într-o mică sacoşă de care nu se despărţea niciodată. El băgase deja acolo blugii lui şi o rochie subţire pentru Eleonor, precum şi un pachet mic sosit cu o oră înaintea sa din Germania, pe care i-l înmânase funcţionarul de la CIA.

— Sunteţi mulţumit?

Tonul negresei trăda mândrie, pentru corpul ei perfect, şi agasare. Îşi continuară apoi drumul. Cercetările se anunţau dificile.

Malko şi Eleonor depăşiră un cuplu hippy intoxicaţi cu haşiş care dormeau încă pe plajă, înfăşuraţi în cuvertură în ciuda soarelui, lângă un stâlp care susţinea o geamandură. Vai! profesorul de înot cel mai apropiat era la Panjim. În caz de vreo

nenorocire, trebuia să i se scrie. Când cunoşteai mai bine *Turist-Hotel* din Calangute, erai tentat să preferi plaja. Malko se trăsese înapoi de oroare la vederea camerei ce li se oferise – o celulă murdară, cu saltele umplute cu rumeguş şi o „baie" care se mărginea la o gaură în podea pentru nevoile esenţiale, un duş ruginit şi un robinet la nivelul solului, care curgea în continuu. Existau şi telefoane fără receptor. Eleonor Ricord petrecuse o parte importantă a serii organizând foarte interesante regate de gândaci pe solul inundat.

Calangute, minuscul sat tropical aflat pe malul oceanului nu adăpostea decât foarte puţini hippies. Ei veneau acolo doar ca să-şi ridice scrisorile de la poştă, trăind în restul timpului pe plajă şi în plantaţiile de cocotieri care se întindeau pe kilometri întregi, direct pe nisip sau, cei mai înstăriţi, în casele închiriate de la indieni.

În aceste condiţii, nu va fi foarte uşor s-o găsească pe Chino-Bu. Erau cu sutele veniţi din toate ţările, necunoscându-se unii pe alţii şi neîntâlnindu-se adesea, decât pentru a cumpăra droguri. De la portughezii care ocupaseră Goa timp de două sute de ani, până în 1968, nu rămăseseră decât câteva biserici albe risipite prin orezării dărâmându-se sub climatul tropical şi rare cuvinte portugheze în gura şoferilor de taxi.

Plaja imensă se termina la nord printr-un mic cap stâncos unde se înălţau ruinele unei mânăstiri abandonate. Malko privi în jurul lui:

Trei bărbaţi şi o femeie hippies se jucau cu o mică maimuţă, într-un loc mai ferit.

— Să mergem la ei să-i întrebăm, spuse el.

Atunci când coborâseră în ajun din vechiul aparat Dakota al Safari Airways, din care totul fusese furat, inclusiv centurile de siguranţă, Malko se gândea că găsirea lui Chino-Bu îi va lua mai mult de o dimineaţă. El văzu repede că se înşela. După ce stătuseră de vorbă cu zeci de hippies, nu avansaseră deloc. Hippies din provincia Goa erau repartizaţi pe trei sau patru plaje, fiecare dintre ele măsurând patru-cinci kilometri, unele la sud de micul aeroport militar din Davolim unde aterizaseră, altele la nord, începând de la Calangute.

Taxiul făcuse o oră jumătate de la Davolim la Calangute, trecând un lac, traversând micul orăşel Panjim – capitala provinciei, şerpuind printre orezăriile amintind despre Indonezia, toate acestea pentru a ajunge la *Turist-Hotel*.

Urmă maratonul speranţei – kilometri de plajă unde nimeni

părea să nu cunoască pe nimeni. Chino-Bu părea să nu fi existat niciodată.

Cei trei hippies bărbați se uitară cu ochi lacomi la pielea satinată și neagră a Eleonorei Ricord. Însoțitoarea lor era palidă și plină de coșuri. Negresa le adresă cel mai frumos surâs al ei.

— Caut o prietenă, o japoneză, pe Chino-Bu, spuse ea.

Se lăsă liniștea. Unul dintre hippies netezea cu conștiinciozitate nisipul care-i acoperea sexul, iar al doilea părea să doarmă. Al treilea împinse mica maimuță care sări imediat pe Malko și fixă blana buclată pe abdomenul lui Eleonor.

— Chino-Bu ați spus?

— Da!

Din nou liniște, tulburată doar de țipetele ascuțite ale ciorilor omniprezente. Tânărul hippie se ridică scuturându-și de praf sexul.

Duhnea a hașiș și părul îi era legat în cozi împodobite cu mici cochilii. Ochii lui albaștri, tulburi, nu păreau să vadă pe cineva. Era înspăimântător de slab.

— Chino-Bu? spuse el într-un târziu. Ea nu este cu Jambo? Malko care făcea eforturi pentru a se stăpâni să nu sugrume pe furiș oribila maimuță-veveriță care se agățase de umărul lui, întrebă:

— Cine este Jambo?

Tânărul hippie îl consideră ca de pe altă lume și spuse:

— Nu știu nimic despre el. Este un tip mai mult cu pielea neagră – negru sau arab – are un fes brodat pe cap și păr cârlionțat. Strigă mereu *„Jambo"*[1].

— Este bine și așa, zise Malko.

Nu era momentul să ignore acest început de pistă. Tipul hippie mai spuse:

— O să-i găsiți pe Ajuna Beach pe partea cealaltă a râului. Ei au trecut aseară pe la Calanguta pe la poștă.

Malko reuși să se debaraseze de maimuță și întrebă în mod automat:

— Cum se îmbracă de obicei Chino-Bu?

Hippy-ul își scărpină cu încrâncenare organele sexuale și îl privi cu sinceră surprindere.

— Îmbrăcată? Ea nu poartă nimic. Doar o centură de argint, cred.

— Cum ajungem la Ajuna Beach?

---

1. Bună ziua! în hindusă (n.a.)

Individul le arătă capul stâncos.

— Se poate merge pe-acolo. Există o potecă, sau prin junglă. Trebuie traversat râul care nu este prea adânc.

Malko şi Eleonor continuară drumul. Le trebui încă o jumătate de oră ca să ajungă la capătul plajei, apoi merseră pe o potecă şerpuind printre stânci. Soarele era acum sus şi ardea îngrozitor. Se întâlniră cu un indian care le oferi whisky de contrabandă şi haşiş.

Se mai întâlniră cu o fată cu ochii ficşi care cânta de una singură ca o nebună. Se opriră puţin ca să-şi şteargă sudoarea care curgea gârlă pe corpurile lor goale. Malko îşi spuse că Eleonor era într-adevăr superbă cu fesele cambrate şi având pielea de culoarea cafelei cu lapte. Deşi dormiseră în aceeaşi cameră la hotel, el nu se atinsese de ea. Ea adormise prima, întorcându-i ostentativ spatele.

Mai merseră puţin şi după încă un ocol, descoperiră Ajuna Beach. Spre deosebire de plaja Calangutte, nu exista nici un sat indian, ci doar sute de hippies.

* * *

— Chino-Bu? Nu cunosc. Mergeţi să vedeţi la restaurant, poate acolo.

Americanul tânăr şi bărbos, plecă fugind spre valuri. Malko privi descurajat zecile de cabane din foi de palmier care înconjurau plaja mare. Fiecare dintre ele adăpostea o familie hippie. Cam peste tot, hippie de ambe sexe dormeau goi pe plajă, în ciuda soarelui arzător. Alţii cântau la chitară.

Nu era nici un indian la vedere.

Ei descoperiră „restaurantul" ca din întâmplare, la o distanţă de cinci sute de metri – o cabană din frunze cu bănci rustice, rogojini şi o bucătărie în aer liber. O familie de indieni se instalase acolo şi hrănea de bine de rău, pe hippies mai înstăriţi; o duzină de indivizi aşezaţi pe jos, mâncând cu lăcomie chickencurry – o reţetă indiană (un pui la o tonă de orez), la 150 rupii porţia. Malko şi Eleonor se instalară aproape de intrare şi comandară bere şi felul de mâncare de lux, fish-curry la cinci rupii porţia. Asta pentru a nu ruina CIA.

Restaurantul părea să fie locul de întâlnire al tuturor celor de pe plajă. Hippies care nu aveau bani, veneau fără nici o ruşine să se aşeze lângă cei care mâncau şi cerşeau puţină mâncare. Unii fumau haşiş, oferind fără fasoane şi vecinului. Un „joint" ajungea astfel la cinci-şase persoane. Se împărţea mai uşor drogul decât mâncarea.

Malko se întoarse spre un cuplu așezat lângă ei.

— Dumneavoastră o cunoașteți pe Chino-Bu?

Era un francez cu nas mare, acompaniat de o fată slabă dar frumoasă. El clătină din cap:

— Nu!

— Dar pe Jambo?

Francezul surâse:

— Pe Jambo, da! Dumneavoastră îl căutați?

Malko ezită neîndrăznind să avanseze pe acest teren nesigur. Francezul nu insistă și reîncepu să mănânce, fără să încerce să prelungească conversația.

Intrară și ieșiră alți hippies. Malko și Eleonor terminară de mâncat, puțin descurajați. Ei se integraseră comunității hippie fără greutate dar cercetările lor nu înaintau deloc. Se pregăteau să plece, când un strigăt îi făcu să ridice capul:

— Jambo!

Tocmai intrase un personaj bizar, cu pielea foarte neagră, dezbrăcat cu excepția unui slip și a unei bonete rotunde brodată, pe vârful capului. Avea trăsături grosolane, nasul turtit, părul foarte ondulat și purta un șirag din jucărioare în jurul gâtului. Și un fel de desagă în bandulieră. În urma lui venea o fată, total dezbrăcată, mică, de tip pronunțat asiatic, cu o față netedă și păr negru scurt, cu ochii ca niște butoni de botine. Ea avea corp de copil, fără piept, cu picioare scurte. Fesele ei erau presărate cu pete roșii, de la insecte sau vreo boală rușinoasă.

Ei se așezară în fața lui Malko și a Eleonorei.

Malko îi examina cu cea mai mare discreție posibilă. Omul era desigur „Jambo", iar fata putea fi Chino-Bu. Jambo începu să vorbească tare, glumind cu vecini lui. Asiatica nu scotea nici un cuvânt, mâncându-l din ochi. Camaradul ei scoase din desagă o cutie din argint din care luă o bucată de pastă cenușie pe care începu s-o lovească de bancă. Apopi luă o pipă scurtă pentru hașiș, înfundă în ea pasta și o aprinse suflând cu voluptate fumul.

Foarte repede însă, făcu o grimasă și lăsă pipa jos.

— O porcărie! mormăi el.

Scoase amestecul negricios din pipă și îl aruncă jos. Asiatica îl contempla impasibilă. Francezul cu nasul mare scoase atunci, de sub banca lui, un sac de plastic plin de bucăți mari de rășină de hașiș și spuse:

— *Hei, man!* Vrei din cel de Afganistan *first choise?*

Deschizând sacul de plastic, luă de acolo o mică bucată și o

aruncă lui Jambo. Acesta o luă imediat și o îndesă în pipă, apoi se apucă să fumeze. El îi făcu cu ochiul francezului.

— Mai ai din ăsta?

— Dacă tu ai douăzeci de rupii, *man*...

Malko îi observa pe cei doi oameni cu atenție. El nu-i lăsă timp lui Jambo să răspundă. În tăcere, îi întinse francezului două bancnote de câte zece rupii. Celălalt băgă banii în buzunar, scoase o bucată de material negricios pe care i-l puse în mână.

— Când vrei să mai cumperi, spuse el simplu, eu sunt mereu aici cam la aceeași oră sau la mine acasă la capătul plajei, aproape de albia secată. Acestea fiind spuse, el plecă împreună cu prietena lui.

Malko rupse bucata de hașiș în două, după care surâzând, îi întinse jumătate lui Jambo fără să spună nici o vorbă, așa cum se procedează în asemenea cazuri. Jambo o luă în grabă, o mirosi și o îndesă în pipa sa. Măsură din ochi corpul superb al Eleonorei și o apostrofă:

— *Hei, sister,* tu nu fumezi?

— Mai târziu! răspunse aceasta luată din scurt.

Jambo izbucni în râs, se sprijini de peretele din frunze de cocotier pentru a-și fuma pipa, cu fesul pe ochi.

— *Faimos! man,* spuse el. *Faimos! You can't be lost in Ajuna beach, no, you, can't*[1].

Malko îl studia. Acesta, cu ochii lui vioi, în continuă mișcare, și corpul musculos, nu avea aparența unui drogat.Ce legătură avea el cu Chino-Bu, dacă ea era aceea? El părea, în orice caz, stăpân pe el. După ce fumă în liniște, el își scutură pipa goală de bancă și se aplecă spre Malko:

— *Man!* În seara asta este o petrecere pe plajă. Să vii cu prietena ta și cu „afganul" tău. Este de bună calitate și îmi place.

Malko își spuse că este prea frumos.

— Unde-i asta?

— La capătul dinspre sud, chiar înaintea stâncilor. O să găsești tu. O să fie multă lume acolo.

El vorbea cu Malko, dar nu-și lua ochii de la Eleonor. Negresa coborî ochii jenată. Camarada lui Jambo nu deschisese gura. Malko se-ntreba dacă această bucățică de femeie era cea care deținea armele destinate să-l asasineze pe Henry Kissinger.

---

1. Nu te poți pierde pe Ajuna Beach (n.a.)

Capitolul XV

Un cuplu făcea dragoste „à l' hollandaise", la mai puţin de o sută de metri depărtare de Malko, aşezaţi chiar pe nisip. Fata ţipa declanşând râsete răutăcioase. Uriaşul foc din trunchiuri de cocotieri lumina cu flăcările lui jucăuşe zeci de hippies întinşi pe plajă. Petrecerea aducea în acelaşi timp şi cu o orgie romană, şi cu un foc de tabără şi cu un happening. Mai mulţi purceluşi erau prăjiţi pe jar, însoţiţi de enorme platouri cu salate din legume locale şi fructe şi mai ales de bere şi de haşiş. Luna plină care se ridica din spatele plantaţiei de cocotieri părea să dezlănţuie instinctele celor din colonia din Ajuna Beach. Probabil că vântul ducea fumul de haşiş până la Bombay.

Malko, cu săculeţul lui în mână, căuta să se facă cât mai puţin remarcat. Lângă el, Jambo, asiatica şi Eleonor mâncau, fumau şi conversau. Nu-i descoperise încă naţionalitatea lui Jambo. Engleza acestuia era aproximativă.

O fată cu privirea fixă lingea o bucată de trestie de zahăr. Legănându-se ca o pendulă, ea veni şi se aşeză în faţa lor. Îl arătă cu degetul pe Malko şi cu un râs strident începu să strige:

— Ăsta-i diavolul, e diavolul!

Ea îl fixa cu o intensitate hipnotică. Jambo se aplecă spre el:

— Nu acordaţi atenţie *man!* Este intoxicată cu LSD, dar nu rea. Staţi să vedeţi o să facem un truc.

Luă o ţigară, o sticlă de scotch, muie capătul ţigării în sticlă ţinând-o de un capăt, apoi o scoase, o băgă în gură şi aprinse capătul uscat al ţigării. El aspiră fumul, după care i-o întinse lui Malko.

— Poftim! Cu asta tu eşti stone în mai puţin de două minute.

Malko nu putea refuza. Amestecul de fum și de vapori de alcool era uluitor. El i-o înapoie lui Jambo care se lăsă pe spate, cu capul pe coapsele Eleonorei. Asiatica trăgea, de asemenea, dintr-o pipă. Din cauză că era oarecum răcoare, toată lumea era mai mult sau mai puțin îmbrăcată, dar nu se depășeau blugii pentru bărbați și rochiile ușoare pentru femei.

Malko se gândea cum să afle mai mult. El sperase că Jambo se va ameți din cauza hașișului, dar el ținea pipa ca pe un biberon. Luna care se ridica deasupra plantației de cocotieri fu salutată cu urlete. Trăgând din țigarea lui, Jambo puse mâna pe sânii lui Eleonor. Ea îi aruncă lui Malko o privire tulburată. Înverșunându-se, Jambo începu să umble cu cealaltă mână pe sub rochie, frământându-i sânii cu mâinile, mormăind:

— *Man, oh, man,* este frumos!

Pudica Eleonor era complet schimbată. Malko nu-și putea da seama dacă era din cauza lunii sau a hașișului, pe care Jambo o obliga să fumeze neîncetat. Ea însă nu părea șocată de avansurile precise ale partenerului ei.

Malko își spuse că s-a comportat ca un prost în ajun la hotel, afară de cazul în care Eleonor nu voia să refuze un individ din aceeași rasă.

Asiatica contempla toate aceste manifestări cu un ochi de bovină. La Ajuna Beach era interzis să fii gelos.

Flăcările focului oscilau. Drogul era pe terminate. Olandezii adormiseră unul peste altul. Fata, intoxicată cu LSD, se freca de un cocotier, lansând în continuu apropouri fără perdea.

Jambo se agăță de coapsele Eleonorei, lungindu-se și antrenând-o împreună cu el. Eleonor și el erau acum culcați pe o parte, față-n față. Cu cea mai mare neruşinare, mâinile lui pipăiau corpul negresei. Deodată, el o răsturnă pe spate și acum era peste ea.

Eleonor scoase un țipăt înăbușit și îi scăpă printre mâini ca un țipar. Malko auzi o șușoteală precipitată, îl văzu pe Jambo ridicându-se, luând-o pe Eleonor de mână și dispărând în întuneric, spre plantația de cocotieri. Își reprimă un sentiment de gelozie, spunându-și că ea-și îndeplinește cu conștiinciozitate datoria de agent, afară de cazul în care alcoolul și hașișul nu-i declanșase cumva apetitul sexual.

El nu avu timp să-și pună întrebări. O meduză parfumată și insistentă se strecură și se lipi de el. El simți o gură lipindu-se

de gura lui, apoi o limbă moale încerca să-i desfacă dinții.

Asiatica se trezea.

Beată de hașiș, agățându-se de Malko, ea se lipea de el decisă să-l consoleze.

Corpul ei subțire de băiețel îl acoperi, strivindu-se de el. Mirosea a hașiș și a alcool. Mâna se coborî de-a lungul blugilor lui Malko și murmură în engleză:

— *Sock it to me! Sock it to me!*[1]

Accentul ei stâlcit putea fi foarte bine japonez. Malko nu dori s-o bruscheze, dar în fața agresiunii, se decise s-o facă pe drogatul, mormăind și întorcând capul, dar asiatica nu era decisă să renunțe la desert. Cu o abilitate demnă de o cauză mai bună, ea se strecură, smulse aproape fermoarul blugilor și acoperi deschizătura cu gura ei moale și lacomă. El încercă să se elibereze, dar ea se culcase pe jumătate peste el și se comporta ca o sondă răbdătoare și regulată care smulge țițeiul din pământ. Malko fu cuprins de o senzație plăcută. Asiatica își atinsese parțial obiectivul.

Imediat, cu un mormăit bovin, se așeză călare peste el și se înfipse cu abilitate. Malko avu o tresărire de respingere dar partenera lui, pe punctul de a atinge punctul culminant al plăcerii se agăță atât de bine de el, încât trebui să se descarce în corpul ei de băiat.

Apoi, ea se răsturnă într-o parte, căzu pe nisip și rămase acolo ca o meduză abandonată de maree, beată de hașiș și de sex.

Doar un ultim careu de hippies continua petrecerea. Malko nu știa dacă asiatica își va aminti a doua zi de întâlnirea lor. Din nou îi veni în gând Eleonora. Cel puțin, acum se putea spune că stabiliseră contactul cu adversarii lor.

* * *

Eleonor coborî capul ca să poată intra în cabana mică, cu suflul cald al lui Jambo în ceafă. Odată intrați, acesta o lipi de el, cu burta înainte. Ea nu se putu împiedica să nu resimtă o oarecare tulburare în fața dorinței primitive, fără reținere.

---

1. Bag-o în mine! (n.a.)

Cabana mirosea a legume și a pește și era cald. Lumina lunii se strecura printre frunzele care alcătuiau acoperișul.

Jambo o împinse în față și ea trebui să se lungească pe o rogojină, lovindu-se de o grămadă de unelte așezate într-un colț.

— Lasă-mă! murmură ea. Nu vreau.

Făcându-se că nu aude, Jambo se lăsă în genunchi în fața ei, îi desfăcu cu brutalitate genunchii și-și băgă capul între coapsele ei. Dinții lui găsiră nylonul slipului pe care-l deșiră dintr-o mișcare, după care se ridică, scuipă bucata de țesătură și zise cu un râs dement:

— *Hei sister!* Să vezi ce-o să-ți placă.

Foarte tulburată, Eleonor renunță să lupte, se uită la Jambo cum forfotea cu mâna în jur, aprinse cu o brichetă mai multe bastonașe de tămâie. Mirosul puternic o făcu pe negresă să-ntoarcă capul.

Foarte calm, negrul desfăcu pânza care-i înfășura coapsele, și se lungi pe rogojină. Apoi, o luă de păr și o întoarse cu fața spre el astfel încât ea ajunse cu fața spre abdomenul lui și o obligă să aplece capul. Eleonor nu văzuse niciodată un organ sexual atât de impresionant, nici chiar în ghetoul din Detroit când vagabonzii se amuzau făcând exhibiționism la ieșirea de la școală. Ea avu o ultimă tresărire.

— Prietenul meu! spuse ea. O să fie gelos.

Jambo rânji:

— El se distrează cu Chino-Bu.

Acest nume lovi urechile Eleonorei Ricord ca un trăznet. Astfel se făcu că-i găsiră pe cei pe care-i căutau.

Jambo abandonă prima sa idee, o răsturnă cu fața în jos și o penetră cu brutalitate. Ea observă că corpul ei îl primea cu bucurie. Ar fi crezut că este un piston de locomotivă. Ea uită de CIA., de Malko și de arme. În timp ce el își făcea treaba, se auzi țipând.

Când spasmele feselor sale se calmară, el căzu alături de ea și încercă s-o mângâie.

Apoi reîncepu lovindu-l de podeaua de pământ bătătorit. El era inepuizabil ca și când n-ar fi făcut dragoste de luni de zile. Eleonor avea impresia că orele se scurg, fără ca el să se mai oprească. Pântecul ei era un bulgăre de foc și de plăcere. Ea nu știa de câte ori țipase.

Acesta mocnea în ea la foc mic, în timp ce el freca ușor mucoasele ei interne, apoi el se dezlănțuia și dintr-odată clocotea și dădea impetuos în clocot. Ea își arcuia corpul, ajungând să ridice masa de mușchi care o strivea.

Jambo păru să se potolească și se întinse pe spate lângă ea.

— De unde vii tu? întrebă el.

— Din USA, din Detroit.

Ea își pregătise răspunsurile.

— Ce faci acolo?

— Dau lecții de yoga. Am venit în India ca să învăț secrete de-ale meseriei.

— Și blondul care-i cu tine?

— El lucrează în Alaska. Comandă un vapor vara. Acum este în vacanță.

— Cum ai venit tu aici?

— Cu autobuzul.

— Unde l-ai găsit?

— La Bombay.

El tăcu, aparent satisfăcut. Eleonor întrebă cu timiditate:

— Dar tu? Tu nu ești american.

— Nu. Sunt sudanez.

— Tu ce faci? De ce ești aici?

El avu o ezitare, apoi izbucni în râs.

— Eu fac revoluție.

Eleonor se grăbi să schimbe subiectul.

— Prietena ta nu o să spună nimic... din cauza mea?

El ridică din umeri.

— Ei puțin îi pasă.

Tăcu, apoi adăugă:

— Îmi place foarte mult să mă sărut cu tine. Va trebui să ne revedem. În două zile plec, dar voi reveni. Tu rămâi la Ajuna?

— Unde pleci tu? întrebă Eleonor.

O palmă îi tăie răsuflarea. Ea închise ochii, zăpăcită, deodată îngrozită. Vocea aspră a lui Jambo îi parveni ca un zgomot înfundat.

— Să nu-mi pui întrebări; mă sperie să vorbesc despre asta. Aici nu trebuie să te interesezi de ceea ce fac ceilalți. Săptămâna trecută a fost găsit un șmecheraș plutind în apă.

Eleonor căzu pe gânduri. Atitudinea lui Jambo confirma informațiile lor. Ochii ei se obișnuiau cu întunericul și ea putu să cerceteze mai bine interiorul cabanei. Era imposibil să ascunzi arme acolo, în afara cazului în care nu cumva exista o groapă ascunsă sub rogojină. Sudanezul se-ntoarse brusc pe-o parte.

— Mi-e somn, spuse el. Cară-te!

Eleonor își îmbrăcă rochia și ieși din cabană. Pe plajă se instalase liniștea deplină. Ea zări ultimele resturi ale focului cel mare un pic mai departe și își începu drumul. Picioarele sale abia o duceau, burta îi era grea și jilavă și îi dădea senzația că Jambo încă o penetra. Își sucea gleznele mergând prin pietre spre mare. Ea se dezbrăcă și plonjă în valuri, se bălăci și se spălă. Avea impresia că se trezește dintr-un vis periculos și frumos. Era o amintire pe care trebuia să și-o gonească din minte. Ieși din apă și se-ndreptă spre foc, unde-l găsi ușor pe Malko. Acesta moțăia. Chino-Bu dispăruse.

— A fost greu?

Ea clătină din cap fără să răspundă, apoi oftă:

— Sunt foarte obosită și mă doare îngrozitor capul.

— Cred că suntem numai buni să ne culcăm pe plajă, spuse Malko.

Ei se îndepărtară de foc și merseră să se instaleze într-o scobitură săpată în nisip, la marginea plantației de cocotieri. Eleonor îi povesti cele ce auzise.

— Deci aceea e tocmai Chino-Bu! oftă Malko. În mod automat, Eleonor se lungi în brațele lui. Amintirea lui Jambo penetrând-o o înfioră. Brațul lui Malko se strecură în jurul feselor ei. Cu capul pe umărul lui, ea simți că corpul ei se-ncălzește și se decontractează. Fără nici o vorbă, ei făcură dragoste și rămaseră înlănțuiți în răcoarea sfârșitului nopții.

— Trebuie să găsim aceste arme, spuse cu voce joasă Eleonor. Eu nu cred că sunt ascunse în cabana aceea. Nu există nici măcar un lacăt.

— O să vedem mâine, zise Malko.

Niciodată nu se gândise că contactul cu adversarii se va face sub această formă neașteptată. Lui Malko îi fu greu să adoarmă, gândindu-se ce se petrecuse în realitate între Eleonor și Jambo.

* * *

Soarele ardea ca acidul umerii lui Malko. Întins pe plajă, el supraveghea cabana lui Jambo. Sudanezul era la vreo sută de metri în mare în spatele recifului stâncos, la bordul bărcii sale, pregătindu-se să pescuiască languste. În sfârşit, Chino-Bu venise la cabană şi se odihnea.

Ochii încercănaţi aî Eleonorei dovedeau devotamentul ei faţă de C.I.A. Întinsă pe burtă, ea moţăia. În jurul lor era vânzoleala obişnuită a tinerilor hippies. Malko reflecta la felul în care să-şi pună planul în aplicare. Înainte de toate, trebuia să afle unde sunt armele. Deşi Kuweitul părea departe, în acest moment, nu era decât o distanţă de patru ore cu avionul. Fusese o idee genială a activiştilor palestinieni, aceea de a veni să se ascundă în mijlocul acestei comunităţi hippie. Serviciile secrete israeliene nu aveau, în mod sigur, informatori la Ajuna Beach. Fără contribuţia lui Winnie Zaki, el n-ar fi venit să caute în Goa pe asasinii lui Henry Kissinger.

— Vine Chino-Bu, anunţă el cu voce joasă.

Japoneza tocmai ieşea din cabana lui Jambo. Dezbrăcată ca de obicei, ea se îndepărta cu pas vioi.

— Urmăreşte-o! ordonă Malko. Mai ales fii atentă ca ea să nu se întoarcă prea repede.

Eleonor se ridică şi plecă de-a curmezişul plajei.

Din momentul în care Chino-Bu şi Eleonor se întâlniră, el se ridică şi se îndreptă spre cabană. Din barca lui, Jambo nu-l putea vedea.

* * *

Malko simţi conturul unui plic gros ascuns sub fructe, legume şi ouă din răchită. El îl scoase şi îl deschise. Găsi bancnote de o sută de dolari USA, cinci sute de mărci, două bilete de avion şi două paşapoarte, unul pe numele John Bougola şi celălalt C. Kukusai. Ei trebuiau să efectueze mai multe zboruri. Primul era Bombay-Kuweit, cursa nr. 371 a Koweit Airways din 18 ianuarie — ziua sosirii lui Henry Kissinger. Cele două bilete erau în perfectă regulă. Puse totul la loc în fundul coşului.

El întoarse rogojina punând câțiva gandaci pe fugă, fără să găsească ascunzătoarea. Jambo nu păstra armele acolo. Malko ieși și se pierdu în plantația de cocotieri, morocănos și perplex. Trebuia să găsească armele înaintea zilei de mâine, căci altfel planul lui eșua.

Acestea erau ascunse bineînțeles într-un loc sigur. Jambo și Chino-Bu nu puteau să-și încredințeze secretele celorlalți hippies. Unde era însă acest loc? Malko se întâlni cu Eleonor și Chino-Bu la restaurant, își comandă un ceai și sfârși prin a se îndepărta discret cu Eleonor.

— Chino-Bu v-a povestit ceva interesant?

Eleonor clătină din cap.

— Nimic! Ea abia vorbește. Mi-a spus că nu vorbește decât japoneza.

— Armele nu sunt în cabană, spuse el. Trebuiesc căutate în altă parte.

Dacă nu găsea armele, era obligat să-i elimine fizic pe Jambo și Chino-Bu.

— Ea mi-a spus doar că trebuie să meargă mâine la Bombay pentru a ridica pașapoarte noi, explică Eleonor. Se pare că le-au fost furate pașapoartele.

Malko se gândi la cele două pașapoarte găsite în coșul de fructe. Jambo și Chino-Bu plecau într-adevăr să ducă armele în Kuweit.

— Ei pleacă cu armele, spuse el. Trebuie să le găsim.

— Probabil că le-au îngropat prin plantația de cocotieri sau orezărie. Sunt locuri suficiente, sugeră Eleonor.

Malko asculta doar cu o ureche, fiind atent la Jambo care se pregătea să vină la mal.

— O să vedem, spuse Malko. În orice caz, nu trebuie să-l slăbim din ochi.

La câțiva pași depărtare, doi pederești se ungeau cu ulei de cocos cu râsete stridente. Ei se bălăciră în apă așteptând ca piroga să ajungă la mal. Jambo aruncă în direcția lor o enormă langustă verzuie. Chino-Bu ieși din plantația de cocotieri și veni în fugă scoțând țipete ascuțite. Ei îl ajutară pe Jambo să scoată piroga din apă. Cinci sau șase languste se zvârcoleau pe fundul ei. Jambo i le aruncă lui Chino-Bu.

— Du-te să le vinzi la restaurant; nu mai puțin de zece rupii fiecare!

Pentru a putea să cumpere puțin hașiș.

El îi cuprinse talia Eleonorei și îi mângâie sânii umezi, aproape fără să se ascundă, șoptindu-i ceva la ureche. Ea se desprinse, râzând un pic forțat. Malko privea spre mare. Cu miile de dolari și cele cinci sute de mărci din coșul cu legume, puteau trăi în India trei sau patru ani. Deci nu pentru a supraviețui se obosea sudanezul să plonjeze în mare în căutarea langustelor. Dinpotrivă, fundul mării constituia o minunată ascunzătoare pentru armele băgate într-un sac etanș. Era un loc în care nici unui hippie nu i-ar trece prin cap să le caute. Echipamentul pentru scufundare la Ajuna Beach nu trebuia să fie prea sofisticat.

El era grăbit să-și verifice teoria, dar asta nu va fi o treabă ușoară. Pentru asta trebuia o mască. El văzuse una și o pușcă submarină, în afară de cea pe care Jambo o aruncase în fundul pirogii sale.

— Dumneavoastră mergeți la restaurant? întrebă Jambo. O să mâncăm și o să fumăm puțin, acum că avem bani.

El vorbea cu amândoi, dar ochii săi o fixau pe Eleonor. Aceasta primi aprobarea mută a lui Malko. Acesta din urmă surâse cu inocență.

— Mie nu mi-e foame, spuse el. Am să mai rămân puțin pe-aici, și revin pe la voi, sau mă duc la poștă la Calangute să văd dacă am ceva corespondență.

Jambo luase deja pe cele două fete pe după umeri.

— O.K., zise el. Pe curând!

Malko se lungi pe burtă lângă pirogă, observând trioul care se îndepărta.

Negrul lăsase echipamentul de scufundare în pirogă. Trebuia să fii foarte suspicios la Ajuna Beach ca să-ți fie frică de furt.

Marea scânteia mai departe de micul recif acolo unde negrul se dusese la pescuit. Poate că acolo erau armele destinate uciderii lui Henry Kissinger.

Capitolul XVI

Malko se scufundă vertical în apa călduță, antrenat de centura de plumb. Oceanul Indian părea aproape rece din cauza căldurii toride de pe plajă. Masca și aparatul de respirat fără butelie nu-i permitea să rămână mult timp la fund, ci cel mult un minut, un minut jumătate. El văzu stâncile verzui și urcă la suprafață împingându-se cu o lovitură de picior în fundul apei. Ajuns la suprafață, se uită în direcția plajei. El era ascuns spatele stâncii. Dacă Jambo o dorea la fel de mult pe Eleonor, avea la dispoziție două ore bune.

Se scufundă din nou chiar în locul unde-l văzuse dispărând pe sudanez. Din fericire, apa era destul de limpede. El ateriză pe fundul nisipos al apei, presărat de asperități pietroase. Un pic mai la dreapta zări masa întunecoasă a unui masiv mai important. Înotă în direcția aceea, dar când ajunse acolo simți că plămânii îi explodează, așa că trebui să urce din nou la suprafață. Își umplu plămânii cu aer și repetă scufundarea, aterizând de data acesta în mijlocul stâncilor – un labirint de adâncituri, de asperități, de minigrote. Pești multicolori îi treceau printre picioare, se apropiau de mască, îl atingeau și apoi fugeau. Un banc având culoarea curcubeului se strecură pe sub abdomenul său.

Malko începu să exploreze fundul. Ochii lui începeau să distingă culorile și să recunoască moluștele și peștii ascunși în întuneric și antenele unei languste ascunsă într-o crăpătură de stâncă.

Trebui să iasă din nou la suprafață pentru a-și împrospăta rezerva de aer pentru a se scufunda din nou. Înotă de-a lungul stâncilor, atinse nisipul care se pierdea spre larg și se-ntoarse. Masca lua apă și era foarte dezagreabil.

Efectuând vreo douăsprezece scufundări, reuşi să delimiteze zona stâncoasă. Rănile căpătate la Hong-Kong îl supărau şi el reuşea să stea din ce în ce mai puţin timp sub apă. Şi totuşi, trebuia să găsească armele.

Se odihni la suprafaţă câteva minute făcând pluta în apa călduţă încercând să se gândească. Dacă armele erau ascunse în fundul mării ele se găseau desigur în stânci. Dacă ar fi fost lăsate pe nisip, riscau să fie duse de curent. Dar existau sute de adâncituri. O jumătate de duzină de pistoale mitralieră MP 5, încărcătoarele lor şi câteva grenade nu ocupau loc prea mult.

Cu un ultim efort, Malko se scufundă din nou atât de obosit, încât apa i se păru rece. De astă dată se hotărî să exploreze centrul masivului unde se aflau mai multe scobituri întunecoase, asacunse de alge.

În prima nu găsi nimic decât câţiva ţipari mari şi o mulţime de peştişori mici, negri, cu capul alb. Ceva începu să mişte şi el se retrase instinctiv. Era o enormă langustă, băgată într-o scobitură. Cu sângele zbătându-i-se în tâmple, el se duse la a treia.

Trebui să dea drumul ultimelor bule de aer pentru a nu se înăbuşi. Era o mică grotă naturală care părea goală la rândul ei. Se pregătea să iasă din nou la suprafaţă, când zări ieşind de sub stâncă o pată galbenă.

Pieptul lui era gata să explodeze. Dădu-o lovitură puternică de picior în fundul apei pentru a se împinge spre suprafaţă şi simţi o puternică durere în călcâi. De data asta îi trebuiră cinci minute ca să se refacă. Îşi examină călcâiul drept şi descoperi o tăietură care sângera abundent. Trebui să se sprijine de un coral. Se ruga ca nu cumva să existe rechini.

În sfârşit, se lăsă dus de apă pentru a nu ştiu câta oară şi trebui să înoate vreo zece metri, luptând contra mareei, pentru a regăsi stânca. Intră într-o mini grotă, cu capul înainte.

I se accelerară bătăile inimii; degetele lui atinseră o pânză cauciucată. Distinse un sac galben, se agăţă de el şi vru să tragă, dar sacul era solid fixat. Se obosi timp de mai multe secunde, făcând eforturi zadarnice fără să reuşească să-l mişte un milimetru.

Trebuia să urce la suprafaţă. În momentul în care lua mâna de pe pachet, el zări cele două mari antene ale unei languste.

Instinctiv, se agăță de carapacea alunecoasă și verzuie. Nu crezuse că asperitățile acesteia sunt atât de dure și ascuțite, așa că trebui să-i dea drumul, apoi reuși să se agațe de alveolă. Furioasă, aceasta își agita antenele.

Cu o lovitură de călcâi, porni spre suprafață.

În timp ce se ridica, văzu năpustindu-se spre el ceva pe care îl luă drept un rechin enorm sau un delfin. Apoi distinse o mască. Un alt scufundător îndrepta spre el o pușcă de vânătoare submarină.

* * *

— Jambo! strigă sudanezul.

Strigăte bucuroase îi răspunseră. Între Chino-Bu și Eleonor, Jambo juca rolul pașei, de la începutul prânzului, ținând câte un braț în jurul fiecăreia dintre fete.

Era la a treia pipă de hașiș și vioiciunea sa nu se resimțea deloc. Eleonor își ascundea cu greutate îngrijorarea, gândindu-se la Malko, dar sudanezul părea să nu sesizeze nimic. Cât despre Chino-Bu, aceasta îl sorbea din ochi pe Jambo. El nu-i adresase nici un cuvânt pe parcursul prânzului.

— Să mergem! zise Jambo.

El plătise deja. Mângâia coapsele Eleonorei împingând-o în fața lui. Chino-Bu îi urma extaziată. Sudanezul se-ntoarse spre ea.

— Tu trebuie să te duci să cauți lemne.

— Acum?

— Da!

El o fixă cu insistență și ea dispăru în cealaltă parte a plajei. Jambo se aplecă la urechea Eleonorei:

— Vino să mă înveți yoga!

Plecară de-a lungul plajei. Eleonor se simți deodată înspăimântată. Sub aparența excentricităților sale, Jambo avea o voință de fier și o organizare perfectă. El nu lăsa nimic la întâmplare și hașișul nu părea să-i diminueze calitățile.

Deodată el se opri și înjură printre dinți, privind spre ocean. Eleonor crezu că i se umple stomacul cu cărămizi. Urmărind direcția privirii lui, ea zări scânteind sub o rază de soare un obiect plutind la suprafața apei. Era masca de scufundător purtată de Malko.

Fără să se mai ocupe de ea, începu să fugă ca un nebun, mai întâi spre piroga eșuată, apoi spre cabana sa. Eleonor demară în spatele lui cu toate forțele ei. Când ea ajunse la rândul ei la cabană, obosită și speriată, Jambo se pregătea să armeze o pușcă de vânătoare submarină, și își pusese deja o mască în jurul gâtului, își încinsese o centură de plumb în jurul taliei și luase un pumnal în mână.

— Jambo! ce vrei să faci?

Cu arma pregătită, el voia să iasă. Eleonor îi bară drumul. Fără să spună un cuvânt, el îi dădu un pumn peste gură. Negresa se clătină, țipă, avu impresia că limba ei mușca un carton gros,dar găsi curajul să apuce arma lui Jambo de coadă. Jambo o apăsă atât de violent cu vârful de stomacul ei, încât simți că săgeata îi pătrunde în carne.

— Cară-te, sau te omor! mormăi el.

Eleonor își înghiți saliva cu inima strânsă.

— Unde mergi? bâlbâi ea. De ce ești furios?

— Cară-te îți spun, ori te străpung!

Ea văzu că este gata să-și pună amenințarea în practică, așa că se dădu la o parte. El se năpusti ca un nebun spre mare. Eleonor îl văzu intrând în apă și înotând în direcția unde era Malko.

* * *

Instinctiv, Malko agită brațul ținând langusta ca un gest de apărare, voind să creadă că scufundătorul nu-l văzuse, dar noul venit se îndrepta chiar spre el, cu săgeata îndreptată înainte.

Cu un salt disperat, el porni spre suprafață. Săgeata porni, îi zgârie coapsa și se pierdu printre stânci. Scufundătorul luase un elan atât de mare încât lovi pântecul lui Malko cu capul puștii sale, ca pentru a-l străpunge. Prin mască, Malko recunoscu nările turtite și ochii plini de ură ai lui Jambo. El nu avea nici-o armă în afara langustei sale. Celălalt avea tot timpul să recupereze săgeata legată cu fir de nylon și să tragă liniștit dacă el ar fi încercat să fugă.

Atunci zări pumnalul agățat de centura lui Jambo. Erau atât de aproape unul de celălalt că el n-avu decât să-ntindă mâna pentru a-l smulge din teaca lui.

În ciuda retragerii grăbite a sudanezului, dacă Malko ar fi fost un asasin, ar fi avut de zece ori timp să-i bage pumnalul în ficat. El, însă, se mărgini să iasă la suprafață. Jambo, de asemenea, nu avea butelie, fiind obligat și el să iasă la suprafață pentru a arma din nou pușca. Acum, erau la egalitate.

Malko spera să nu fie nevoie să angajeze o luptă deschisă cu sudanezul, deoarece ar fi trebuit să-și schimbe toate planurile. Abia ieșit cu capul din apă, el expiră aerul stricat și inspiră profund pentru a fi gata de o nouă scufundare. Câteva secunde mai târziu, capul ciufulit al lui Jambo străpunse apa mării la câțiva metri de el. Îl zări pe Malko și înotă pe spate depărtându-se de el cu pușca și săgeata în mâna stângă.

Malko strigă:

— Jambo! Jambo! ce vrei să faci?

Înotă încet spre el, fără să lase cuțitul cu mâner de plută. Trebuia să-l împiedice să rearmeze pușca. Dacă nu reușea, era în pericol de moarte.

— Ticălosule! urlă sudanezul. Am să te omor.

Malko flutură în aer langusta.

— Tu ești nebun? Pentru o langustă?

Tonul lui era atât de sincer încât celălalt se potoli câteva secunde. Malko profită pentru a insista:

— Știu că n-ar fi trebuit să folosesc masca ta, dar voiam să-i ofer o langustă Eleonorei.

Jambo ezita încordat ca un arc în apă, gata să întindă cablul elastic al puștii sale.

Malko avea timp suficient pentru a-și înjunghia adversarul. Dacă-l lăsa să-și armeze din nou pușca ar fi fost la discreția lui, dar nu trebuia ca palestinienii să afle, până-n ultimul moment, că CIA le aflase planurile. Pentru asta, însă, era nevoie ca Jambo să nu-l considere pe Malko un inamic.

Acesta din urmă înotă spre negru și îi întinse pumnalul ținându-l de lamă:

— Poftim! zise el. Ți l-am luat pentrucă mi-era frică.

Acum era la discreția adversarului său, în picioare în apă, așteptând cu inima cât un purice. Își risca viața pe o simplă intuiție. Jambo luă pumnalul și-l puse la loc în teacă, apoi, cu un zgomot sec și puternic rearmă harponul, păstrând degetul pe trăgaci. Malko îi pândea mișcările, ca și când ar fi fost într-o

pivniță cu o sălbăticiune primejdioasă, gata să-l sfâșie la orice mișcare neîndemânatică. El simțea că Jambo ezita să-l omoare, că gestul lui de supunere avusese efect.

— Ce făceai tu aici? mormăi el.

— Ți-am mai spus, spuse Malko. Pescuiam.

— Nu ziceai că te duci la Calangute?

— N-am mai putut pentrucă mi-am tăiat piciorul, la plecare, într-o piatră. Privește!

El se așeză în fund și-i arătă tăietura adâncă, din care mai curgea sânge. Acum Jambo era serios dezorientat.

— Nimeni în afară de mine n-are voie să pescuiască aici, spuse el pe un ton agresiv. Era deja cât pe ce să omor un neamț din cauza asta alaltăieri.

— Eu te asigur că nu știam, zise cu umilință Malko.

Ei înotau unul în fața celuilalt, Malko ținând langusta în continuare în mâna plină de sânge. El i-o întinse lui Jambo.

— Ține-o! este a ta.

Gestul îl calmă definitiv pe sudanez.

De acord, mârâi el, o s-o mâncăm împreună.

El începu să înoate spre mal, trăgând pușca după el. Malko îl urma.

Cerul îi păru un pic mai albastru; scăpase cu zile și acum știa unde sunt armele. Restul misiunii sale era încă mai greu de adus la îndeplinire. Jambo ar încerca să-l omoare la prima bănuială. Nu era sigur dacă nu cumva generozitatea acestuia nu era doar un vicleșug pentru a afla ceva în plus.

Ei ajunseră împreună pe plajă. Eleonor aștepta sprijinită de pirogă. Ea se precipită spre Malko care șchiopăta. Imediat, îi remarcă fața și buza umflată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko.

Eleonor se forță să surâdă văzându-l sosind pe Jambo.

— Nu s-a întâmplat nimic, îl liniști ea, decât o mică neînțelegere. Dar tu ești rănit.

Mâna continua să-i sângereze și piciorul îl durea foarte tare. Jambo se apropie, cu o falsă bună dispoziție, și puse o mână pe umărul lui Malko.

— Nu trebuie să-mi porți ranchiună, *man!* Aceste languste sunt tot ce am la dispoziție pentru haleală. Am crezut că vrei să mă deposedezi de această avere. Nu-sunt prea multe

exemplare, pentru că apa este rece. Prietena ta a vrut să mă oprească și eu m-am enervat.

Dar o să mâncăm în seara asta împreună langusta ta toți patru, pentru că mâine plec la Bombay pentru a ne ridica pașapoartele.

— Excelent! zise Malko. Eleonor și cu mine vom cumpăra legume de la restaurant și o vom găti.

— Great, man, great, spuse sudanezul pe un ton grav. Privirea sa părea perfect inocentă, dar în mai multe rânduri, Malko surprinse în ea o licărire primejdioasă. Jambo, bănuia oare că el este un dușman?

Acesta din urmă își agită pușca:

— Pe curând!

— Pe curând!

Eleonor întinse pânza care-i înfășura coapsele pe nisip și ei se așezară deasupra. Piciorul lui continua să sângereze. Ea se strânse lângă el. Pielea îi era moale și caldă, dar fața îi era umflată.

— Mi-a fost atât de frică. Am crezut că o să te omoare. Ai găsit ceva?

— Da! spuse Malko, dar era cât pe ce să mă omoare. Îi povesti tot ce se petrecuse și spuse în concluzie:

— Rămâne de făcut ce este mai greu. Mi-e frică să nu mă bănuiască. Înainte de orice, trebuie să-l împiedicăm să împărtășească bănuielile sale lui Chino-Bu. Unde este ea?

Eleonor îi explică istoria cu legătura de lemne, apoi întrebă:

— Nu ar fi mai simplu să mergem să prevenim poliția indiană? Ei ar confisca aceste arme și asta ar fi tot.

— Noi nu suntem aici pentru asta, obiectă Malko. Mai există o posibilitate pentru ca planul meu să reușească și, în afară de asta, ca să aduci aici un polițist indian, ți-ar trebui o lună.

— Și dacă ar fi arestați pe aeroportul din Bombay?

— Aceasta ar fi o ultimă soluție, admise Malko. În așteptare, mergeți la cabană să-l ajutați pe Jambo să pregătească langusta. În nici un caz, nu trebuie să rămână singur cu Chino-Bu.

Eleonor deschise ochii mari.

— Dar vom fi obligați să-i lăsăm singuri pe timpul nopții.

Malko surâse misterios.

— Până atunci se pot întâmpla multe lucruri. Dă-mi sacul!

Ea îi întinse sacul care conținea tot tezaurul lor.

— Spuneți-i lui Jambo că eu m-am dus să-mi îngrijesc piciorul și că trec, apoi, pe la restaurant să cumpăr legume.

— O.K., spuse Eleonor am să fac treaba cum pot mai bine.

Malko se aplecă și o sărută pe buzele tumefiate.

— Pe curând!

El se depărtă șchiopătând pe nisipul arzător. Durerea era insuportabilă. Trebuia într-adevăr să-și îngrijească piciorul, dar asta era partea cea mai puțin importantă din ceea ce avea de făcut.

* * *

Eleonor scruta plantația de cocotieri extrem de neliniștită. Se lăsase noaptea și Malko nu reapăruse. Jambo era și el neliniștit, pregătindu-se să aprindă focul la care urma să gătească langusta. Eleonor respectase cu scrupulozitate consemnul dat de Malko; nu-l părăsise nici o secundă pe sudanez. Din momentul intrării ei în cabană, acesta o lungise pe rogojină și făcuseră dragoste, parcă pentru a-și cere iertare pentru palma dată, dar magia hașișului dispăruse și ea era cât pe ce să strige de scârbă.

Chino-Bu sosise un pic mai târziu aducând un braț de lemne pe care îl adunase de pe o distanță de doi kilometri. În timp ce apa fierbea, toți trei se duseseră să se întindă pe plajă, dar pe măsură ce absența lui Malko se prelungea, anxietatea lui Jambo devenea mai vizibilă. Când soarele se ascunse în mare, el îi spusese:

— Tu ar trebui să te duci să vezi ce face.

Ea ridicase din umeri.

— Mi-e lene.

Jambo nu mai insistase. Pe urmă se întorseseră în cabană. Ajuna Beach era luminată de zeci de lămpi cu petrol. Acum plaja era pustie.

O siluetă apăru dinspre plantația de cocotieri, agitând o lanternă.

— Eu sunt, strigă Malko.

El aducea un coș mare de răchită și avea piciorul drept bandajat și purta șlapi.

— Pe unde-ai umblat? întrebă Jambo bănuitor.

Malko se lăsă să cadă pe rogojină.

— Băiatul de la restaurant m-a dus până la Calangute, pe drumul orezăriei. El nu avea nimic ca să-mi acorde primul ajutor și îmi era frică să nu se infecteze, așa că am fost la farmacie ca să mă panseze și am profitat de ocazia aceasta ca să merg la piață. Priviți!

Adusese fructe, legume, bere și chiar o cutie de Nesscafé, ceea ce îl îmbună pe sudanez.

— Fantastic, *man!* exclamă el. O să bem cafea.

Din nou părea să-i fi îndepărtat bănuielile. El îi surâse lui Malko.

— Am crezut că te-ai cărat și mi-ai lăsat-o pe Eleonor.

Malko îi înapoie surâsul.

— Nu trebuie niciodată să vinzi pielea ursului...

Malko avu un schimb de priviri cu Eleonor. Negresa văzu că o luminiță veselă dansa în ochii strălucitori și asta o reîncălzi.

— Dumneavoastră plecați mâine devreme? întrebă Malko.

— În zori! spuse Jambo. Am să merg să pescuiesc două sau trei languste înainte să plec. Este ora cea mai potrivită. Apropo! Cum te-ai întors de la Calangute?

— Am luat autobuzul până la Baga, zise Malko. Nu este prea scump; doar o rupie. Apoi am traversat pădurea.

Răspunsese cu o voce calmă, fără nici o ezitare. Acum, însă, era sigur că Jambo îl bănuiește.

* * *

Flacăra lumânării oscila. Din enorma langustă nu mai rămăsese decât o carapace goală. Cu un oftat de plăcere, Jambo își scoase pipa și începu să îndese hașiș. Malko întrebă:

— Vrei cafea?

— Sigur, man!

Malko puse Nesscafé într-o ceașcă, puse două bucăți de zahăr și Eleonor umplu ceașca cu apă. Jambo o goli dintr-o înghițitură. Apoi, Eleonor distribui tuturor celor din jur. Puțin mai târziu, Malko se-ntinse.

— Cred că-i cazul să mergem să ne culcăm.

Jambo căscă.

— Ar trebui să rămâneți aici, aproape de cabană. Vă va fi mai puțin frig, decât pe plajă. Am să vă împrumut o cuvertură.

— O.K., zise Malko. Sunteți foarte drăguț.

Sudanezul îi întinse o cuvertură cu dungi. Malko se ridică.

— Să ne treziți ca să ne luăm la revedere.

— Sigur că da.

Ei se sărutară toți, apoi Malko și Eleonor merseră să se instaleze la câteva zeci de metri mai departe. Jambo îi conduse și îi instală într-o scobitură protejată de vânt, la vreo zece metri mai departe, apoi plecă. Luna lumina slab. Imediat ce sudanezul se depărtă, Eleonor întrebă:

— Ce-i cu el? De ce vrea ca noi să rămânem aici?

— Pentru că are intenția să ne omoare în noaptea asta. zise Malko.

Capitolul XVII

Eleonor se ridică într-un cot.

— *My God!*

Malko îi surâse pentru a o liniști.

— Nu vă fie teamă. Întâi de toate, știm de unde vine primejdia și în afară de asta nu este exclus să avem o surpriză plăcută.

El desfăcu sacul de pânză și Eleonor văzu strălucind pistolul extraplat.

Ea se alungi din nou lângă el. La început tremura ușor, apoi se calmă și adormi. Malko contempla stelele, mai ales una foarte strălucitoare, joasă, deasupra orizontului Oceanului Indian, atât de mare de ai fi crezut că-i Crucea Sudului, numai că nu erau în emisfera australă.

Ea era pe punctul de a dispare la linia orizontului, când un zgomot de pași pe pietriș îl făcu să tresară. Apucă pistolul său extraplat, gata să tragă asupra siluetei care se apropia, Cu o ușoară lovitură de cot o atenționă pe Eleonor, care se deșteptă tresărind și luă lanterna sa electrică.

Chino-Bu, cu o bucată de pânză legată în jurul coapselor, se opri și strigă cu vocea sa aspră:

— *Come quick! I am afraid. Jambo is sick.* [1]

Malko se ridică imediat, ascunzând pistolul între pielea sa și blugi. Eleonor porni pe urmele lui. Japoneza fugea în fața lor.

Malko intră primul în cabană.

Jambo era ghemuit într-un colț, cu mâinile încrucișate pe genunchi, cu pupilele nefiresc de dilatate, privind fix peretele despărțitor din fața lui. Malko urmări direcția privirii sale și zări

---

1. Veniți repede. Mi-e frică. Jambo este bolnav. (n.a.)

un fluture de noapte riguros imobil așezat pe cheie. O spaimă viscerală deforma trăsăturile sudanezului. El nu părea să vadă pe vizitatori.

— Ce are? întrebă Malko.

Chino-Bu începu să vorbească cu volubilitate într-o engleză stricată:

— Nu știu. Când ați plecat voi, el mi-a spus că vede culori fantastice, că se simte ciudat. Apoi brusc a încetat să mai vorbească, a început să tremure și a întins brațul scoțând un strigăt. Îmi arăta o furnică pe jos. Eu am strivit-o și s-a calmat. Apoi a intrat fluturele și s-a așezat acolo. Jambo a țipat și s-a dat înapoi și de-atunci stă ca mort. Priviți!

Sudanezul, fără să slăbească fluturele din ochi, tremura din toate încheieturile.

Malko înaintă și atinse cu degetele cheia, în apropierea fluturelui. Insecta zbură în direcția lui Jambo.

În momentul acela se petrecu ceva incredibil. Sudanezul scoase mai întâi un țipăt înăbușit, în timp ce insecta se-nvârtea în jurul capului lui. Apoi, sărind brusc, se ridică și, cu un urlet de om demente, se dădu înapoi dărâmând peretele despărțitor al cabanei și fugi afară. Țipetele lui de spaimă se pierdură în noapte.

Chino-Bu se năpusti afară din cabană, urmată de Malko și Eleonor. Jambo galopa pe plajă urlând a moarte, agitându-și brațele. Imediat, Chino-Bu scoase un urlet de lupoaică rănită și coborî pe stânci după el.

Eleonor, buimăcită, se întoarse spre Malko.

— Dar ce a pățit?

Malko îi surâse angelic.

— I-am oferit cel mai frumos „voiaj" din viața lui. Exista pe bucata de zahăr pe care

i-am pus-o în cafea atâta LSD, cât să creadă că este Hristos și face minuni.

* * *

— LSD! Unde l-ați găsit?

— La francezul cu nas mare, spuse Malko, la prețul de o sută de rupii. Este o doză suficientă pentru douăsprezece „voiajuri" sau pentru unul singur dar mare.

— Dar el riscă să ajungă complet nebun.

— Nu este imposibil, recunoscu Malko. Așa cum este acum, nu-i prea rău. Din câte știu eu, din cauza LSD-ului el vede fluturele de o sută de ori mai mare și pe el minuscul.

— Dar pentru ce ați făcut asta?

Malko surâse și o luminiță periculoasă străbătu ochii lui strălucitori.

— Pentrucă planul meu cere să-l scot din cursă pe Jambo, fără ca Chino-Bu să bănuiască ceva.

— Și acum ce se va întâmpla? întrebă Eleonor, după ce își învinse oroarea.

— Asta depinde, zise Malko. Dacă sunt exacte calculele mele, prietena noastră Chino-Bu va fi obligată să ne ceară ajutorul.

Eleonor îl privi dezorientată:

— Ajutorul nostru? Ce să facă cu el?

— Să recupereze armele din fundul Oceanului Indian. Eu nu cred să reușească să facă singură treaba asta.

Negresa era depășită de atâta machiavelism.

— Dar nu ar fi mai simplu dacă aceste arme ar rămâne acolo unde sunt? În felul acesta nu mai există nici un risc.

— Ar fi încă și mai bine dacă totul s-ar întâmpla cași când noi n-am ști de complot. Atenție! vine Chino-Bu!

Chino-Bu ajunse lângă ei și, cu o privire speriată, le spuse:

— Este îngrozitor! Nu l-am putut prinde. Fugea de parcă ar fi fost urmărit de diavol.

Malko încercă s-o consoleze pe Chino-Bu

— Mergeți și vă culcați. El se va întoarce singur.

Japoneza însă nu avea liniște.

— Noi trebuia să plecăm mâine, spuse ea. Dacă nu revine la timp?

Malko surâse malițios.

— Și este vreo mare problemă dacă amânați călătoria o zi sau două? Pașapoartele voastre pot să mai aștepte.

Chino-Bu lăsă capul în jos.

— Bine înțeles că da...

Era pe punctul să mai spună ceva, apoi se răzgândi.

— Dumneavoastră rămâneți aici, nu-i așa?

— Sigur! zise Malko. Noi vom merge să ne culcăm din nou. Să ne chemați când o să revină.

Chino-Bu intră înapoi în cabană. Malko și Eleonor plecară spre patul lor improvizat.

— Nu ne mai rămâne decât să așteptăm, spuse Malko vesel.

— Dumneavoastră credeți că n-o să revină?

— Sincer să fiu, asta m-ar mira. Cu doza pe care a înghițit-o, el o să fugă până la Bombay, sau se va ascunde în vreun colț. A luat doza ca pentru o zi sau două.

Ei se lungiră și se înfășurară în cuvertură. Corpul Eleonorei era înghețat.

* * *

— Eu sunt, șușoti japoneza.

Malko se mișcă. Nu închisese nici un ochi. Cumpărase, de asemenea, de la francezul furnizor de droguri, pastile de amfetamină. El putea astfel să nu doarmă timp de patruzeci și opt de ore și era foarte posibil să aibă nevoie de ele. Henry Kissinger sosea poimâine în Kuweit.

— Ce se întâmplă?

— Jambo nu s-a întors, spuse Chino-Bu.

În spatele plantației de cocotieri se zăreau primele lumini ale zorilor. Malko se ridică. Chino-Bu tremura înfășurată într-o bucată de pânză. Avea ochii încercănați. Lui Malko nu-i venea să creadă căaceastă minusculă japoneză era căutată de polițiile a douăsprezece țări din lume.

— Mergeți și vă culcați, o sfătui el. Nu putem merge să-l căutăm acum. El poate fi prin plantația de cocotieri sau prin orezării.

— Dar trebuie să plec neapărat în cel mult două ore, gemu Chino-Bu.

Japoneza fixa marea, încă de culoare gri. Ea repeta ca pentru sine:

— Trebuie neapărat, dar neapărat să plec. Categoric.

Lui Malko îi venea greu să-și ascundă bucuria.

— Am să-i spun lui Jambo, propuse el. Am să păzesc cabana în timpul lipsei dumneavoastră.

Chino-Bu se uita pe rând la Eleonor și la Malko și la plantația de cocotieri, ca și când Jambo ar apărea de acolo.

— Ar fi nevoie să mă ajutați, murmură ea.

— Vă trebuie bani?

Ea neagă din cap.

— Nu, nu este vorba despre asta, dar trebuie să transport ceva la Bombay. Jambo a ascuns obiectul în stânci acolo unde pescuiește languste, pentru că indienii sau drogații fură tot de pe plajă, iar eu nu știu să înot.

Eleonor era înspăimântată. Malko propuse amabil:

— Este foarte ușor. Am să plonjez eu cu echipamentul lui Jambo. Despre ce este vorba?

— Un sac de pânză galbenă. Dar... (Ea ezită.) Nimeni nu trebuie să știe.

Malko făcu un gest liniștitor:

— Cui ați vrea dumneavoastră să-i vorbesc eu despre asta? În orice caz, asta nu mă privește pe mine. Este ceva foarte greu?

Chino-Bu ezită.

— Nu știu, poate vreo douăzeci de kilograme.

— Bine! o să încerc eu să-l scot la suprafață, spuse Malko. Arătați-mi dumneavoastră cu aproximație locul unde se găsește acest sac.

* * *

Marea era mult mai rece decât în ajun sau poate oboseala era de vină.

Malko plonjă pentru a șasea oară. Existau curenți și el nu ajungea să se agațe de stâncile submarine mișcătoare pentru a smulge sacul galben fixat între două stânci. Din motive de precauție, luase pușca acvatică și-i lăsase pistoletul lui Eleonor, pentru cazul, de altfel foarte puțin probabil, în care Jambo s-ar dezintoxica de LSD.

Ajunse în fața adânciturii întunecoase. Agățându-se de stâncă cu mâna stângă, el apucă cu dreapta de gura sacului și trase cu toată puterea. Timp de câteva interminabile secunde nimic nu se mișcă, nisipul se ridica de la fund împiedicându-i vederea. Aerul din plămâni se epuiza. În final, apucă de pânza cauciucată cu ambele mâini, o scutură și o mișcă în toate sensurile. Brusc sacul se eliberă și Malko plecă spre spate, ducându-l după el. El lovi cu putere apa pentru a urca la suprafață.

Răsuflă puțin în mijlocul valurilor cenușii. Se scursese un sfert de oră de la începutul cercetărilor sale. Din cabană nu puteau să-l vadă, pentru că era ascuns de stânci. Examină sacul. El era ermetic închis cu o bandă mare de cauciuc și cântărea douăzeci de kilograme bune. Îl pipăi și degetele sale simțiră asperitățile unei crose. Era sigur. Acestea erau armele destinate uciderii lui Henry Kissinger. Încet, el le duse către insulița pe care lăsase pușca acvatică și propriul lui sac.

Îi trebuiră mai bine de zece minute pentru a ajunge la insulă, pe partea opusă plajei. Apa îi ajungea la talie. Scoase sacul galben din apă și-l agăță de două stânci, apoi înlătură banda neagră de cauciuc și băgă mâna înăuntru. MP 5-ul pe care-l ridică, era îngrijit ambalat cu hârtie cerată, cu crosa și încărcătorul montat. Mai scoase din sac alte patru asemănătoare, plus cinci încărcătoare pline. Totul era din modelul cel mai nou; treizeci de lovituri.

Mai existau și zece grenade, cinci marcate cu o bandă galbenă cu literele W.P. cu Fosfor alb și cinci explozive cu bandă roșie. Grenadele cu fosfor semănau cu mici flacoane cu spumă de ras. Malko privi armele etalate pe stânci, savurându-și triumful.

Apoi, deschise propriul lui sac și scoase mai întâi o foaie de hârtie conținând seriile armelor furate din Germania de complicii lui Chino-Bu. Totul corespundea. Trecu apoi la a doua parte a muncii sale – cea mai complicată.

Dacă totul mergea bine, urma să-și ia o revanșă frumoasă.

* * *

Chino-Bu intră în apa până la brâu, îndreptându-se spre Malko care ieșea din ocean trăgând după el sacul greu din pânză galbenă.

— Asta este? întrebă el.

Japoneza aprobă din cap, luă sacul și-l examină ca pentru a se asigura că nu fusese desfăcut. Malko privea aiurea și se scutura de apă. Soarele era deja sus și hippies începeau să colinde pe plajă.

Chino-Bu trase de sac pe plajă încordându-și toți mușchii.

— Mulțumesc! spuse ea. Acum trebuie să plec.

— Este greu, zise Malko. Pot să te ajut.

Japoneza clătină din cap.

— Nu, nu, nu merită osteneala. Merg doar până la restaurant. Autobuzul Volkswagen mă duce până la autobuzul de Calgute. Avionul pleacă la ora zece.

— Ce trebuie să-i spun lui Jambo?

— Că am plecat la Bombay cu sacul, că totul merge bine.

Ea se îndepărtă cocoșată sub greutatea sacului. Malko așteptă ca ea să se fi depărtat o sută de metri și se-ntoarse spre Eleonor.

— Acum să ne jucăm.

Americana îl fixă neîncrezătoare și dezorientată.

— Chiar i-ați dat armele? Nu le-ați înlocuit cu pietre?

— Sigur că nu. Acesta va fi primul lucru pe care-l va verifica. Aici nu există telefon dar la Bombay, ea în mod cert are legături cu palestinienii. Nu! Ea va găsi toate armele la locul lor, deci nu se va alarma.

— Unde mergem noi? îl întrebă Eleonor.

— La aeroportul Davolim. O să traversăm muntele până la Baga și apoi vom lua un taxi. Ieri seară am reținut două locuri la zborul Safari Airways care pleacă la ora 15,30 spre Bombay. Avem tot timpul să ne recuperăm lucrurile de la *Turist-Hotel*.

— Și ea?

— Ea va lua „737" al Indian Airlines la 11,30. Noi nu o vom mai revedea decât în Kuweit. Va fi în cursa 371 al K.A.C., mâine dimineață. Noi plecăm două ore mai devreme cu Air India, ceea ce ne va permite să ne odihnim în seara asta la Taj-Mahal și să transmitem mesajele noastre.

Porniră la drum pe poteca ce șerpuia printre stânci, de-a lungul mării. Piciorul îi cauza multe suferințe. El se gândi cu amărăciune la helicopterele de care dispunea CIA.

Soarele începea să încălzească serios. În spatele lui, Eleonor mergea cu capul plecat și respirația sacadată.

* * *

Un mic crab transparent ieși din urechea mortului și dispăru prin nisip, speriat de micul grup de hippie, bărbați și femei, care înconjurau cadavrul întins pe plajă. Câteva muște se-nvârteau deja în jurul feței. În momentul în care soarele va fi într-adevăr sus, vor fi deja probleme...

Un indian care lucra la restaurant privi cu indiferență cadavrul străinului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, fără prea multă curiozitate.

O fată cu un bebeluş în braţe îi răspunse:

— Nu ştiu. L-am văzut ieri fugind pe plajă în toate direcţiile. Deodată a intrat în apă. Am crezut că vrea să facă baie, dar nu a mai ieşit.

— Probabil, s-a sinucis, completă un alt hippie.

Grupul de hippies se uita la cadavru cu dispreţ. Un cadavru însemna probleme, poliţie... Un hippie blond şi bărbos examină corpul, îl întoarse, se ridică şi anunţă:

— Eu sunt doctor. Acest tip a murit de moarte naturală. Eu propun să săpăm în pădurea de cocotieri o groapă şi să-l înmormântăm. Asta va evita multe probleme.

Cei prezenţi îl aprobară şi ridicară corpul lui Jambo ca să-l mute la umbră.

* * *

Taxiul galben şi negru opri în faţa aeroportului Davolim care, în acelaşi timp, era şi bază maritimă indiană, în momentul în care un „Vampir" antideluvian decolá într-un nor de kerosen. Terenul era gol, cu excepţia aparatului DC 3 al Safari Aiways. Boeingul 737 al Indian Airlines plecase cu trei ore în urmă, cu întârziere. Malko merse la ghişeu şi cumpără două bilete. Câţiva călători aşteptau în holul mic, întunecos. La exterior, santinele înarmate interziceau pătrunderea pe teren, ca şi când acesta ar fi fost linia Maginot.

— Să mergem la aer, zise Malko.

Ieşiră sub salcâmii din piaţă şi se aşezară pe o bancă. Totul era curat şi aliniat. Un şir de taxiuri galbene şi negre Austin Ambasador – lux suprem în India – aşteptau clienţi. De pe aeroportul construit pe un promontoriu, priveliştea era splendidă.

Trei sferturi de oră mai târziu, se anunţă zborul pentru Bombay, fără măcar să fie percheziţionaţi pasagerii. Cine ar fi deturnat un aparat DC 3 vechi?

În momentul în care aparatul DC 3 îşi începu decolarea, şi portul Vasco da Gama începea să defileze sub aripile aparatului, Eleonor se aplecă spre Malko:

— Acum, spuneţi-mi ceea ce vreţi să faceţi.

Capitolul XVIII

Coborând din avionul DC 3 al Safari Airways, Malko avu impresia că descinde într-o latrină. Mirosul de pubelă era la fel de persistent și pătrunzător.

Eleonor remarcă:

— Dumneavoastră ați dormit tot drumul.

Negresa își reluase o figură umană cu o mini butonată, mocasini plați și un tricou mulat. Traversară holul de sosiri „domestic" și ajunseră în exteriorul aerogării.

— Să mergem la ambasadă, zise Malko. Vom putea comunica prin telex cu Richard Green.

El se opri descumpănit. Esplanada din fața aerogării era pustie; nici taxi, nici autobuz, ci doar trei sau patru mașini particulare obosite și un jeep al poliției, precum și doi motociclești din cadrul poliției. Un polițist cu mustața în furculiță și picioarele mulate în moletiere și încălțate în șlapi se plimba în sus și în jos. Uniforma sa părea să fi fost scoasă dintr-o etuvă în care uitaseră s-o spele.

Un pic mai departe, o mulțime compactă și resemnată aștepta pe grămezi de bagaje. Malko se apropie de polițist:

— Nu sunt taxiuri?

— Nu, sir!

— De ce?

— *The Bandh, sir.*

Polițistul își întrerupsese plimbarea foarte politicos. Malko își încruntă sprâncenele. Ce însemna *the bandh?* Deși vorbea perfect engleza, acest cuvânt nu-l auzise niciodată. Era poate vreo sărbătoare din acelea nenumărate și baroce din calendarul hindus, adaptat la lenea indiană...

— Este vreo sărbătoare?

Polițistul clătină din cap.

— *No, sir.* Este greva generală. Astăzi nu merg la Bombay nici taxiuri nici autobuze.

— Și pasagerii?...

— Așteptăm un jeep pentru a escorta un autobuz, explică polițistul. Cel de la Swissair a fost pe jumătate distrus. Șoferul a fost pe aproape omorât și toate geamurile sparte.

Aceasta era legendara blândețe indiană.

— Văd că dumneavoastră aveți un jeep aici, obiectă Malko. Eu sunt diplomat și trebuie să ajung urgent la Bombay.

Mustața în furcă surâse angelic.

— Sunt absolut dezolat, sir. Jeepul nostru este în pană. Trebuie să așteptăm altul. Când va sosi acela, vă voi însoți eu însumi.

El era gata să-l ducă în spate, după câte spunea. Contrastul dintre accentul de Oxford și realitatea înconjurătoare era fabulos. Malko încerca să nu se enerveze.

— Dar când o să vină acel jeep? întrebă el.

— Imposibil de precizat, sir. Este chiar posibil ca el să nu vină deloc. Noi avem mult de lucru astăzi. Rebelii au atacat câteva depozite cu orez. Scuzați-mă, sir.

Era pe punctul de a pleca, atunci când Malko protestă:

— În fine, este incredibil dar cred că nu o să merg pe jos la Bombay.

Polițistul păru șocat.

— Nu se pune problema! Eu v-aș sugera, sir, să scrieți o scrisoare de protest la Ministerul Turismului.

Malko preferă să nu răspundă. Se-ntoarse spre Eleonor.

— Planurile s-au schimbat. Chino-Bu trebuie să fie prin apropiere. S-o căutăm.

Ei porniră prin sălile murdare ale aeroportului, pline cu pasageri care mâncau, dormeau sau se rădeau. O descoperiră pe japoneză cinci minute mai târziu în holul de plecări „international", lungită pe o bancă de lemn, în mijlocul unui grup de sikhs care se pregăteau să-și pieptene bărbile. La picioarele ei era o mare valiză din carton, vopsită maro, închisă cu două curele.

Malko o trase pe Eleonor din raza vizuală a japonezei.

— Este prea riscant să petrecem noaptea aici, spuse el. S-ar putea ca ea să ne descopere. Să mergem să vedem plecările.

Malko parcurse cu privirea panoul de afișaj. Air India anunța un zbor la 8,30, spre Dubai, Bahrein și Kuweit.

Malko se duse la ghișeu.

— Aveți două locuri pentru Kuweit?

Funcționarul hindus clătină din cap dezolat.

— Îmi pare rău, sir, dar zborul este complet.

— Văd! zise Malko.

El se dădu puțin deoparte, strecură cinci bilete a câte o sută de rupii în pașaportul său și reveni, întinzându-i documentul funcționarului, surâzând, întrebă:

— Ați vrea să verificați dacă nu aveți două locuri pe acest nume?

Funcționarul luă pașaportul și strecură bancnotele într-un sertar deschis, luă un stilou, bară două nume de pe o listă și ridică surâzând capul:

— Este exact, sir. Mergeți să vă luați biletele și întoarceți-vă repede. Înregistrarea pasagerilor este pe sfârșite.

* * *

Eleonor se întinse cu voluptate. Locurile de clasa întâi ale Boeingului „707" al Air India erau deosebit de comode. Malko dispăruse cu discreție, lăsând în urma lui un grup vociferând în legătură cu lista de așteptare, înjurându-se în indiană și arabă. Allah va fi de partea alor lui.

El era grăbit să ajungă în Kuweit, pentru ultimul act. Eleonor nu era mai puțin nerăbdătoare.

— Dumneavoastră credeți că această japoneză va sosi cu armele mâine? întrebă ea.

— Despre asta sunt sigur, răspunse Malko.

— Dar cum va face să le scoată? Aeroportul va fi foarte bine supravegheat.

— Dacă ar fi ca la Beirut, unde ai putea trece cu un mortier fără prea mare tevatură...

Malko închise ochii, încercând să se destindă puțin. Amfetaminele îi provocau o accelerare a bătăilor inimii.

Mâine urmau să aibă loc acolo, noi vărsări de sânge și morți.

* * *

Luminile nenumăratelor felinare ardeau ca-n noaptea

Sfântului Ioan. A fost la fel peste tot după intrarea în Golful Persic. Din fericire, pasagerii nu fuseseră obligați să coboare din avion la escalele efectuate la Dubai și Bahrein.

Se simți o mică scuturătură a aparatului „707". Aterizaseră în Kuweit. Boeingul rulă la nesfârșit și se opri în fața vechiului aeroport, pustiu la acea oră târzie. Cea mai mare parte a pasagerilor coborâseră la Dubai. Formalitățile fură îndeplinite de vameși adormiți. Malko găsi un telefon public și formă numărul personal al lui Richard Green. În momentul în care auzi vocea adormită a americanului, el îl anunță:

— Ne-am înapoiat!

— *Welcome home!* strigă Richard Green trezit instantaneu. Cum ați petrecut? Unde sunteți voi?

— La aeroport. Totul va merge bine. Când sosește secretarul de stat?

— Mâine la 1,30 conform planului. Dar...

Malko îl întrerupse:

— Telefonez de la aeroport. Întâlnire, mâine de dimineață în biroul dumneavoastră.

El închise și se-ndreptă spre taxiul în care îl aștepta Eleonor. În timp ce străbăteau interminabilele periferii ale Kuweit City, Malko se simți brusc cuprins de angoasă. El era sigur de reușita planului său, dar oare palestinienii nu prevăzuseră o soluție alternativă?

— Vă las acasă înainte de a merge la hotel, îi spuse el Eleonorei.

Tânăra americancă îi propuse fără să-l privească:

— Ar fi mai sigur să dormiți la mine. În felul acesta, nimeni nu va ști că v-ați întors.

Malko îi spuse șoferului să meargă pe Sour Road. În comparație cu India, temperatura de aici părea glaciară. Ajunși în apartamentul lui Eleonor, el se așeză în camera care servea drept birou și bar, în timp ce gazda lui dispăru.

Aceasta reapăru strălucitoare. Într-un timp record, ea se schimbase. Purta o bluză albă transparentă, o fustă lungă neagră, un colier mare fantezi care-i sublinia gâtul subțire. Ea puse la pickup un disc cu muzică braziliană venind spre el dansând așa cum numai negrii știau s-o facă.

— Dacă trebuie să murim mâine, spuse ea, atunci în seara asta să mâncăm să bem și să facem dragoste.

* * *

Biroul lui Richard Green fusese invadat de gorile; toate între 1, 85-1,90 m, cu ochii duri, îmbrăcați în costume sobre, închise la culoare, cu părul scurt, expresia feței încordată, având prinse de reverul hainelor, câte un ac cu gămălia de culoare mov, pentru a evita confuziile.

Unul dintre aceștia își demontase coltul pe biroul șefului sucursalei CIA, și îl curăța, ținând lângă el o cutie deschisă plină cu gloanțe. Alții beau cafea în pahare de carton. Patru dintre ei echipați cu talkie-walkie fixate la centură păzeau intrarea de la parter. Aceștia nu erau decât o parte din oamenii care urmau să-l păzească pe Henry Kissinger. Vreo douăzeci erau deja postați pe parcurs, în mașini sau prin apartamente, unii dintre ei înarmați cu „shot-guns", având autorizație specială din partea emirului.

Malko își făcu loc spre Richard Green, care tocmai prezenta dispozitivul de securitate pe o hartă fixată pe perete:

— Din momentul în care avionul „707" al secretarului de stat va ateriza, el va fi ghidat prin intermediul turnului de control spre hangarul de întreținere pentru aparatele Koweit Airways, aflat la o jumătate de milă de aerogară. Nimeni nu știe asta, cu excepția câtorva persoane oficiale. Noi am preparat chiar și salonul oficial al aerogării.

— Coborând din avion, Henry Kissinger va urca în Lincolnul blindat care a fost debarcat ieri și se va îndrepta direct spre reședința emirului Sabah al Salem, la douăzeci de kilometri la sud de Kuweit. Convoiul va cuprinde...

El se-ntrerupse văzându-l pe Malko, îi strânse mâna viguros și-l trase mai deoparte:

— Deci?

— Cred că totul se va desfășura în bune condițiuni, spuse Malko.

Un tip solid, brunet, cu ochelari de baga se apropie de ei. Richard Green îl prezentă lui Malko:

— George C. Smith, de la Serviciul Secret – responsabil cu securitatea secretarului de stat pe durata călătoriei. Iată-l pe prințul Malko Linge în misiune pentru CIA.

George C. Smith îi strivi falangele lui Malko. El nu cântărea decât vreo două sute de livre, tot numai mușchi.

— Se pare că ați făcut treabă bună, spuse el.

— Atâta timp cât dl. Kissinger nu va fi plecat de aici întreg și sănătos, noi avem toate motivele să fim neliniștiți, zise Malko.

George C. Smith surâse rece și puțin liniștitor.

— Am dat ordin băieților mei să nu-și asume nici un risc. Noi suntem pe punctul de a investiga parcursul cu detectoare electronice. Am mai mulți trăgători lunetiști plasați pe acoperișul hangarului. Kuweitienii îmi dau trei elicoptere cu echipaje mixte. Spuneți-mi, DUMNEAVOASTRĂ ce ați făcut?

— Mijloacele mele sunt mai modeste, spuse Malko. El povesti în rezumat călătoria sa în India. Cei doi americani îl ascultau cu atenție.

— Deci, conchise George C. Smith, trebuie să vină la aeroport ca să-și ridice armele, în partea în care nu se va găsi Henry Kissinger.

— Exact, spuse Malko. Sper doar că schimbarea de traseu operată de dumneavoastră nu este secretul lui Polichinelle.

— Noi totuși vom avea oameni postați și în aerogară. Ce faceți de-acum până la 1,30?

Mai erau trei ore până la aterizarea avionului „707" cu care călătorește Henry Kissinger. Malko voia să ia legătura cu Winnie Zaki. Era posibil să se fi petrecut o mulțime de lucruri în cele trei zile.

— Merg să aflu informații, spuse el.

— Prindeți-vă asta la rever. George C. Smith îi dădu un ac cu gămălie mov pe care Malko și-l prinse la reverul hainei sale de alpaca neagră. Curtea ambasadei gemea de mașini, dintre care ieșea în evidență „Continentalul" blindat adus cu avionul de la Washington. Dacă li s-ar fi dat timp, ei ar fi săpat un tunel până la reședința emirului.

Malko se uircă într-unul din Chevroletele echipate cu telefon, condus de un șofer al siguranței kuweitiene, pus la dispoziția ambasadei U.S.A. și ceru să fie dus la Ministerul de Interne.

* * *

Șeicul Sharjah se ridică pentru a veni în întâmpinarea lui Malko și-l strânse în brațe. Acesta avu impresia că este cuprins de o bucată de unt. În afară de cei doi yemeniți, biroul gemea

de agenţi civili ai Mahabetului. Telefoanele zbârnâiau fără-ncetare.

— Unde aţi fost? întrebă kuweitianul. V-aţi bronzat.

— Am fost într-un scurt concediu de odihnă. Dumneavoastră i-aţi găsit pe palestinieni?

Ochii mari ai lui Sharjah se întristară.

— Nu! dar nu este prea grav. Nimeni nu va putea pătrunde cu o armă în aerogară. Vom percheziţiona pe toată lumea, inclusiv pe diplomaţi. Acesta este ordinul emirului. El m-a ameninţat cu destituirea dacă i se întâmplă ceva lui Henry Kissinger, care este musafirul lui.

— Vreo veste de la Abdul Zaki?

Obrazul şeicului se strâmbă într-o grimasă maliţioasă:

— Da! însă nu este ceva care să vă intereseze. S-a petrecut o dramă cu Winnie.

Malko ciuli urechile.

— Ce s-a întâmplat cu Winnie?

Sharjah coborî vocea:

— Se pare că ea l-a înşelat cu un saudit şi că el a aflat. Treaba asta s-a întâmplat a doua zi după plecarea dumneavoastră. El i-a tras o bătaie omorând-o pe trei sferturi şi apoi ea s-a îmbolnăvit şi a fost închisă în palatul lui din zona neutră. Eu mi-am zis întotdeauna că era prea frumoasă ca să aparţină unui singur bărbat.

În mod vizibil şeicul regreta că nu fusese băgat în seamă potrivit rangului său. El nu remarcă neliniştea lui Malko.

— Unde este azi Abdul Zaki? întrebă Malko.

— Nu ştiu! De ce?

Malko îl privi în faţă:

— Pentru că nu din cauza unui saudit a bătut-o el pe nevastă-sa. Trebuie găsit cu orice preţ.

— Ce vreţi să spuneţi?

Malko înţelese că trebuia să-i încredinţe o parte din adevăr şeicului, dacă voia ca el să colaboreze.

— Înainte de plecarea mea, soţia lui Zaki mi-a făcut unele dezvăluiri. Probabil că el aflat ceva şi s-a răzbunat. Vreau să fiu cât se poate de sigur că el nu ne pregăteşte vreo surpriză urâtă, ştiind acum că noi i-am aflat planurile şi le-am anihilat.

— Am ordonat ca aeroportul să fie împânzit de tancuri, obiectă Sharjah. Am condus la frontiera cu Irakul zeci de activişti palestinieni. Alţii sunt supravegheaţi încontinuu.

— Este foarte bine, zise Malko. Eu însă vreau ca oamenii dumneavoastră să-l găsească pe Zaki și să nu-l piardă din ochi.

— Foarte bine, admise șeicul Sharjah. Vom merge la el.

Malko își consultă ceasul. Era ora 11 și un sfert. Henry Kissinger sosea peste o sută treizeci și cinci de minute mai târziu. Trebuia să-l sune pe Richard Green, apoi avu o altă idee. Era inutil să-l zăpăcească pe american. Poate că Winnie Zaki își ținuse gura.

* * *

Cu mâinile împreunate pe burtă, aplecat până la pământ din respect, majordomul lui Abdul Zaki răspundea cu un entuziasm plin de umilință întrebărilor șeicului Sharjah.

— Nu! stăpânul lui nu era acolo. El spusese că pleacă să vâneze cu șoimul în deșert. Soția acestuia se odihnea în zona neutră. Desigur, el nu văzuse nimic anormal. Stăpânul lui plecase în zori, la fel ca-n totdeauna când pleca la vânătoare, cu Mercedesul lui.

Nu mai era nimic de spus. Sharjah și Malko plecară din palatul Zaki.

— V-ați liniștit? întrebă șeicul. Cunoscute fiind opiniile sale nu mă miră că a plecat astăzi din oraș. Dacă nu, el ar fi fost obligat să participe la recepția dată de unchiul nostru emirul.

Malko se urcă în Buick.

— Voi fi liniștit atunci când voi ști exact ce face și unde este. Puteți afla numărul de telefon al mașinii sale?

— Desigur!

— Atunci găsiți-l repede. Asta ar putea duce la înlăturarea unei foarte neplăcute surprize.

Ei plecară spre ministerul de interne. Conducând, Sharjah tasta frenetic, țipând la interlocutori invizibili, amenințând, lingușindu-se, blamând, mulțumind... În momentul în care pătrundeau în curtea ministerului, sună telefonul lui. Era informația cerută.

— Ce vreți să faceți? îl întrebă el pe Malko.

— Îi veți telefona, spunându-i că emirul dorește foarte mult ca el să asiste la recepția dată în onoarea lui Kissinger. Dacă vine nu-i nici o problemă, dar dacă se eschivează, va trebui să vă spună unde este.

Şeicul Sharjah îşi plimbă arătătorul grăsuţ pe taste. Soneria se declanşă şi sună mult timp. Şeicul îndepărtă receptorul de la ureche.

— Nu răspunde.

— Mai încercaţi.

Sharjah o luă de la capăt, cu acelaşi rezultat. Închise telefonul şi-l privi pe Malko, cu oarecare anxietate.

Malko se gândea. Ce ar putea încerca un om ca Zaki? Deodată o frântură de informaţie referitoare la acesta din urmă îi reveni în minte. Era o amintire care-i făcu pielea de găină.

— Puteţi obţine un elicopter imediat? îl întrebă el pe kuweitian.

— Da, bineînţeles, dar pentru ce?

— Am să vă explic.

— Malko îşi privi ceasul. Era 11,40.

* * *

— Drăcia dracului! Ce-o face?

Malko fierbea. De vreo douăzeci de minute aşteptau pilotul elicopterului, în incinta unei mici tabere militare la jumătatea drumului între Kuweit-City şi aeroport. Plinul era făcut, şeicul Sjarjah şi cei doi yemeniţi erau instalaţi pe bancheta din spate.

Era 12,45. Le trebuise mai mult timp decât se credea, pentru a obţine elicopterul.

Un jeep intră în trombă în curte. Un om în combinezon de zbor sări din maşină şi se precipită spre elicopter. Era un egiptean cu ochii luminoşi.

Grăbit de către şeic, pilotul făcu verificarea aparatului cu toată viteza şi în fine, aparatul se desprinse de sol.

Văzut de sus, Kuweit-City nu era deloc aspectuos, cu terenurile lui virane ca nişte pete leproase şi blocurile de beton – case burgheze. O ceaţă colorată plutea deasupra oraşului. Elicopterul porni spre est. Ajunseră deasupra aeroportului şi intrară în legătură cu punctul de control, semnalându-şi poziţia.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă pilotul.

— Urmaţi prelungirea pistei de aterizare! spuse Malko, în direcţia unde aterizează aparatele, la cea mai joasă înălţime posibilă şi nu prea repede!

Pilotul coborî aparatul până la două sute de picioare şi se deplasară de-a lungul deşertului presărat cu cabane, case mici

și pâlcuri rare de verdeață.

După ce parcurseră zece mile, Malko îi strigă pilotului.

— Întoarcere! Urcați puțin mai sus. Vizați extremitatea pistei!

Continuară să zboare până la jumătatea pistei din ciment. Malko zări tancuri și vehicule militare împânzind aeroportul. Nu merita osteneala de a merge mai departe.

— Refaceți același itinerariu! spuse el pilotului. Opriți-vă deasupra fiecărei construcții situate pe o rază de cinci sute de metri în jurul axei noastre de zbor!

— Dar ce căutați dumneavoastră? urlă Sharjah.

— Pe Abdul Zaki!.

Pilotul, ascultător, începu să meargă în zig-zag. Huruitul motorului îi făcea pe oameni să iasă din casele lor din chirpici. Malko începuse să-și spună că se-nșelase.

Era ora 1,15. Aparatul „707" al lui Henry Kissinger trebuia să sosească într-un sfert de oră.

Ei se găseau deasupra unei mici ferme, împrejmuită de zid. Nu văzu nimic suspect. Din exces de zel, Malko se întoarse și atunci zări forma unei mașini ascunse sub un acoperiș de paie.

— Reveniți! ordonă el pilotului.

Acesta din urmă ascultă. Cu nasul în față, el reveni spre construcția din chirpici, asemănătoare tuturor acelora presărate prin tot deșertul. El se imobiliză chiar deasupra ei. Timp de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Malko se întoarse:

— Priviți! este Mercedesul lui Abdul Zaki.

Șeicul se aplecă și înjură în arabă.

— Dar ce-o face el aici?

Mai mulți oameni ieșiră în curte. Malko văzu pe unul dintre ei punând mâna pe un tub, din mașină, având o lungime de aproximativ doi metri și plasându-l pe un trepied.

— Depărtați-vă! îi strigă el pilotului elicopterului. Aparatul se ridică în diagonală. Malko, cu inima la gură, nu pierdea ferma din ochi. Trăseseră asupra lor cu o rachetă, probabil un Sam 7 „strella".

Malko simți o sudoare rece curgându-i pe spate. Șeicul Sharjah scoase un muget sugrumat.

De neevitat, racheta invizibilă se îndrepta spre ei cu patru sute de metri pe secundă, propulsând o încărcătură explozivă atrasă de căldura motorului elicopterului, datorită sistemului de ghidaj cu infraroșii.

Capitolul XIX

Creierul lui Malko era preocupat de această moarte invizibilă care venea spre ei. Totul părea nemișcat: elicopterul, praful care cădea în jos, pasagerii din cabina de plexiglas. Apoi, totul se puse în mișcare. O bruscă amețeală îi urcă sângele în cap: elicopterul cădea ca o piatră spre sol. Cei doi yemeniți urlară de spaimă și încercară să se ridice deși erau legați cu centurile de siguranță. Malko se agăță de un mâner care era în fața lui. Solul pustiului venea spre ei cu o viteză înspăimântătoare. În ultimul moment, turbina urlă, căderea păru să se mai încetinească, dar impactul fu terifiant. Elicopterul sări în sus câțiva metri și recăzu pe o parte, rupând una din palele rotorului după care se răsturnă într-o scobitură. Legați de scaunele lor metalice pasagerii hâțânați în toate direcțiile, îngroziți, nu mai putea vorbi. În sfârșit, aparatul rămase înțepenit într-un enorm nor de argilă. Un miros de kerosen și de ceva ars înțepă nasul lui Malko și o ușoară explozie se produse în spate.

— *Out!* urlă pilotul egiptean.

Malko împinse cu o lovitură de umăr ușa de plexiglas care acum era deasupra capului său, se strecură afară și întinse mâna șeicului Sharjah care se-ncurca în lunga sa dișdașa. Cei doi yemeniți cu privirile îngrozite, ieșiră la rândul lor. La urmă de tot, ieși și pilotul, toți mai mult sau mai puțin contuzionați, dar nu prea grav răniți. Ei se depărtară în fugă în momentul în care o flacără mare cuprinse motorul și cabina elicopterului. Câteva secunde mai târziu, plexiglasul explodă cu un zgomot sec.

Instinctiv, Malko se aruncă cu burta pe pietre, imitat fiind de ceilalți pasageri. O explozie mult mai puternică aruncă o ploaie de rămășițe în flăcări și un suflu arzător mătură pe cei cinci pasageri. Ei ieșiră afară din groapă și se priviră mirându-se că

sunt vii. Nu mai era nici-o urmă de rachetă. Mecanismul de autodistrugere al acesteia se pusese în funcţiune în timp ce ei cădeau, în următoarele cincisprezece secunde.

Pilotul le salvase viaţa lăsându-se să cadă în autorotaţie. Atunci când oprise turbina, el reuşise să inducă în eroare dispozitivul de ghidaj cu infraroşii al rachetei deoarece căldura emisă de motor, scăzuse brusc. Pierderea bruscă de altitudine a aparatului, îl pusese la adăpost, de asemenea.

Cu umărul fracturat, egipteanul se aşeză pe pietre cu o grimasă de durere. Unuia dintre yemeniţi îi curgea sânge din gură. Un zgomot venit din cer, dinspre vest, îl făcu pe Malko să ridice capul. Era Boeingul „707" care-l aducea pe Kissinger. În câteva minute acesta urma să apară la joasă altitudine, şi la dispoziţioa rachetelor lui Abdul Zaki.

Sharjah îi apostrofă pe yemeniţi. Unul dintre ei îşi pierduse pistolul mitralieră în timpul şocului, dar le mai rămâneau iataganele. Impulsionaţi, ei începură să fugă cu paşi repezi spre cabana de unde se trăsese asupra lor, lăsându-i repede în urmă pe Malko şi pe Sharjah.

În momentul în care cei doi yemeniţi ajunseră la clădirea din chirpici, se auzi o rafală de puşcă mitralieră. Primul yemenit se clătină şi căzu cu faţa în ţărână, scăpând puşca mitralieră. Cel de-al doilea, înarmat doar cu iataganul se culcă pe pietre. Malko şi şeicul se culcară lângă el. Protejaţi de o mică ridicătură de teren, ei examinară peretele de chirpici, cu uşa din lemn. Eventualelor întăriri venite de la aeroport, le-ar fi trebuit cel puţin zece minute ca să ajungă acolo. Până atunci, Zaki avea tot timpul să doboare avionul „707" atunci când ar ajunge deasupra fermei.

— Trebuie să ajungem acolo, spuse Malko.

El se târî până la yemenitul mort şi luă pistolul mitralieră, îl armă şi avansă spre fermă îndoit de spate. Uşa de lemn se întredeschise. Avu timp să zărească ţeava unei arme. Malko trase în direcţia uşii o rafală scurtă. Gloanţele grele spulberară lemnul. Adversarul său invizibil ripostă dar, jenat de tirul lui, nu putu să ochească. Gloanţele se pierdură în stânga sa. Imediat, Malko se năpusti până la uşă, pe care o deschise cu o puternică lovitură de picior şi se aruncă înăuntru. Cu un urlet sălbatic, yemenitul supravieţuitor se năpustise pe urmele sale cu iataganul în mâini.

Malko fotografie scena: instalat în Mercedesul lui

decapotabil, Abdul Zaki se pregătea să trimită spre cer un „Sam 7". Un pistol mitralieră BRNO era fixat pe capota mașinii. Se produse o mișcare la dreapta lui Malko. El pivotă și apăsă pe trăgaciul armei și cele două siluete se retraseră grăbite. Șeicul Sharjah ajunse la rândul lui și strigă ceva.

Abdul Zaki se întoarse spre noii sosiți și scoase un țipăt răgușit. Malko văzu ceva zburând din Mercedes și năpustindu-se spre el.

Era șoimul.

Pasărea de pradă zbura drept spre ochii lui, atacându-l. Malko execută o piruetă lăsându-se în jos și cu țeava pistolului său extraplat lovi șoimul în cap amețindu-l puțin. El zbură până la acoperișul cabanei, neîndrăznind să atace din nou. Cei pe care îi urmărea, de obicei nu se apărau.

Sharjah țipă din nou ceva și yemenitul sări pe capota Mercedesului. Abdul Zaki lăsă grăbit racheta Sam 7, apucă pușca mitralieră BRNO și trase o rafală fără să ochească. Yemenitul fu scuturat de loviturile gloanțelor, avu un moment de ezitare, dar se agăță de parbrizul mașinii. Malko crezu că o să cadă. El ridica deja pistolul extraplat pentru a trage asupra lui Zaki, când yemenitul se ridică cu un ultim efort disperat, ținându-și iataganul cu ambele mâini.

Deși aproape mort, cu un efort extraordinar el ridică lama grewa asupra adversarului său.

Iataganul îl lovi pe Abdul Zaki orizontal la baza gâtului. El nu avu nici măcar timp să strige. Iataganul rămase fixat între gât și bustul lui, după ce-i secționase carotidele și o bună parte din gât. Un val de sânge inundă Mercedesul, apoi yemenitul, în agonie, căzu peste cel pe care îl decapitase, strivindu-l de podeaua mașinii.

Un uruit puternic scutură ferma. Malko ridică ochii spre cer, la timp pentru a vedea burta unui Boeing „707" cu trenul de aterizare scos. Suflul reactoarelor făcuse să se cutremure acoperișul de paie și șoimul își luă zborul. Șeicul Sharjah se năpusti spre Mercedes și luă pușca mitrlieră BRNO și se năpusti spre fermă înjurând și trăgând. Doi arabi își făcură apariția cu mâinile ridicate. El continuă să tragă până la ultimul cartuș. Apoi apucă arma de țeavă și strivi capetele muribunzilor, apoi se întoarse spre Malko cu ochii mai bulbucați ca de obicei.

— Acești câini au trădat țara care-i adăpostea.

Furia sa era sinceră și înfricoșătoare. Privirea lui se îndulci în fața corpului însângerat al yemenitului.

— V-am spus că ei ar fi gata să moară pentru mine, spuse el încet.

— Să mergem la aeroport! spuse Malko. Dumnezeu știe ce a mai pus Zaki la cale. Să luăm mașina lui.

Malko deschise portiera din spate și învingându-și dezgusatul, scoase afară corpul yemenitului, ajutat de șeicul Sharjah, apoi traseră afară și corpul decapitat al lui Zaki. În timpul mișcării, capul se detașase de corp. Șeicul fără nici o scârbă, se aplecă, îl luă de păr ridicându-l până la nivelul obrazului său și scuipă în ochii fără viață.

— Pui de scroafă alăptat de două hiene!

El aruncă capul pe jos lângă corp. Malko și el păreau niște măcelari ieșind dintr-un abator. Își șterseră mâinile cum putură mai bine de pantalonul bufant al yemenitului și Malko se așeză la volan. Șeicul puse mâna pe telefon Era mai bine să anunțe sosirea lor, căci riscau să fie masacrați de gorilele din „Secret Service".

Pista mergea spre sud. Malko își dădu seama că dacă mergeau pe drumul asfaltat, însemna un ocol de mai mulți kilometri.

El făcu o mișcare bruscă de volan pentru a ieși de pe pistă spre extremitatea drumului. Șeicul scoase un geamăt: receptorul era să-i zboare toți dinții de aur din gură. Deja Mercedesul rula în plin deșert, înghițind ridicături de teren, bolovani, denivelări. El ajunse foarte repede pe o movilă aflată de-a curmezișul drumului, decolă, căzu din nou și simți lăsându-se amortizoarele din spate. La cincizeci de metri mai departe un pipe-line tăia deșertul, la treizeci de centimetri de sol. Malko acceleră cu dinții strânși, năpustindu-se cu toată puterea celor treisute de cai putere. Greutatea de o mie șase sute de kilograme a Mercedesului rupse conducta ca pe un fir de paie.

Un geizer de lichid negru se ridică în urma lor la douăzeci de metri înălțime.

Șeicul Sharjah izbucni într-un râs dement, destinzându-și nervii.

Malko continuă să ruleze într-un vacarm infernal. Eșapamentul fusese smuls.

Din fericire ei erau doar la patru sute de metri de capătul pistei unde aterizase avionul care-l transporta pe Henry

Kissinger. Motorul trăgea din greu dar Mercedesul se ţinea bine. Lui Malko îi veni să strige de bucurie simţind sub roţile maşinii martirizate, cimentul pistei. Un jeep militar, staţionat aproape de o lampă cu proiectoare, demară brusc năpustindu-se spre ei. Malko vru să-l evite, pentru a nu pierde timp, dar o rafală de gloanţe de 50 se înfipseră în ciment, în faţa Mercedesului. El opri. Jeepul se apropie cu toată viteza, plin cu soldaţi cu armele îndreptate spre ei. Şeicul Sharjah se ridică şi începu să ţipe la ei ca o moară stricată. Malko zări un civil blond în mijlocul soldaţilor, scoase la iveală acul său mov şi zise:

— Facem parte din dispozitivul de securitate. Lăsaţi-ne să trecem!

Era unul din agenţii pe care-i văzuse cu două ore mai devreme în biroul lui Richard Green.

Jeepul plecă în trombă. La celălalt capăt al pistei, aparatul „707" se întoarse, revenind în direcţia lor pentru poziţia de staţionare. Malko era un pic mai liniştit: dispozitivul de securitate părea bine pus la punct. El văzu aparatul ajungând la nivelul pistei care ducea spre hangar, unde aştepta adevăratul comitet de primire. Malko crezu mai întâi că este victima unei iluzii optice. Boeingul nu se întorcea. El continua să meargă drept înainte spre a doua bifurcaţie, un kilometru mai departe, care ducea spre clădirea aerogării, contrar planului stabilit de Richard Green şi şeicul Sharjah.

Malko înjură printre dinţi. Palestinienii reuşiseră să dejoace măsurile de securitate ale şeicului Sharjah. Rulând cu aproape 160 de kilometri pe oră într-un vacarm de nedescris, el nu pierdea din ochi avionul care se apropia rapid de bifurcaţia a doua, lăsând departe esplanada unde aşteptau persoanele oficiale, Richard Green şi grosul agenţilor, care nu puteau vedea ce se petrece din cauza hangarului în faţa căruia aşteptau.

* * *

— *Mohbakah!*[1] strigă vocea din spatele uşii.

Funcţionarul de la turnul de control întredeschise uşa şi

1. *Securitatea militară (n.a.)*

văzu două uniforme negre și pistoale mitralieră. El deschise ușa. Cei doi oameni în negru intrară imediat încuind ușa cu cheia. Unul dintre ei îndreptă arma sa spre cei trei controlori de parcurs.

— Continuați-vă treaba! Dacă chemați ajutoare veți muri!

Controlorii întoarseră capetele speriați. Cel care vorbise; tânăr și cu o mustață mare, surâse:

— Fraților! spuse el. Nu vă fie teamă, căci nu vă vom face nici un rău. Noi aparținem comandoului „Jerusalem"care îi va lovi pe sioniști în câteva minute.

Aceasta nu părea atât de evident. Controlorii înghițiră în sec, cu greutate. Prin ferestrele albăstrui ale turnului, ei zăreau zecile de polițiști și soldați care înconjurau terenul, jeepuri și chiar tancuri. Aerogara era plină cu agenți ai Mahabetului și Mohbakahului, fără să mai vorbim de americani. Le trebuise multă îndrăzneală acestor teroriști deghizați în polițiști militari pentru a ajunge la turnul de control.

Controlorul principal era egiptean și nu-i iubea în mod deosebit pe palestinieni.

— Ce vreți dumneavoastră? întrebă el.

Palestinianul se apropie de ecranul radarului.

— În cât timp sosește avionul lui Henry Kissinger? întrebă el.

Controlorul își simți picioarele ca de plumb.

— De ce? reuși el să articuleze.

El căuta cu disperare să prevină exteriorul. La douăzeci de metri sub ei staționa un jeep plin de soldați, dotat cu o mitralieră. El îi blestemă pe organizatorii securității.

— Nu-ți fie frică și răspunde! zise palestinianul.

— Este aproape gata să efectueze manevra finală.

Celălalt controlor era cu spatele la ei cu un microfon în față. O voce se auzi în miocrofon:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott. Trecem *outer marker.*

Controlorul răspunse imediat:

— November 20 Fox-Trott, aici Koweit-Tower. Numărul unu la aterizare. Autorizată angajarea pe pista unu. Vânt 080 Din.

Palestinianul asculta cu atenție. El puse mâna pe microfon și întrebă:

— În cât timp se pune pe sol?

Se auziră paraziți în microfon. Se scurgeau secunde și apoi

minute. Cei cinci oameni aşteptară liniştiţi. În sfârşit, în depărtare se auzi zgomotul inversoarelor jetului. Boeingul lui Henry Kissinger rula pe pistă. Aproape imediat vocea pilotului se auzi în microfon:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott, viteza sub control.

Palestinianul surâse triumfător şi se aplecă la urechea controlorului.

— Spune-i să ruleze până la clădirea aerogării şi să oprească la punctul T3.

Controlorul tresări:

— Eu am instrucţiuni contrarii! El trebuie să meargă la hangarul lui Kuweit-Airways. Nu pot să nu ascult de ordinele Mohbakahului.

— Dacă nu mă asculţi, te omor. Vei muri pentru sionişti şi imperialismul american.

El deja ţinea ţeava armei în ceafa controlorului. Acesta simţi că sudoarea îi îmbibă cămaşa. Ştia că agresorul nu va ezita să tragă. El căuta cu disperare un mijloc spre a-l preveni pe comandantul navei, că este sub controlul palestinienilor, dar nu avea la dispoziţie un semnal „hijack" pentru turnurile de control.

Ţeava pistolului mitralieră se afundă mai adânc în ceafa lui. Controlorul îşi înghiţi saliva. Nu avea poftă să moară pentru Henry Kissinger.

— November 720 Fox-Trott, spuse el cu vocea sugrumată. Aici Koweit-Tower, standul vostru Tango 3 via taxi way 2. Amintiţi-vă când „parkers" va fi vizibil.

El spera din toată inima ca vocea sa strangulată să atragă cumva atenţia comandantului dar vocea acestuia se auzi brusc clară şi ascultătoare:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott, am înţeles, pistă clară.

Controlorul se întoarse bulversat spre palestinian:

— Ce vreţi să faceţi? Or să-şi dea seama. Toată lumea îl aşteaptă dincolo.

Palestinianul îi răspunse cu un surâs feroce:

— Nu toată lumea. Noi îl aşteptăm aici.

Capitolul XX

Chino-Bu observa printre pleoapele pe jumătate închise pasagerii din sala de tranzit. Nu erau decât bărbați, cu foarte puține excepții. Întinsă pe o banchetă din plastic verde, ea putea să admire fisurile șerpuitoare ale plafonului. Nu te-ai fi crezut într-un aeroport din țara cea mai bogată din lume. Așteptau vreo sută de persoane, oameni săraci înfășurați în dișdașa sărăcăcioase care mergeau să lucreze în Dubai sau Abudhabi.

Nimeni nu-i da atenție japonezei, banală cu părul ei scurt, îmbrăcată în pantalon de pânză și cu o vestă fără nici o formă.

La Bombay, indienii nu verificaseră bagajele predate la magazia avionului. La sosirea ei în Kuweit cu două ore mai devreme, valiza sa fusese debarcată și pusă într-un colț cu bagajele altor călători în tranzit spre Beyrut, bineînțeles, fără să fie trecute prin vamă. Avionul spre Beirut pleca la ora 16,30 și bagajele urmau să fie încărcate cu o oră mai devreme. În așteptare, ele erau aranjate într-un colț al sălii de predare a bagajelor între sala de trecere unde se găsea Chin-Bu și holul aerogării, acolo unde nimănui nu-i trecea prin cap să le deschidă.

Japoneza se simțea foarte calmă. Ea observa amuzată cele trei cabine de percheziționare, de la ieșirea din sala de tranzit, care nu se mai goleau niciodată. Toți pasagerii erau percheziționați și trebuia să te bați ca să păstrezi o periuță de dinți.

Gândul lui Chino-Bu era la Jambo. Ce i se întâmplase? Cum va fi recunoscută de cei cu care trebuia să se întâlnească?

Ea văzu deodată un bărbat trecând de controlul poliției arătând o legitimație. Polițiști îl pipăiră ca să fie siguri că nu

este înarmat, înainte de a-l lăsa să pătrundă în sala de tranzit. El nu avea aerul unui voiajor. Era elegant, destul de vârstnic, cu mustață și avea aerul unui intelectual. El începu să se plimbe prin sala de așteptare, ca și când ar căuta pe cineva. Chino-Bu stătea ca pe jar.

Omul cu mustață trecu prin dreptul ei, ezită, merse până la bar, se rezemă cu coatele de tejghea și comandă o cafea. Apoi se întoarse și examină din nou pasagerii din sala de tranzit.

Lui Chino-Bu îi venea să urle. Se scurseră minute interminabile.

Omul își plăti cafeaua și cu un mers liniștit veni să se așeze pe bancă lângă ea.

— Chino-Bu?

Buzele vecinului ei abia dacă se mișcaseră și ea se-ntrebă dacă fusese el cel care vorbise. El își întoarse imperceptibil obrazul spre ea. Imediat, ea schiță gestul de a se ridica. Vocea aspră o opri. Omul continua să vorbească fără s-o privească cu vocea abia inteligibilă.

— Nu vă mișcați! S-ar putea să fim supravegheați. Ne era teamă că nu veți veni la întâlnire. Ați avut cumva probleme?

Ea ezită.

— Da. Jambo s-a îmbolnăvit chiar în momentul plecării. Din cauza asta am venit singură.

— Îmbolnăvit?

Vecinul ei părea ușurat.

— Unde este valiza?

În partea cealaltă, dincolo de vamă.

— Cum arată?

— Maro, cu două curele și are imprimat semnul păcii.

— Bravo! zise el. Vă mulțumesc în numele camarazilor mei.

Chino-Bu surâse cu mândrie. Era ca într-un joc abstract. Pe ea nu o interesa că armele din valiză urmau să semene moartea în câteva minute, că ea va asista la această apoteoză a masacrului.

Aparatul „707" al K.A.C. cu destinația Dubai, puse reactoarele în funcție și începu să ruleze. Vehicule militare treceau din când în când prin fața sălii de așteptare. Necunoscutul se ridică.

— La revedere Chino-Bu. Vă voi revedea la Beirut. El nu așteptă răspunsul ei, ci părăsi incinta pe unde intrase.

Ea încercă să nu se mai gândească la nimic, să nu mai numere minutele. Un pic mai târziu, un zgomot puternic de reactoare o făcu să ridice capul. Zări rulând încet, pe una dintre bifurcațiile pistei, un Boeing „707" cu drapelul american în spate. Era avionul care-l aducea pe Henry Kissinger.

Nu mai avea decât treizeci de metri de parcurs înainte să oprească în fața aerogării.

Chino-Bu își ținu răsuflarea.

Oare ce făcea comandoul „Jerusalem"? Ea își spuse cu teamă că poate n-au reușit să treacă barajele.

* * *

Richard Green avu impresia că cele douăsute cincizeci de livre i se transformă în gelatină. Întorcând capul, el vedea la o distanță de un kilometru și jumătate, cum Boeingul „707" al U.S. Air Force rulează spre locul unde practic nu exista nici o supraveghere.

Pentru numele lui Dumnezeu ce i-a apucat? urlă americanul.

Polițiștii, soldații, ca și gorilele de la „Secret Service" se foiau nervoși, ca pe ace. Era ca la Iwo Jima înaintea atacului final. Covorul roșu era plin pe margine cu arme automate. Imensul hangar al Koweit Airways nu se mai vedea sub puzderia de mitraliere.

În afara unui câine rătăcit toată lumea era sub control. Richard Green se întoarse spre adjunctul șeikului Sharjah, omul care organizase sosirea, un kuweitian cu fața fină și simpatică.

— Faceți ceva! țipă el. Cine l-a îndrumat acolo?

— În mod sigur turnul de control, murmură kuweitianul.

— Chemați acolo și spuneți-le să se întoarcă cu toată viteza și să-l îndrume aici.

Kuweitianul se îndreptă spre mașina sa, ridică telefonul și formă precipitat un număr. Ascultă, refăcu numărul de telefon și-și întoarse fața descompusă spre Richard Green.

— Turnul de control nu răspunde.

Se lăsă o liniște înspăimântătoare. Apoi cele două sute cincizeci de livre ale lui Richard Green se aruncară într-un jeep condus de un pușcaș marin de la ambasadă.

— Dă-i drumul! spuse americanul.

Trei agenți din „Secret Service" urcară din mers în mașină.

Una dintre gorile scoase un aparat de emisie și alertă întăririle care erau cam peste tot pe aeroport. Cea mai mare parte însă, se găseau mult prea departe pentru a putea interveni cu eficacitate. Cu fața întunecată și cu dinții strânși, Richard Green se uita la avionul care aproape se oprise. Îi trebuiau aproape patru minute ca să-l prindă din urmă.

— Oare ce se va întâmpla?

* * *

Cu accelerația la podea, Mercedesul se angajă în viraj pe aleea care ducea spre autogară. Șeicul Sharjah continua să tasteze la telefon în zadar. La aeroport domnea o zăpăceală că nimeni nu mai știa de cine să asculte. Mai avea de parcurs trei sute de metri până să ajungă la avionul „707". Mai multe mașini fugeau spre marele aparat, dinspre locul unde erau masate forțele de securitate, dar Malko avea un avans consistent asupra lor.

* * *

— Deschideți! strigă o voce energică. Dseschideți imediat!

Cei trei controlori se priviră îngroziți. Cei doi palestinieni continuau să-i țină sub amenințarea armelor. Avionul tocmai ieșise de pe pistă, chiar sub turn, respectând cu fidelitate instrucțiunile palestinienilor.

La radio se auzi:

— Koweit-Tower, aici November 720 Fox-Trott. Întrerup. Terminat!

Se auzi un clinchet în microfon. Piloții ale căror căști-radio erau reglate pe frecvența turnului îndreptau avionul lui Henry Kissinger spre punctul Tango 3. Până la deschiderea ușilor, aparatul „707" nu mai era legat cu exteriorul.

Din nou fu scuturată cu furie poarta turnului de control.

Unul dintre palestinieni strigă în arabă:

— Aici comandoul „Jerusalem". Dacă spargeți ușa, îi omorîm pe controlori.

Cineva se năpusti asupra ușii cu toate puterile. Aceasta vibră și se crăpă. Imediat unul din cei doi palestinieni strigă:

— Îl executăm pe primul ostatec!

El luă pe unul dintre controlori de păr și-l forță să se așeze în genunchi, apăsându-l cu țeava pistolului mitralieră în ceafă, el îi ordonă:

— Spune-le ce-ți fac!

Înspăimântat, controlorul urlă de credeai c-o să-și scuipe plămânii:

— Nu întreprindeți nimic! El o să mă omoare. Vocea lui părea cuprinsă de isterie. Ceilalți doi controlori erau albi la față. Cel mai vârstnic încercă să parlamenteze:

— Ascultați, suntem arabi ca și voi!

— Sunteți niște ticăloși și lași ripostă palestinianul. Ar trebui să luptați alături de noi.

— Deschideți! strigă aceeași voce. Nu credem în bluful vostru.

— Palestinianul rânji:

— O să vedeți voi bluf.

El forță omul aflat în genunchi să coboare capul și apăsă pe trăgaciul armei.

Detunătura făcu să vibreze geamurile turnului de control. Controlorul aflat în genunchi scoase un țipăt. Celălalt trăsese la zece centimetri de capul lui. Imediat, palestinianul îi șopti la ureche:

— Dacă mai scoți o vorbă, te omor de-adevăratelea.

Celălalt tăcu mâlc. Ceilalți doi se întrebau cum se va termina acest coșmar. Aparatul „707" manevra încet sub ei ghidat de „parkeri" ascultând, în mod logic, ordinele turnului. Zgomotul era asurzitor.

— Am executat primul ostatic, strigă palestinianul. Lăsați-ne în pace! Vom ieși în zece minute.

Din nou se lăsă liniște.

Soldații din partea cealaltă a ușii așteptau ordine. Se auziră zgomote de pași, vânzoleală la ușă apoi o voce răgușită și furioasă a unuia dintre responsabilii arabi ai siguranței, și cea mai ascuțită a unuia care explica situația. Noul venit ordonă:

— Deschideți această ușă, la nevoie făceți-o să sară în aer!

Lovituri violente de paturi de armă scuturară ușa. Palestinianul își îndreptă pistolul mitralieră spre ușă și trase tot

încărcătorul în ușă. Se auziră pe scări țipete de durere, apoi izbucni o rafală consistentă spărgând instrumentele și străpungând radarul. Stând în genunchi în unghiul mort, palestinianul își pusese un nou încărcător la armă.

O explozie surdă scutură camera. Polițiștii folosiseră o grenadă pentru dislocarea încuietorii la exteriorul ușii. Aceasta se deschise brusc într-un nor de fum. Palestinianul care stătea în genunchi trase în deschizătura ușii și polițiștii se retraseră.

Al doilea palestinian cu ochii ieșiți din orbite scoase din buzunar o grenadă, îi trase siguranța și o aruncă pe consola unde era pus microfonul scandând:

— Palestina! Palestina!

Apoi totul se petrecu într-o confuzie generală tragică. Mai multe uniforme negre intrară în ambrazură trăgând ca nebunii. Palestinianul aflat în genunchi ripostă, apoi capul lui explodă. Controlorul îngenunchiat fu practic tăiat în două de o rafală.

În momentul în care al doilea palestinian era atins de mai multe gloanțe, grenada făcu explozie cu un zgomot sinistru. Dungi strălucitoare de fosfor, ca niște limbi de foc, aprinseră hainele controlorului care era în apropierea microfonului și acesta scoase țipete inumane în timp ce polițiștii fugeau spre culoar pentru a se feri de fumul acru.

Rănit grav, al treilea controlor reuși să iasă pe culoar unde fu doborît de un polițist care-l luase drept palestinian.

O coloană de fum negru ieșiea prin geamurile sparte ale turnului de control. Flăcările cuprinseră veșmintele a patru cadavre chircite în fumul înăbușitor și acru.

Jos, Boeingul „707" ce-l transporta pe Henry Kissinger și vreo treizeci de ziariști stătea nemișcat, la discreția atacului comandoului „Jerusalem".

* * *

Cinci hamali în combinezon alb cu emblema Kuweit Airways pătrunseră fără nici o grabă în sala de bagaje.

În același moment se auziră focuri de armă, fără să se știe exact de unde vin.

Instantaneu, începu forfoteala în sala de tranzit. Oamenii se lungeau pe jos sau încercau să iasă pe pista de aterizare, de unde erau împinși de polițiștii de gardă spre cabinele de

percheziție. Se auziră strigăte și interpelări din toate direcțiile. Un Boeing „707" tocmai rămăsese imobil în fața clădirii.

Numai hamalii rămaseră calmi, ca și când toată această forfotă nu-i privea. Ei încărcară o duzină de valize pe un căruț și ieșiră protejând circular încărcătura.

Aceștia se opriră în momentul când ajunseră afară. Unul dintre ei luă valiza maro, și după ce desfăcu curelele, ridică capacul, luă pachetul din hârtie și-l aruncă vecinului său. Acesta din urmă degajă țeava unei puști-mitraliere MP 5 și rabată încărcătorul armei.

În mai puțin de un minut, cei cinci oameni plecau cu pistoalele mitralieră și cu grenadele cu care-și umpluseră buzunarele.

La douăzeci de metri de ei, părând enorm, staționa aparatul „707".

O explozie scutură clădirea și un fum negru ieși pe geamurile turnului de control.

Doi dintre hamali apucară o scară mobilă și începură s-o împingă spre avion. Grupați în jurul lor, ceilalți trei le asigurau protecția. Nimic și nimeni nu-i mai puteau împiedica să-și îndeplinească misiunea lor sinucigașă.

Erau două variante. Sau echipajul, fără să știe ce se petrece, deschidea poarta crezând că noii sosiți aparțin realmente personalului aeroportului, și în acest caz, palestinienii deschideau imediat focul, își aruncau grenadele și mitraliau interiorul, sau echipajul nu deschidea și membrii comandoului trăgeau în aripi și aruncau grenadele sub aparat, ceea ce ar fi provocat imediat o explozie.

În acest caz, ar fi ieșit un haos general.

În fața Boeingului, șeful comandoului, Salem Bakr, simți un gust metalic în gură. Era lac de sudoare. Își spuse că era poate din cauza fricii, pentru că nu era obișnuit să aștepte senin momentul morții sale. Până atunci, *el* organizase moartea altora.

* * *

Malko îi văzu pe oamenii în combinezon alb, cu armele în mâini, împingând scara spre avion. Văzu, de asemenea, fumul care ieșea de la turnul de control.

— Uite-i! strigă șeicul.

Acesta fierbea de furie înjurând în arabă și în engleză. Malko merse de-alungul avionului pe partea dreaptă și bracă volanul complet pentru a vira în fața botului avionului.

Pneurile scrâșniră pe ciment și Mercedesul stopă între cei doi oameni în alb care împingeau scara și botul avionului. Malko sări la pământ, urmat de șeicul Sharjah.

Deja primul dintre hamali îi țintea cu pistolul-mitralieră. Malko nu avu nici măcar timpul necesar să scoată pistolul său extraplat. Se auzi o explozie surdă și palestinianul în alb fu deodată acoperit de sânge. Fața și mâna sa dreaptă fuseseră sfârtecate de explozia armei sale.

Malko, ghemuit, îl ochi pe Salem Bakr și trase de două ori. Doctorul se-ntoarse în jurul axei sale, căzu în genunchi și se ridică. Lăsând din mână pistolul-mitralieră, el luă o grenadă pe care o aruncă cu toate puterile spre Boeing. Aceasta ajunse sub aripă, la trei metri de Malko. Acesta auzi țipătul comandantului de bord prin geamul deschis al cockpitului.

Adăpostit de scara rulantă, un alt palestinian aruncă la rândul lui o grenadă. Aceasta îl lovi pe Malko în umăr dezechilibrându-l și împiedicându-l să-l ochească pe cel care o aruncase, apoi se opri aproape de trenul de aterizare al Boeingului, fără să explodeze, la fel ca și prima.

Trei mașini pline cu soldați și agenți ai „Secret Service" și polițiști veneau cu toată viteza spre avionul aflat în pericol. Le mai rămânea foarte puțin timp celor patru teroriști supraviețuitori.

În genunchi, doctorul urlă un ordin în limba arabă.

Imediat, șeicul Sharjah se aruncă cu curaj înainte, cu pumnalul în mână, fără să țină seama de pistoalele mitralieră ale palestinienilor.

Totul se petrecu apoi ca într-un balet macabru, suprarealist. Salem Bakr rănit, apucă arma și ținti rezervoarele Boeingului. Arma îi făcu explozie în față. Cu partea de jos a figurii și pieptul pline cu fragmente metalice în flăcări, el se rostogoli pe ciment urlând de durere.

Ceilalți trei aruncară în același timp grenadele pe care le aveau asupra lor. Teroristul care era ascuns după scară nu avu noroc; grenada sa cu fosfor îi explodă în mână în momentul în care scotea percutorul și el se rostogoli pe jos încercând să stingă fosforul care-l devora de viu.

Celelalte grenade săriră un pic cam peste tot, ca niște mingi de golf, fără să explodeze.

Al patrulea palestinian ajunse atât de aproape de Malko, încât acesta din urmă îi putu vedea fața crispată și plină de ură. Atunci când el vru să-l secere pe Malko și Boeingul cu o rafală, lăcașul chiulasei armei sale făcu explozie și chiulasa reculă spre spate străpungându-i gâtul. El căzu în față cu o expresie de surpriză intensă pe fața-i aproape copilărească.

Nimeni nu putu să spună ce a cauzat moartea celui de-al cincelea terorist. Arma sa M.P. 5 i se dezintegră în mână, acoperindu-l cu resturi metalice incandescente în momentul în care polițiștii îngrămădiți în prima mașină trăgeau în el cu atâta plumb cât ar fi fost de ajuns ca să toarne o cuirasă. Masacrat, el nu rămase altceva decât o masă de carne în care noii sosiți își descărcau încărcătoarele. Richard Green sări din mers din primul jeep și se duse repede spre Malko.

— El este O.K?

Era inutil să întrebi la cine se referă întrebarea.

— Sper! Dacă nu s-a uitat prin hublouri, răspunse Malko, asurzit încă de explozii.

Trebuiau să urle pentru a se putea înțelege. Polițiștii și soldații se înverșunau împotriva cadavrelor golind încărcătoare întregi în corpurile care tresăreau, ca pentru a se răzbuna pentru frica prin care trecuseră. Șeicul Sharjah țipând în stânga și în dreapta, reuși să-și calmeze oamenii. Tăcuți americanii din „Secret Servive" formau un cordon neîntrerupt în jurul Boeingului, cu armele în mâini.

Un mecanic „adevărat" aduse un microfon și emițătoare pe care le branșă pe fuselaj și putură lua legătura cu interiorul aparatului. Richard Green luă microfonul:

— Aici Richard Green, anunță el. Avem situația sub control. Nu mai este nici un pericol. Secretarul de Stat va putea debarca în câteva minute.

Deja cadavrele erau încărcate într-un camion militar pentru a evita ca Henry Kissinger, câștigător al premiului Nobel pentru pace, să debarce într-un veritabil carnagiu.

Malko privea trist această scenă. Desigur era o lecție sângeroasă. Șeicul Sharjah se apropie de el un pic mai calm.

— Dar ce ați făcut? De ce aceste arme au explodat în mâinile lor?

Polițiștii aruncau grăbiți prelate peste petele de sânge, iar alții adunau grenadele neexplodate cu precauție, precum și armele care făcuseră explozie.

— O! Este un truc foarte simplu din timpurile eroice ale O.S.S.[1] de care mi-am adus aminte și de care m-am servit. Am avut aceste arme la-ndemână când am fost în India. CIA știa ce model de arme sunt, pentru că fuseseră furate. Pentru puștile mitralieră era simplu. Era suficient să înlocuiești primele cartușe încărcate cu „praf progresiv" normal, cu cartușe capcană fabricate în laboratorul CIA din Germania, care au în loc de 0,43 g TNT, superbrizant, 3 g. Arma explodează în mâinile trăgătorului. Al doilea cartuș capcană, este pentru siguranță, în cazul că primul ar fi tras din eroare. Pentru grenade este același principiu: la grenadele cu fosfor este suficient să înlocuiești dispozitivul de aprindere cu un altul fără fitil, cu ardere lentă de trei patru secunde. În momentul în care declanșezi aprinzătorul, grenada explodează în mâinile celui care o aruncă. Treaba asta ar fi fost mult mai primejdioasă pentru cele explozive. M-am mulțumit doar să înlocuiesc sistemul de aprindere cu un sistem inert.

Șeicul Sharjah îl privi pe Malko admirativ.

Solemn și oficial, ofițerii Mohbakahului aduceau o nouă pasarelă spre Boeing.

Malko se întrebă ce-o fi simțit Henry Kissinger uitându-se la comandoul sinucigaș care se năpustea asupra avionului.

Camionul care ducea cadavrele trecu prin fața lor. Șeicul Sharjah murmură:

— Cine lovește cu sabia, de sabie va muri.

---

1. Office of Special Services (n.a.)

Redactor: ***Cristina Radu***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Tiparul executat sub comanda nr. 90 499

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA